VPA

WESTERN ROMAN

CISO

cijena 200 d broj 703

The Texas Brothers

VOĐA PLJAČKAŠA

WESTERN ROMAN

LISO

1987.

The Texas Brothers:

VOĐA PLJAČKAŠA

VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA

Glavni i odgovorni urednik Milivoj Pašiček
Izdavač: NIŠPRO VJESNIK (v. d. predsjednika Poslovodnog odbora Vjekoslav Koprivnjak) — OOUR Informativno-revijalna izdanja (direktor Stevo Maoduš)
Predsjedavajući Savjeta: dr Ivan Krtalić
Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4
Telefoni: 041/526-099, 515-555 i 519-555
Telex: 21 121 YU VSK
Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.), Marija Jurela (urednik), Pavle Lugarić (zamjenik gl. i odg. urednika), Milivoj Pašiček, Biserka Pupavac (pomoćnik gl. i odg. urednika)
Tisak: NIŠPRO »Vjesnik«, OOUR Novinska rotacija i OOUR TM

LASO

Urednik: Milivoj Pašiček
Grafički urednik: Ivica Bartolić

The Texas Brothers: **VOĐA PLJAČKAŠA**
Copyright: Emil Špiljak
Recenzija: Božo Stančić
Laso broj 703 izlazi 3. 4. 1987. u nakladi od 66.450 primjeraka

I

Godine 1879. pritisnula je vrlo duga i vrlo hladna zima. Bio je mjesec prosinac kad se usamljeni jahač našao nadomak grada Springfielda, u saveznoj državi Missouri. Umornom kretnjom zaustavio je iscrpljenoga, neuhranjenog, crvenodlakog konja, na vrhu maloga brijega, u čijem se podnožju oko dva kilometra daleko smjestio gradić.

Bilo je jutro, devet sati prije podne. Iz sivih, tmastih i hladnih oblaka, prosipale su se rijetke, ali krupne pahulje snijega.

– Prokleti snijeg, već gotovo mjesec dana neprekidno pada! Mrzim ga, ali ne samo njega, već i sve drugo što je bijelo i hladno! – procijedi ljutito usamljeni jahač preko pomodrelih usana, promatrajući pri tom gnjevno okolicu prekrivenu snježnim plaštem.

Jahač nije stigao do Springfielda cestom, jer ona već dobrih tjedan dana gotovo i nije postojala jer se zbog obilnih padavina bila izgledom izjednačila s okolicom. Jahač je imao četrdeset i dvije godine, bio je prilično visok i debeo, no zbog teških životnih uvjeta u proteklih nekoliko mjeseci znatno je bio oslabio. Na glavi mu se nalazio stetson mlohava, smočena oboda, što je bila zasluga teškoga i mokrog snijega nakupljenog na njemu. Dakako, da bi se što više zaštitio od nesnosne hladnoće, koja je oštro štipala za lice i prodirala duboko u kosti, ne samo što je šešir nabio duboko na glavu već je i šalom, koji je svezao pod bradom, djelomično utoplio zacrvenjele klompave uši.

Ispod stetsona i šala provirivala mu je duga, umašćena crna kosa. Imao je nisko čelo, a čupave, podugačke, crne obrve, zajedno sa sitnim, svjetlucavim crnim očima, govorile su jasno da je naprasite ćudi. Nos mu je bio povelik i povinut kao u jastreba, lice obraslo u višemjesečnu, crnu, prosijedu, kovrčavu bradu, po kojoj su se zbog isparavanja iz usta nakupile sitne ledenice. Odjeven je bio u kratki kaput, čiji je topli krzneni okovratnik podigao kako bi mu bilo što toplije. Hlače su mu bile široke i tople, ali ipak ne dovoljno za ovo hladno podneblje. Osjetno je cvokotao od zime. Naoružan je bio zastarjelim modelom revolvera, priljubljenim uz lijevi bok u izlizanim i ispucalim kožnatim koricama. A uz desnu stranu sedla, u smeđoj, kožnatoj navlaci, bila mu je vinčesterka. Ime mu je bilo Thorp Jester.

– Krenimo, ljenčino, na sve ili ništa! – obratio se jahač zlovoljno svome konju, a zatim ga mamuzama podbo u slabine, na što plemenita životinja bolno zanjišti i krene niz brdo prema gradiću pod snježnim pokrivačem.

Namjeravao je opljačkati prvu banku na koju naiđe, i stjecajem okolnosti izbor je pao na grad Springfield. Istina, još nijedanput u svom četrdeset dvogodišnjem životu nije prekršio zakon, ali ipak je sad odlučio da to učini. Naime, otkako je kao petnaestogodišnji dječak otišao iz kuće, koja je bila mjesto gdje je živjela njegova mnogobrojna i siromašna porodica, ne-

prestano je lutao i da bi se kolikotoliko prehranio, bavio se povremeno svakojakim, teškim, fizičkim i slabo plaćenim poslovima. Takav način života očito mu je dotad potpuno odgovarao. Ali sve do prije nekoliko dana, jer je shvatio da su godine ubrale svoj danak i otvorile mu širom oči, pa je spoznao da se neće moći još dugo nositi s tako napornim životom. Osim toga, izgubio je i prijatelje s kojima je prešao tisuće kilometara, ispio more viskija, zabavljao se s mnoštvom lakih salunskih djevojaka i uz to prokartao mnogo novca. Neki su umrli, većinom od metka, a drugi su se na vrijeme otrijeznili i osnovali obitelj. No, on je tek sad shvatio da je u svom životu stekao, ako se ne računa priličan broj nakupljenih godina, samo konja, vinčesterku, revolver, odjeću na sebi i nekoliko dolara u džepu. Zaista bijedan kapital, zaključio je Thorp Jester.

Bio je neizmjerno ogorčen i zavidan svim ljudima koji su našli svoje mjesto pod suncem. U svojoj je ljutnji zaključio da su oni krivi što on nije uspio u životu, pa da im se osveti odlučio je opljačkati banku i tim novcem nadoknaditi sve što je izgubio u životu.

– Kad im ispraznim banku i napunim svoje bisage, stanovnici ovoga gradića prvi put u svom životu sutra neće s veseljem slaviti Božić i s tekom jesti pečenje – sa zluradim osmijehom na licu reče Thorp sâm sebi.

Konj se mučno probijao kroz duboki snijeg, što se najbolje vidjelo po njegovoj od znoja mokroj dlaci. Kad su se približili Springfieldu, već je bilo mnogo lakše, jer su građani lopatama dobrim dijelom uklonili snijeg s ulica. No, borba s bijelom pošasti očito će se morati i dalje nastaviti, jer je snijeg počeo gušće padati.

– Uh, napokon civilizacija, iako, nadam se, samo privremeno. Deset dana je bilo prošlo otkako nisam vidio ni najmanji trag ljudske prisutnosti! – reče Jester sâm sebi ujahavši u djelomično zasniježeni Springfield.

U gradiću je vladala tišina slična grobnoj, što se, dakako, moglo pripisati nesnosnoj hladnoći, a jedino ju je remetilo dahtanje usopljenoga konja, drobljenje smrznutog tla pod njegovim kopitima i povremeno otvaranje nekih kućnih vrata.

Thorp Jester zapazi kako ga stanovnici Springfielda znatiželjno i čudeći se promatraju iz svojih toplih soba kroz prozore koji još nisu zaleđeni, pa pomisli:

»He, he, he, nećete, znatiželjnici, još dugo uživati u toplini svojih domova, jer kad vam opljačkam banku, izmamit ću vas bezglavo na ulicu i pri tom ćete od ljutnje, straha, nevjerice, nelagode i zabrinutosti zaboraviti odjenuti čak i tople kaputе, ha, ha, ha!«

Laganim kasom vodio je svoga konja sredinom ulice, pa kad je ugledao skupinu ljudi u toplom i zadimljenom salunu kako uživaju i piju viski, osjeti žarku želju da im se pridruži. Ipak se suspregne i produži dalje niz ulicu, gledajući lijevo i desno ne bi li ugledao hram dolara. Već je bio prošao pola dužine glavne ulice i vidljivo se bio zabrinuo da u tom gradiću možda i ne postoji banka. No, nekoliko sekundi poslije ugledao je željenu kuću, sazidanu od opeke, i na njoj natpis:

»Springfieldska banka«.

Pohlepno je jezikom obliznuo usne kao da je maločas pojeo najsočniji pečeni biftek. Ni trenutka nije oklijevao, iako je bio svjesan pogleda znatiželjnih građana, već se zaustavio pred bankom. Sjahao je uvježbanim pokretima, a zatim s konja skinuo bisage i zaputio se odlučnim korakom u banku. Iako su stanovnici Springfielda shvatili kojem soju ljudi pripada došljak, ipak nisu poduzeli ništa da ga osujete u podlom naumu, naime, smatrali su ipak da je njihova sumnja neosnovana, jer zar bi se netko po ovako prokletom vremenu i uz nemogućnosti za bijeg zbog ceste zametene snijegom odlučio na tako suludi

čin? Ali baš u tome su se grdno prevarili, jer kad je netko, kao što je Thorp Jester, stjeran u bezizlazan kut života, odlučuje se i na takav korak.

Thorp Jester stupi na zaleđeni nogostup, a zatim na trenutak neodlučno zastane, jer je shvatio da umjesto zelenih novčanica može dobiti vruće olovo. No, brzo odagna te crne misli i uhvati se za smrznutu kvaku na vratima pa ih otvori. Zastane malo na pragu jer je u banci vladala ugodna polutama za razliku od one vani, gdje je bio zaslijepljivan snježnim blještavilom. Nije stigao priviknuti oči na polutamu kad na njega vikne jedan sredovječni bankovni službenik iza pulta ograđenim rešetkama.

– Pa, dobro, čovječe, što si se ukipio na pragu?! Zatvori već jednom vrata za sobom dok nam nisi rashladio cijelu banku!

Bradati došljak ga posluša, ali pri tome pomisli: »Budi uvjeren, bankarski štakoru, da će ti za koju minutu biti i prevruće kad ti pod nos stavim cijev svog revolvera.« Protrlja ruke djelomično od hladnoće, djelomično od zadovoljstva, jer je imao vremena da sredi misli i ostvari ono po što je došao. Naime, osim njega, i dvojice bankovnih službenika u prostoriji se nalazilo još šestero ljudi različite dobi. Prišao je trbušastoj peći u kutu i okrenuvši svima prisutnima leđa stavio ruke iznad zažarene peći. Nije osobito osjećao njenu vrućinu iako je bio promrzao, jer je bio zaokupljen predstojećim zadatkom.

Upravo kad je iz banke izišao četvrti štediša, odlučio je stupiti u akciju. Oba službenika bila su zauzeta pružanjem usluge preostaloj dvojici stanovnika Springfielda, zbog čega se Jester slavodobitno osmjehne, jer je shvatio da mu se sad pruža idealna prilika. Munjevito je sunuo lijevom rukom nadolje, a zatim mu zagrijani prsti vješto obaviše još prilično hladan orahov držak revolvera i obarač, pa potom izvuče iz korica vatreno oružje i uperi ga u prisutne, napose u bankovne službenike, i oštrim tonom naredi:

– Ruke u vis! Svi! – Složno i bez pogovora ga poslušaše, a zatim on naredi dvojici štediša: – Vas dvojica da ste se smjesta potrbuške ispružili po podu i stavili ruke na zatiljak! – Trenutak su se potpuno blijedi u licu opirali, jer još nisu shvatili što ih je snašlo, ali on im se iznova srdito obrati: – No?!

Čim je to rekao, dvojica pedesetogodišnjih, podebljih štediša, više ni trenutka nisu oklijevali, već zdušno izvršiše nasilnikovu zapovijed. Nakon toga, ne skidajući s oka bankovne službenike, Thorp dobaci starijem bisage, a zatim i njemu naredi:

– Napuni ih do vrha dolarima! Brzo!

Bez kapi krvi u licu službenik ga posluša, pa uhvativši drhtavom rukom bisage zaputi se prema otvorenoj čeličnoj zelenoj kasi i stane žurno trpati u bisage uredno složene svežnjeve dolara. Nije uspio sasvim u sebi zatomiti strah, pa zacmizdri, ne okrećući se i ne prekidajući posao, pljačkašu:

– Go...go..gospodine...molim vas...ne...nemojte me ubiti!... Imam ženu... i...i... će...će...četvero djece! ... Tko...tko će se o njima brinuti ako ja...ja...u..u..umrem!?.. Dat ću vam sve novce...samo...samo me poštedite!...

Banditu se službenik učini smiješnim, te je gotovo prasnuo u smijeh, ali se krajnjim naporom suzdrži, jer je shvatio da bi tim činom mogao ne samo izgubiti autoritet već i glavu. Navukavši ljutit izraz na lice, još ljutitijim glasom obrati se plačljivom službeniku:

– Prekini, slinavko, s tim cviljenjem kao prestrašeno pseto, već uradi ono što sam ti naredio! Ali što brže, jer ne želim se previše zadržati u vašem smrdljivom gradiću!

Dok je on raspravljao sa starijim bankovnim službenikom, mladi je pomislio da mu se pružila prilika da spriječi razbojnika u pljački, te polagano spustio obadvije ruke na pult, a zatim zavukao desnicu ispod

njega, no, ipak ga u tom naumu u posljednji trenutak spriječi bradati nasilnik:

– Mladiću, ako ti je stalo do života, izvuci polako ruku ispod pulta, i to bez revolvera! – Bankovni službenik ga posluša. – Takooo... A sad lijepo iznova podignu obadvije ruke u vis! Učiniš li još jednu sličnu drskost, oprosti se s ovozemaljskim životom, jer, vjeruj mi, ja, Thorp Jester, napunit ću te sa pet olovnih kuglica prije nego što mrtav dotakneš pod!

Svoju prijetnju pojačao je i razjarenim izrazom na licu. Uspio je posijati još veći strah među ljude, ali pri tom je načinio drugu grešku, jer ako bi mu i uspjela pljačka, svjedoci će znati kako izgleda i kako se zove.

– No, stari, što zabušavaš, što je s tim novcem?! – prosikće bandit ljutito na drugog službenika.

– Evo... evo, odmah, gospodine!... – odgovori mu stariji bankovni službenik, pa kad je napunio bisage novcem toliko da se nisu mogle zakopčati, pruži ih zlikovcu. – Izvolite, gospodine... izvolite!... Nadam se da će te mi poštedjeti život...?

– Budi uvjeren da hoću, sve dok ne napustim grad, slinavi starkeljo! – odgovori mu podrugljivo Thorp Jester, a zatim mu iz ruku istrgne bisage s novcem, dakako, ne buneći se pri tom što su pretrpane, jer je rasudivao prostom logikom da ga glava neće boljeti od viška. Zatim se obrati dvojici službenika: – Okrenite se i rukama se naslonite na suprotni zid!

Naravno, razbojnikova zapovijed bijaše istog trena izvršena. Nakon toga još je jedanput letimično pogledao dvojicu štediša ispruženih na podu, pa kad se uvjerio da su bezopasni, prebacio je bisage preko lijevog ramena, a zatim se natraške zaputio do izlaznih vrata banke. Pri odlasku ipak nije odolio a da ih cinički ne pecne:

– Zbogom, ne baš veselo društvo; naime, žao mi je što neću biti u gradiću da sutradan s vama proslavim Božić!

Izrekavši to, naglo je otvorio vrata i istrčao poput vjetra iz banke. Istog trena je dobio lekciju iz neopreznosti. Zaboravio je da je nogostup pred bankom zaleđen i da su prolaznici hodanjem nanijeli snijeg, koji je stalno padao. Kad se poskliznuo, ispustio je revolver iz ruke, bisage su mu spale s ramena i pošto nisu bile zakopčane dobar dio sadržaja se prosipao po nogostupu, a pri tom mu je i šešir pao s glave. Pošto je Thorp velik i krupan, snažno je odjeknulo kad je tresnuo. No, iako ga je gotovo cijelo tijelo zabolјelo od udara, ipak je strah smjesta potisnuo bol, jer je shvatio da mu ne gine žuljanje vrata na vješalima ako ne uspije pobjeći iz grada.

Hitro se uspravio, sa zaleđenog nogostupa podigao revolver, pa bisage, ali ne i prosipani novac iz njih, no pobrao je i šešir, jer je bio svjestan da se bez njega po toj cičoj zimi vrlo lako može razboljeti. Žurno ga je nataknuo na glavu i baš u tom trenutku začuo se revolverski pucanj, koji je, dakako, bio namijenjen njemu. Vruća olovna kuglica izletjela je iz banke kroz otvorena vrata, a pucao je mladi bankovni službenik.

– Prokletstvo! – ljutito opsuje Thorp Jester, jer mu je metak probušio desni rukav kaputa.

U trenutku kad je razbojnik podigao lijevu ruku s revolverom da odgovori bankovnom namješteniku identičnim olovnim dijalogom, iznova je od istog strijelca iz banke izletjela olovna kuglica. Ovaj put mnogo bliže i opasnije: oprljila mu je kožu lica koja nije bila prekrivena crnom bradom. Pljačkaš se na to vidljivo trgne, a zatim gotovo u istoj sekundi dva puta povuče okidač svoga revolvera. Iako meci nisu ostvarili njegov razbojnički naum, ipak su načinili djelomičnu štetu, razbivši staklo na ulaznim vratima banke i napravivši rupu u pultu.

Nakon toga Thorp Jester brzo spremi kolt u koricu, pa potrči prema svome crvenodlakom konju, koji se bio uznemirio od revolverskih pucnjeva. Pljačkaš je shvatio da bi ostajanje radi obračuna s bankov-

nim službenikom najvjerojatnije platio glavom, jer bi dotle mještani pohrlili iz svojih toplih domova da obrane svoju mukotrpnu uštedu. Vještim skokom našao se na leđima svoga konja i kad mu je naumio zabiti mamuze u slabine, na pragu banke s revolverom u ruci stajao je mladi službenik, ljutita i odlučna lica.

– Stani pljačkašu! – povikao je.

Dakako, razbojnik ga ne posluša, ali i ne pobjegne, već je, naumivši se otarasiti nasrtljivca, zapucao i za nokat promašio protivnika. Mladić je tek sad shvatio da ne postoji razuman dijalog ni s jednim razbojnikom, jer taj soj ljudi razumije samo jezik oružja. Brzo je palcem napeo kokot revolvera, a zatim zapucao na bandita. Na žalost, u svom žarkom htijenju želio je jednim metkom zauvijek s lica zemlje zbrisati razbojnika. Gađao ga je u glavu, no uspio mu je samo skinuti šešir.

– Drzniče, kako se usuduješ pucati na Thorpa Jestera!? – urliknuo je razjareno bradati nasilnik poput ranjene zvijeri. – Umri, prokletniče!

Uzviknuvši to, ispali u ljutnji dva metka na bankovnog namještenika. Bio je dovoljan samo jedan metak da se otarasi toga, za njega nepoželjnog mladića. Prvi metak ga je pogodio u desnu obrvu. Drugi metak ga je u padu pogodio u lijevo rame, a službenik ga uopće ne osjeti, jer je već bio mrtav. Thorp Jester je sad postao i pljačkaš i ubojica.

Od te spoznaje prodoše ga hladni trnci, jer se osjetio kao ovca u vučjem brlogu. U tom trenutku stanovnici Springfielda nisu više bili šutljivi promatrači, već razjareni građani. Mnogi su s raznolikim oružjem u ruci istrčali iz svojih toplih domova na snijegom pokrivenu ulicu, ali ne da se kao djeca grudaju, već da smaknu opasnog razbojnika. Od njihovih povika Thorp je imao osjećaj da mu ledi krv u žilama. U paničnom strahu žestoko podbode konja, koji zanjišti bolno, a zatim počne vratolomno galopirati. Sekundu poslije gotovo iz svakog kutka grada odjekivali su pucnji iz raznovrsnog oružja. Iako je paljba bila žestoka, na čuđenje građana baš nijedan metak nije okrznuo razbojnika i njegova konja a kamoli da ih pogodi.

– Gle, gle, pa danas mi je božica sreće veoma naklonjena! – uskliknuo je bjegunac u isti mah prenerađeno i zadovoljno što se gotovo bez ogrebotine izvukao iz ubitačne unakrsne vatre.

Usmjerio je konja prema južnom izlazu iz grada. Mamuzao ga je i uzdama bičevao po vratu nemilosrdno i žestoko. Kad je poput vihora prošao kraj posljednje kuće Springfielda, ponovo je zagrmjelo oružje građana. Ovaj put sreća mu nije bila osobito naklonjena. Najprije je jedan metak okrznuo konja po butini, te se on ritnuo i pri tom izbacio sa sedla svog gospodara, koji se iznenađeno preokrenuo u zraku, i pao na leđa. Zahvaljujući hrpi snijega koju su pri čišćenju grada nanosili njegovi stanovnici, nije mu se ništa dogodilo. Pri padu su mu iz bisaga ispala dva-tri svežnja dolara, ali se nije obazirao na njih jer mu je od njih mnogo vrednija bila glava. Osim toga, u tim remenom spojenim kožnim torbama bilo mu je preostalo još prilično novca. Brzo se bio iskobeljao iz dubokog snijega, a zatim se sa zebnjom ogledao za konjem, jer je smatrao da je mrtav ili da je od straha bezglavo pobjegao. Vjerojatno bi se razbojnikova treća strepnja ispunila da mu se konj nije poskliznuo na klizavoj cesti pa se sada prestrašeno njišteći koprcao izvrnut na bok. Gospodar mu je brzo prišao, primio ga za uzde, zatim ga uspravio i odmah zajahao.

Stanovnici Springfielda iznova su ostali iznenađeni jer naprosto nisu mogli vjerovati da nekog čovjeka, razbojnika, služi tako velika sreća. No, njihovu zbunjenost nadjačao je bijes što je sreća toliko naklonjena jednom pokvarenom ljudskom stvoru. Gotovo istovremeno svi zapucaše i nisu prestajali

dok nisu ispraznili svoje oružje. No, kad su pogledali rezultat tolike paljbe, ustanovili su za sebe porazan rezultat. Razočarano su ustanovili da im je prijestupnik zakona pobjegao. Nisu, dakako, znali da je jedan metak ipak pogodio Thorpa. Samo se predstavnik zakona toga gradića snašao i svojim odlučnim glasom pozvao stanovnike:

– Pa dobro, ljudi, zar ćemo dopustiti da nam taj drski ubojica i pljačkaš pobjegne?! – Ne sačekavši njihov odgovor, on donese odluku koju bi donio svaki šerif: – Krenimo u potjeru za njim!

Stanovnici Springfielda složiše se sa šerifom, a onda su dobrovoljci žurno pošli svojim kućama, gdje će se najprije toplo odjenuti, naoružati i opskrbiti zalihom municije i hrane za moguću višednevnu potjeru za ubojicom i pljačkašem Thorpom Jesterom. Petnaestak muškaraca uskoro se našlo pred šerifovom kancelarijom, s osedlanim konjima i odlučnih lica. Čekala ih je građanska dužnost.

* * *

Za to vrijeme razbojnik Thorp Jester je nemilice tjerao svoga konja kroz duboki snijeg. Tek kad se udaljio tri kilometra od Springfielda, zaustavio je konja, a onda se uz bolni jauk srušio sa sedla u duboki, mekani snijeg. Ostao je ležati nekoliko trenutaka dok ga je zasipao gusti snijeg. Ipak ga je jedan metak iz oružja stanovnika Springfielda pogodio u gležanj lijeve noge. Nesnošljiva bol paralizirala mu je mozak tako da gotovo uopće nije osjećao veliku hladnoću. Od boli se i obilno znojio, pa mu je lice bilo orošeno sitnim kapljicama, a i kosa i brada dobrano mokri od snijega. S mukom je sjeo, a zatim objema rukama uhvatio lijevu čizmu. Kad ju je pokušao izuti, pozlilo mu je i iznova se ispružio po snijegu daščući pri tom ubrzano.

Kad je bol malo popustila, najprije je rukavom kaputa obrisao od znoja sad već posve mokro čelo, a zatim opet sjeo. Stisnuo je snažno zube da nadvlada bol pri ponovnom pokušaju da s ranjene noge izuje čizmu.

– Ne smijem se više onesvijestiti, jer ako je potjera krenula za mnom, ubrzo će me uhvatiti – bodrio je sâm sebe zločinac, a potom pažljivo stao izuvati čizmu.

Iako je bol bila žestoka, Thorp Jester ju je ipak izdržao. Metak mu je potpuno smrskao gležanj i, što je najgore, ostao je u nozi. Dakako, rana je obilno krvarila. Zločinac se bio vidljivo uspaničio, jer je shvatio da mu neće biti lako preživjeti, pa čak ako ga potjera i ne uhvati, u što baš nije vjerovao s obzirom na nezavidnu situaciju u kojoj se sad našao.

Ponovo je stisnuo zube, pa se dao na posao. S glave je skinuo šareni vuneni šal, koji mu je služio kao toplotna zaštita umjesto izgubljenog šešira. Iako je znao da to nije najzdraviji zavoj, ipak je njime omotao nogu. Nakon toga obuo je metkom probušenu čizmu, pa dopuzao do konja i primivši se za stremen polako se osovio na zdravu desnu nogu. Nogu je ugurao u stremen, a potom se uhvatio za jabuku sedla i s mukom uz bol se smjestio u sedlo. Cijelu minutu je ostao malaksao ležati oslonjen na vrat svoga konja, a potom ga potjerao u lagani kas.

Vid mu se od boli bio zamaglio, a i snaga kao da je ishlapljela iz njega, pa se jedva održavao u sedlu. Petnaest minuta poslije hladnoća je nadvladala njegovo od bola vruće tijelo. Stresavši se od zime, koja mu je dobrim dijelom povratila snagu, s naporom se okrene u sedlu ne bi li možda ugledao potjeru.

»Dobro je, nitko me ne slijedi od stanovnika onoga prokletog gradića« – zaključio je bandit sa zadovoljstvom, a onda iz opreza potjerao konja u lagani galop.

Zbog gustih pahulja vidljivost je bila ograničena, a zbog velikih snježnih smetova morao je oprezno upravljati konjem da ne bi zalutao ili propao u neku rupu zametenu snijegom. Oko podneva ranjeni

razbojnik se iznova ogledao da vidi ide li netko njegovim tragom, koji je na pojedinim mjestima bio označen sitnim mrljama krvi.

– Do vraga, ipak su stanovnici opljačkanoga gradića odlučili da me uhvate! – raskolačenih očiju procijedio je Thorp Jester ljutito ugledavši kako njegovim tragom ide petnaestak članova potjere, oko dva kilometra iza njega.

Svjestan opasnosti, bradati zločinac potjera već dobrano iscrpljenoga konja još jačim galopom. Razbojnik je uspijevao još jedan sat održati udaljenost od jednoga kilometra između potjere i sebe, a onda se udaljenost počela vidljivo smanjivati, što je bilo sasvim razumljivo, jer ne samo što bjegunac zbog rane na nozi nije mogao brže jahati, već je i konj bio veoma iscrpljen. No, to ga nije sprečavalo da se ogledava i da im dobacuje psovke i prijetnje.

– Prokletnici, neka vas zemlja proguta! – uzviknuo je progoniteljima, premda ga oni nisu mogli čuti. – No, neću im se samo tako lako predati. Nastojat ću da ih što više zadržim i povučem u vječni mrak.

Rekavši to, zaustavio je konja, koji je željno prihvatio odmor, a onda iz kožnate navlake izvukao vinčesterku. Repetirao ju je, nanišanio pa opalio. Dakako, promašio je zbog vremenske nepogode i tjelesne iscrpljenosti. No, ipak je djelomično bio zadovoljan, jer se potjera zaustavila. Ubrzo su iznova krenuli za njim, ali sad mnogo opreznije. Da bi ih zadržao na koliko-toliko pristojnoj udaljenosti, zločinac ih je povremeno opominjao pucnjem iz vinčesterke, ali i oni mu nisu ostali dužni, dakako, kao i on bez ikakvoga vidljivijeg uspjeha.

– Sto mu gromova, prazna je! – reče ljutito Thorp ustanovivši da mu je vinčesterka ostala bez municije, pa je gnjevno spremi u navlaku jer više nije imao metaka da je napuni. To oni iz potjere, naravno, nisu znali.

Pola sata poslije, kad je već bilo tri sata poslije podne, potjera je ipak shvatila zbog čega razbojnik više ne puca na njih, te odlučiše potjerati konje jačim galopom i prije mraka okončati tu četverosatnu napornu potjeru. Ali, na žalost, Jestera je iznova poslužila vražja sreća, jer je zapuhao snažan vjetar. Snijeg sa tla i pahulje što su sipale iz oblaka uskovitlaše se i tako se odjednom između ljutih protivnika stvorila bijela, neprozirna zavjesa. Neugodna, dakako, ali za Thorpa spasonosna.

Razbojnik je likovao u sebi što mu je sreća ponovo naklonjena toga dana, i to u najtežim trenucima. No, veselje u njemu brzo splasne, jer je shvatio da mu ta olakotna okolnost može biti mnogo opasnija nego potjera, pa čak i od rane na lijevoj nozi. Prije svega mogao je zalutati, izgubiti smjer i jahati – u susret potjeri. Ne samo što mu je snijeg ulazio u oči i onemogućavao mu da jasno vidi – vidljivost je bila samo metar-dva – već mu je i konj pokleknuo. Ali Thorp se nije predao samo tako lako već je stao konja ljutito mamuzati da se uspravi i nastavi kaskati. I začudo, pošlo mu je za rukom. Posljednjim atomima snage konj se probijao kroz snježnu vijavicu i smetove.

Oluja je potrajala sve do sumraka. Prestala je kao da je nikad nije ni bilo. U ušima Thorpa Jestera još je bučalo od fijuka vijavice, a on i konj su iz nje izašli većim dijelom prekriveni snijegom i veoma iscrpljeni, na rubu snaga. Ipak, uz jedno zadovoljstvo – potjeri ni traga.

– Čini se da mi je oluja pomogla da se otarasim potjere – zaključio je izmoreni ubojica i pljačkaš pošto je pažljivo promotrio okolicu.

Ne samo što nije bilo potjere, već je snježna oluja potpuno izbrisala tragove njegova konja. Svuda je vladala tišina, a polubrdoviti krajolik bio je prekriven debelim snježnim plaštem, čiju površinu, izuzev Thopra, nije nagrdilo još nijedno živo biće.

– Prije nego što se sasvim smrkne, moram pronaći pogodan zaklon da prenoćim – zaključio je

bjegunac pred zakonom. Pažljivo se obazirao tražeći.

Nakon nekog vremena pronašao je skupinu drveća, te odlučio da među njima zanoći, jer je smatrao da je to najbolji zaklon koji je mogao naći. Kad je stigao do malog šumarka, noć se već bila spustila, ali nije mu bilo teško jahati jer je vidljivost sad bila izuzetno dobra zahvaljujući snijegu, zatim punom mjesecu i zvjezdanom nebu. Najprije je na tlo spustio pokrivač, a potom uz tihi bolni jauk sjahao s konja. Djelomično je razgrnuo snijeg oko sebe, a zatim se uvukao u rupu i naslonivši se na stablo pokrio se ne baš toplim pokrivačem. Cvokotao je od zime, no iako je silno priželjkivao da zapali vatru, ipak je bio svjestan da se mora zasad odreći te blagodati, jer ako bi se potjera našla negdje blizu, jahači iz potjere lako bi mogli vidjeti njeno svjetlo. A to nije smio dopustiti.

Premda je bio strašno umoran, nije mogao zaspati, jer je bol u lijevoj nozi bila sve nesnošljivija. Osim toga, bojao se zaspati iz više razloga. Ako zaspi, možda se sljedećeg jutra ne bi ni probudio, jer bi se najvjerojatnije od velike hladnoće smrznuo. Postojala je, osim toga, vrlo velika mogućnost da ga nanjuše vukovi, a isto toliko i sve više zabrinjavala ga je rana, jer je još prilično krvarila.

Oko osam sati donio je ipak odluku. Shvatio je da bez vatre ima vrlo malo izgleda da preživi, pa odluči da je ipak zapali. Iza leđa za pojasom nalazio mu se veliki bowie-nož, te uz pomoć njega najprije razgrne snijeg sve do zemlje. Kad je to obavio, strašno se iscrpio i oznojio. Nakon toga stao je vaditi granje koje je virilo iz snijega. Na trenutak se bio zabrinuo, jer nije imao čime potpaliti vatru. Ali ubrzo se dosjeti i iz bisaga izvadi nekoliko novčanica po jedan dolar i njima zapali vatru.

Budući da je imao dovoljno drva, naložio je veliku vatru i povremeno je poticao bacajući novo granje. Kad se djelomično ugrijao, oprezno je izuo čizmu s noge i odmotavši šal zagledao se u gadnu ranu, koja je i nadalje krvarila. Osim toga, noga je poprilično otekla. Zabrinuto je razmišljao što da učini. Dosjetio se i izvadio metak iz pojasa, a zatim nožem iz čahurice uspio izvaditi olovnu kuglicu, a barut je prosuo po rani. Naumio je tako spaliti ranu i zaustaviti krvarenje. Nije mario što će boljeti već se plašio da se ne onesvijesti, što bi zajedno s umorom pridonijelo da se dugo ne probudi, što bi opet značilo mogućnost da se smrzne kad se vatra ugasi.

Odlučno i hrabro je prinio upaljenu grančicu rani i vatra zahvati barut, koji se uz šištanje zapali. Bol je bila strahovita, no nije jauknuo jer se prethodno osigurao zagrizavši čvrsto zubima držak bowie-noža. Nije se onesvijestio.

Rana je, barem na neko vrijeme, prestala krvariti, ali on je ipak bio zabrinut. Ne može to dugo potrajati.

– Za stanovito vrijeme sam si produžio život, ali ako najkasnije za dan-dva ne pronađem nekoga da mi pomogne izvaditi metak iz noge, slobodno se mogu oprostiti sa životom.

Zamotavši iznova nogu šalom, obuo je jedva jedvice čizmu, jer mu je noga bila natekla. U daljini je začuo zavijanje vukova. Prepao se. Već se vidio pred gladnim raljama životinje, nemoćan da pobjegne, prisiljen da ne puca, samo s nožem i ranjenom nogom. Ako zaspi... gotovo je, ako ne zaspi, sutradan će biti potpuno iscrpljen i nesposoban da bježi pred eventualnom potjerom. Vatra bi mogla zadržati vukove na pristojnoj udaljenosti, ali privući potjeru.

Na njegovu sreću, nisu ga te noći posjetili. Sat poslije toga prebrojao je novce u bisagama da se održi budan. Svota od blizu trideset tisuća dolara ga je odobrovoljila pa je na trenutak zaboravio bolove i opasnu budućnost.

– Tko bi rekao da u onom ušljivom gradiću ima toliko para. Moglo ih je biti i mnogo više da jedan dio nije ispao iz bisaga.

Nakon toga se prisilio da do pola noći ostane budan, jer je htio da mu do jutra ostane što manje vremena za spavanje i time manje mogućnosti da se smrzne pri ugašenoj vatri. Prije nego što je usnuo, potaknuo je veliku vatru, jer je želio da mu potraje duže, ako je moguće do jutra.

II

Sljedećeg jutra Thorp Jester se bio probudio vrlo kasno, ne samo zbog umora veći i zbog toga što ga je rana boljela i cijelu noć proveo u groznici. Ali unatoč lošim uvjetima, nije se smrznuo, premda se od hladnoće tresao i prilično prehladio. S mukom se bio uspravio, te stavivši na konja bisage i pokrivač jedva je uspio uzjahati. Nakon toga potjerao je iscrpljenoga i izgladnjelog konja prema zapadu.

Visoko na nebu sunce je svojim zubatim zrakama kroz sumaglicu bezuspješno pokušavalo ugrijati usamljenoga jahača. Bez šešira na glavi Thorp Jester je imao osjećaj da umjesto glave nosi grudu snijega. Od hladnoće ga je čelo nesnosno boljelo. Osim toga, u predjelu želuca osjetio je nesnosnu mučninu, a i krčala su mu crijeva, jer je bio užasno gladan. Od posljednjega, i to oskudnog obroka, prošlo je gotovo četrdeset osam sati.

Jedva se održavao u sedlu i povremeno se okretao u strahu da ga ne prati potjera. Svaki put je olakšano odahnuo što nije vidio gonioce iz Springfielda. Oko podneva bio je prisiljen da se odmori, ali ne zato što on ne bi mogao dalje, već zato što se konj srušio od iznemoglosti.

– Ustaj, beštijo, ustaj! – divljački se derao Thorp na iscrpljenu životinju, ležeći kraj nje, jer zbog bolesne noge nije mogao stajati.

Ali konj ga više nije mogao čuti jer je izdahnuo. Thorpa je oblio hladan znoj. Shvatio je da je ovako ranjen, bez konja, nesumnjivo izgubljen u ovoj neugodnoj, hladnoj divljini.

»Samo me čudo može spasiti iz ove užasne situacije«... – prestrašeno je zaključio razbojnik.

Unatoč tegobnoj situaciji smogao je snage da se bori kako bi što duže živio i odnekud ipak dobio pomoć. Destak koraka od njega nalazilo se stablo, te on odluči da se ondje ulogori. No, najprije je bowie-nožem oslobodio konja sedla i polako i mukotrpno dovukao ga do željenog mjesta. Nakon toga je na isto mjesto stavio bisage i pokrivač.

Stvorivši tako provizoran logor, stao je nožem s debla drveta rezati tanke i podugačke komade trijeski, jer na snijegu i ispod njega nije bilo odlomljenih grana. Zapalio ih je pomoću novčanica od jednog dolara.

»Ako na ovaj način nastavim trošiti novce, ubrzo ću se iznova svrstati u siromašni stalež – pomalo je s primjesom gorčine, usprkos nimalo zavidnoj situaciji, pomislio pljačkaš i ubojica.

Vatra se ubrzo rasplamsala, te on sjedne na sedlo i zaogrnuvši se pokrivačem približi joj se da se ugrije. Ubrzo opet osjeti glad. Pogledao je svoga mrtvoga konja i javila mu se spasonosna misao. Puzajući, približio se mrtvoj životinji i nožem odrezao s nje poveći komad mesa, nabo komadiće mesa na nož i stao ih peći nad vatrom. Jedva je dočekao da se meso ispeče.

Pošto je utažio glad, stao je malo smirenije razmišljati, a onda se temeljitije posvetio ranjenoj lijevoj nozi. Zbog otekline je jedva izuo čizmu, a kad je odmotao šal, mogao je zaprepašteno i zabrinuto vidjeti nimalo ohrabrujući prizor. Ne samo što mu je noga otekla, već je poplavila i zagnojila se oko rane, što su bili prvi znaci da je olovo u njoj počelo neumoljivo trovati krv, što je značilo da je ranjeniku predstojala smrt za dva-tri dana ako ne pronađe pomoć.

»Pa valjda me smrt neće pozvati k sebi baš sad kad sam napokon na putu lagodnog života?...« – zabrinuto se pitao prijestupnik.

No, kad je htio ponovo obuti čizmu, shvatio je da to zbog prenatečene noge neće moći. Obuzme ga panika. Brzo se dosjetio jedinom mo-

gućem rješenju: umotao je nogu u pokrivač.

Prošla su puna dva sata a da Thorp Jester nije opazio nijednog čovjeka u kojeg bi mogao zatražiti pomoć. Ali kad nekoga sreća hoće, onda ga zaista hoće, pa tako i bradatog zločinca. Na licu mu se ukazao osmijeh zadovoljstva, unatoč svim bolovima, jer je sa zapada prema njemu jahao neki jahač. Bilo mu je drago što jahač ne dolazi iz smjera Springfielda, jer bi to najvjerojatnije moglo značiti samo da je naišao mjesni šerif. Da nepoznati jahač ne bi slučajno prošao mimo njega, stao ga je dozivati:

– Hej, gospodine, potrebna mi je pomoć!

Iako je smatrao da ga je jahač i bez toga poziva vidio, ipak nije htio ništa prepustiti slučaju, pa opali iz revolvera u zrak. Kad mu se jahač približio na stotinu metara, mogao ga je posve dobro promotriti i po njegovoj odjeći i hrpi raznolikih krzna iza leđa i po oružju zaključio je da je traper. U međuvremenu je bisage prekrio snijegom kako mu traper ne bi mogao opaziti i možda preoteti opljačkani novac.

– Oh, gospodine, sama sudbina vas je poslala jer bih zbog ranjene noge u ovom odvratnom kraju brzo našao smrt, zar ne? – gotovo molećivim tonom obratio se Thorp Jester došljaku.

– Točno, čovječe – traper je stao, pogledao ga, pa primijetio: – Ovisi to, uostalom, i o vrsti ozljede...

– Metak... metak u gležanj... upalio se, potrebna mi je pomoć.

– Ali... tko vas je napao i ranio? – zanimalo je trapera, koji nije sjahao s konja, jer ga je život u divljini naučio opreznosti i smatrao je često da je od ranjene životinje mnogo opasniji čovjek .

Pljačkaša na trenutak zbuni sugovornikovo pitanje, ali uspije brzo smisliti laž:

– Napali su me Indijanci!... Apaši... Prokleti divljaci, zbog čega su opet iskopali ratnu sjekiru?!..

– Apaši!...? ... – reče vidljivo začuden pedesetogodišnji traper. – Velite: Apaši? Možda vi ne razlikujete indijanska plemena. U ovom kraju živim i lovim divljač tridesetak godina, ali još nisam čuo da su se oni ovdje pojavili niti sam ih osobno vidio. Vjerojatno ste se prevarili, čovječe, jer Apaši žive nekoliko tisuća kilometara zapadnije u saveznoj državi Novi Meksiko i Arizoni, a nikako u Missouriju, i to još na ratnoj stazi. Koliko mi je poznato, već dugo vremena u ovom kraju Indijanci nisu ratoborni. No, vaša rana govori posve suprotno. Vjerojatno ste zamijenili Apaše s nekim drugim plemenom. Najvjerojatnije bi to mogli biti Indijanci iz plemena...

– Ma, do vraga, gospodine, pa kako ja mogu znati kojem su plemenu mogli pripadati ti Indijanci!? – Thorp prekine trapera u govoru, jer nije htio da iskusni zapadnjak posumnja kako je zaradio metak i ranu. – Za mene su svi crvenokošci isti!... Jučer su šest-sedam kilometara južnije ti divljaci bez ikakva povoda napali mene i četvoricu mojih prijatelja... – Malo je zastao u govoru praveći se da je još pod dojmom tog napada, a zatim žalosnim glasom nastavio lagati: – Na žalost... jedini sam se ja uspio spasiti...

– Žao mi je, čovječe, što ti se to dogodilo, no, razgovorom nećemo ništa postići. Vrijeme leti, metak u rani radi. Vjerojatno već gadno izgleda... Nemamo vremena da očajavamo zbog tvoje okrutne sudbine, jer nam je svaka minuta dragocjena – razbojnikov sugovornik sad, čini se, nije ništa sumnjao. – Moram se što prije pobrinuti za tvoju nogu. Mogli bismo u grad Springfield. – Thorp se prestraši.

– Springfield? Zašto Springfield? Pa on je predaleko... ne bih uspio doći donde... Imam snage za pola kilometra...

Traper ga pogleda, ogleda se, razmisli, pa napokon reče:

– Hm, ako je tako, onda bih morao otići na najbližu farmu, oko če-

tiri kilometra odavde... Ondje ću posuditi konje i saonice, pa će te tako najbrže i najsigurnije prevesti do grada.

Dakako da je pljačkašu Thorpu riječ Springfield dizala kosu na glavi i tjerala strah u kosti od omče. Nije to smio dopustiti. A u kranje očajnoj je situaciji zbog rane. Valja brzo djelovati.

Traper okrene konja u smjeru u namjeri da se zaputi po pomoć, ali ga u tome spriječi Thorp Jester. Brzo je izvukao revolver iz korica, pa naredio traperu:

– Stani i podigni ruke uvis! – Iznenađeni traper zaustavi konja, a zatim se okrene prema razbojniku, koji je odmah nastavio: – Žao mi je, ali zamijenit ćemo uloge! Silazi s konja! Brzo i bez ikakvog trika, inače...

Lovac na divljač oprezno sjaše s konja, jer je shvatio po Jesterovu ubilačkom pogledu da je pripravan na bilo koje zlodjelo samo da ostvari svoj prljavi naum. Ranjenik mu se odjednom učinio sumnjiv. Kao da se boji. A da je čist, ne bi se bojao.

– Što bi ovo trebalo značiti, čovječe? – upitao je.

– Jednostavno mi je potreban tvoj konj, jer dok se ti vratiš, mogu se smrznuti, mogu umrijeti od trovanja krvi, a može me napasti i čopor vukova! – odgovori mu nasilnik pokušavajući da bude uvjerljiv. – A sad je bilo dosta pričanja, skini opasač s revolverom, a onda se udalji deset koraka od konja!

– U redu, ti zasad naređuješ, čovječe, no budi uvjeren da mi s tom nogom ne možeš daleko pobjeći, pa kad te uhvatim, zažalit ćeš što si se rodio! – odgovori mu ljutito i prijeteći traper.

– Nadaj se, traperu, nadaj – ironično će Thorp dok je traper izvršavao naređenja.

– I hoću, čovječe, ali dopusti mi barem da s konja uzmem krplje, kako bih lakše mogao hodati po dubokom snijegu...

– U redu, ali te upozoravam da mi ne pokušaš nešto podvaliti! – udovolji pljačkaš njegovoj želji, a zatim doda: – Kad se udaljim, ostavit ću ti pušku i municiju kilometar odavde, jer može ti ustrebati ako te napadnu vukovi.

– Hajde, čovječe, nemoj više tako govoriti, jer ćemo se nebo i ja rasplakati od tvoje plemenitosti! – odgovori mu sarkastično okradeni pedesetogodišnji muškarac, a potom skine krplje s konja.

– He, he, he, traperu, čitam te kao otvorenu knjigu! Molim te, makni se od svoga revolvera na snijegu, jer bi te mogli zasvrbjeti prsti da ga potegneš i iskušaš ga na meni! – prijeteći se smješkao bandit.

Traper ga posluša, pa se udalji na prijašnje mjesto. Najprije je obuo krplju na lijevu nogu, pa kad je namjeravao drugu staviti na desnu, ocijeni da mu se pružila povoljna prilika da izigra pljačkaša, koji je trenutačno bio zanesen otkopavanjem bisaga iz snijega, dakako, iz sjedećeg stava, zbog ranjene lijeve noge. Razbojnikov protivnik neprimjetno zavuče prste desne ruke u desnu čizmu, a zatim brzo iz nje izvuče bodež. Hitro se uspravi i zamahne njime na podlog protivnika, ali ujedno ne odoli a da ne izrekne svoju osvetničku prijetnju, smatrajući da je mrtvome ne bi imalo smisla izreći:

– Umri, pokvareni crve!

Rekavši to, istog trena zažali, jer je tim riječima opomenuo protivnika, koji se uspije na vrijeme obraniti. Thorp Jester se odmah snašao i djelić sekunde brže opalio u trapera, koji smrtno pogođen ne smogne snage da baci nož.

– Pretvrd sam ja orah za tebe, traperu, kao i za stanovnike Springfielda! – s ponosom u glasu promrmlja ubojica, a zatim se, spremivši kolt u korice, prihvati posla.

Najprije je dopuzao do mrtvog trapera i skinuo s njega dugački kaput od medvjeđega krzna. Nakon toga je s njegova konja skinuo svu suvišnu opremu. Pronašavši hranu u njegovoj kožnatoj vreći, najeo se još jednom do sita. U džepu kaputa mrtvoga muškarca našao je i du-

han, savio cigaretu i popušio je vidljivo uživajući, jer je djelovala umirujuće na njegove prenapete živce i bol zbog ranjene noge. Okrijepivši se, uzeo je bisage s novcem, s naporom usťao, uzjahao traperova crnog pastuha, ali tek iz trećeg pokušaja.

Našavši se u sedlu, podbo je konja i uputio se na sjever, gdje mu je ubijen muškarac spomenuo četiri kilometra udaljeni ranč. No, pri tom uopće nije razmišljao da vlasnik neće povjerovati njegovoj priči, jer najvjerojatnije poznaje trapera, pa će prepoznati i njegova konja i bundu. Thorp Jester nije pošteno odmakao ni stotinjak metara od mjesta svoga drugog ubojstva kad je začuo iza svojih leđa jezive urlike. Kad se okrenuo prenerađeno je izustio:

– Vukovi!

Čopor od dvadesetak vukova očito je bio nanjušio krv i sad su onako izgladnjeli navalili na mrtvog trapera i uginuloga razbojnikova konja. Iako je ubojica po karakteru bio mnogo veća životinja, ipak nije mogao gledati taj užasan prizor i podbo je konja mamuzama u slabine, pa se dao u galop.

– Pakla mi, pa ovo je nemoguće! – promrmljao je s užasom u očima zastrašeni bjegunac petnaest minuta poslije. Okrenuvši se u sedlu, zapazio je da je dio vukova žderao prvi plijen, a ostali su se ustremili na njega i pastuha.

Potjerao je konja još žešće, ali bio mu je uzaludan trud, jer su mu se izgladnjeli pomahnitali vukovi brzo i nemilosrdno približavali. Kad su mu se približili na trideset koraka, posve jasno je čuo njihovo dahtanje i škljocanje zubima. Uvidio je da mu je preostalo jedino da ih se otarasi uz pomoć revolvera.

– Crknite, krvopije! – razjaren i prestrašen uzviknuo je, a zatim zapucao u čopor vukova, koji se sad nalazio na samo petnaest metara od njega.

Prvim metkom ništa nije učinio, jer je bio nervozan, ali drugim pogodi jednog vuka, dovoljno da ga osudi na smrt. Ostali vukovi iz čopora, osjetivši miris njegove krvi, krvožedno se baciše na njega. Nije mu bilo spasa.

– Užas! – uzviknuo je opet prestravljeni bjegunac jer su vukovi već bili pojeli vuka iz čopora i iznova se okomili na njega i konja.

Naravno, ponovo je Thorp zapucao na svoje četveronožne krvoločne progonitelje, ali preostalim mecima u revolveru nije pogdio nijednoga vuka. Pri brzom jahanju, drmusajući se, u smrtnom strahu, nije mogao precizno gađati. U panici odbaci kolt, a kad su mu se sivodlaki krvoloci približili na pet metara, on zbaci za sebe tešku, krznenu bundu koju smjesta napadne čopor i za nekoliko sekundi je rastrga.

Za to vrijeme Thorp Jester je povećao razmak na već iscrpljenom konju između vukova i sebe, no gladni čopor nije odustajao, već ga je u stopu progonio.

Odjednom se konj spotakne i pri tom iz sedla izbaci jahača, koji bolno urlikne jer je ranjenom nogom snažno udario o smrznuto tlo. Od nesnosne boli izgubi svijest. Posljednje što je vidio bilo je kako mu se strelovitom brzinom približavaju vukovi iskešenih i prijetećih zubi. Nakon toga samo crni duboki mrak.

* * *

– Dobro jutro, napokon ste se probudili, gospodine! – reče Thorpu Jesteru pedeset petogodišnji, prosijedi i proćelavi muškarac.

– Gdje sam...? – upitao je razbojnik nepoznatoga. Opazio je da leži u krevetu i da se ne osjeća najbolje.

– Na mojem ranču »Sedam borova« – odgovori mu domaćin sjedeći na stolici kraj kreveta.

Ubojica i pljačkaš je u trenutku zašutio, jer još nije mogao sasvim povezati konce sadašnjosti i prošlosti, a onda zamoli sugovornika:

– Mogu li dobiti vode?

– Naravno! – reče zdušno postariji muškarac, ustane sa stolice, uzme lončić i zagrabi iz kante svje-

žu bunarsku vodu, pa je stavi na trbušastu peć da se malko ugrije. – Moram vam zagrijati vodu, jer ste preboljeli upalu pluća!... Inače, zovem se Nathaniel, Nathaniel Luscomb... a vi?

Thorp potvrdno kimne, a zatim se zbog uskomešanih misli ne predstavi već mu odgovori slijedeći svoje zbrkane misli i strahove.

– Znači, ipak sam živ... ne sanjam!

– Upravo tako, gospodine, ali oba puta ste se tek za dlaku izvukli! – odgovori mu Nathaniel.

– Dva puta...? – upita Jester zbunjeno.

– Da, dva puta! – potvrdi domaćin, a prije nego što je detaljnije odgovorio sugovorniku, najprije je ustao i prišao upaljenom kaminu. Iz džepa je izvadio lulu, napunio je duhanom, a zatim je upalio gorućom grančicom iz vatre u kaminu. Otpuhnuo je dim prema stropu. – Naime, brinem se o vama već punih sedam dana...

– Sedam dana!? – iznenađeno će bandit.

– Vratio bih se u prošlost sedam dana, kad sam vas prvi puta vidio – poče Luscomb pričati, jer je ustanovio da će pričanjem zbunjenom sugovorniku odgovoriti na mnoštvo njegovih pitanja. – Toga dana upravo sam bio upregnuo konja u saonice da se malo provozam po okolici. Nakon deset minuta vožnje začuo sam pucnjeve. Naravno, smjesta sam konja okrenuo u tom smjeru. Ovuda ima vukova, gladnih, dakako, pa sam pretpostavljao da su nekoga nevoljnika napali onako izgladnjeli. Dakako, samo minutu poslije toga moje slutnje su se obistinile. Ugledao sam vas kako vratolomnim galopom jašete na konju, a za vama juri čopor vukova. Dabome, nisam ni trenutka oklijevao. Dograbio sam vinčesterku. U tom trenutku spotaknuo se vaš konj i vi ste pali s njega. Morao sam imati precizno oko i sigurnu ruku, jer izgladnjeli vukovi nalazili su se od vas samo desetak metara. Na svu sreću, bili ste u nesvijesti, pa niste mogli vidjeti taj zastrašujući prizor. Počeo sam pucati iz vinčesterke. Bio sam od vas i od njih udaljen tridesetak metara i nije mi bilo teško da ih pogodim. Najprije sam usmrtio vođu čopora, a zatim počeo kositi najbliže iz čopora. Najprije ih je bilo desetak, a onda sam opazio da dolazi još desetak.

– Da... – primijeti Thorp – isprva ih je bilo dvadesetak, ali su se desetorica zadržala... – Jester je malo zastao, grozničavo razmišljajući što i koliko može reći. – ... zadržali su se pri lešini neke životinje, mislim nekoga uginuloga konja.

– Jest, vjerojatno, znači, tada su svi počeli nedolaziti... – Na trenutak je zastao u govoru, jer je navlažio suho grlo. – Upravo je jedan vuk bio skočio na vas. Na svu sreću pogodio sam ga smrtno u letu. Ali trenutak-dva poslije toga ispucao sam i posljednji metak. Trebalo je napuniti pušku... hoću li imati vremena – mislio sam – znate, u tom času misli znaju grozničavo raditi, iako se čovjek uvijek ne snalazi kako treba... Nisam znao... da li da punim pušku... da li da je uhvatim za kundak pa... – Rančer skine s peći lončić s vodom i donese ga do kreveta. – Razbojnik je gledao i slušao čovjeka od uzbuđenja širom otvorenih usta i raskolačenih očiju. – S jezom sam pomislio da je s vama svršeno. No, odmah mi je odlanulo jer sam vidio da je moje uzastopno pucanje ipak djelovalo na vukove i oni su se uz cviljenje dali u bijeg, ustremivši se na vašega odbjegloga, prestrašenog konja. Nije im bilo teško da ga sustignu, jer se bio spotaknuo i uganuo nogu. Prizor je bio grozan. Nisam vjerovao svojim očima da je to moguće, jer vukovi su tu jadnu životinju gotovo za jednu minutu rastrgali i proždrli. Nakon toga su nestali...

– A onda, što je bilo dalje sa mnom?! – upitao je Thorp Jester sav oznojen od uzbudljive i jezive priče.

Rančer pruži bolesniku lončić s vodom i on je žudno popije. Zatim rančer nastavi pričati:

– Pošto su vukovi otišli, prišao sam vam i onesviještenog vas odveo na svoj ranč, jer sam shvatio da vam je život u velikoj opasnosti zbog gadne rane na nozi...

– Moja noga!? – uzvikne zaprepašteno razbojnik prešavši rukom preko pokrivača gdje mu se morala nalaziti lijeva noga. Bez daha je otkrio pokrivač sa sebe i ugledao jeziv prizor. Noga mu je bila do koljena odrezana i povezana bijelim, čistim zavojima od krpe. – Kako ... kako ste se usudili!? ... Moju nogu, prokletniče...!

Nathaniel Luscomb je shvaćao njegovu reakciju, pa se nije uvrijedio. Tek kad je bolesnik umuknuo, odgovorio je smirenim tonom:

– Žao mi je, gospodine, što vas je toliko pogodio gubitak vaše noge, ali, vjerujte mi, to je bio jedini način na koji sam vam mogao spasiti život. Odsjekao sam je sjekirom, a zatim sam ranu spalio užarenim željezom. Zbog velikog gubitka krvi, a i rane, pa i zbog upale pluća od prehlade, tjedan dana vam je život visio o niti. No, zahvaljujući vašemu snažnom organizmu, uspjeli ste pobijediti smrt.

Ranjeni razbojnik je zašutio, što zbog izgubljene noge, što zbog neizvjesne budućnosti, pa kad se malo poslije pribrao, obratio se svome domaćinu:

– Hvala vam, gospodine Luscomb, što ste mi spasili glavu i oprostite što sam maloprije bio nezahvalan i neljubazan prema vama...

– Nije to ništa, jer vjerojatno bih i ja poput vas reagirao – odvrati Nathaniel i pri tom mu se toplo nasmiješi. – Nego, recite mi kako ste dobili tu ranu na nozi? Moralo je biti gadne pucnjave? Mogla je otići i glava, ha?

Rančerovo pitanje podsjeti Thorpa na bisage s opljačkanim dolarima, pa sa strepnjom zapita:

– Novci!...?... gospodine Luscomb, gdje su moje bisage sa trideset tisuća dolara?!...

– Bez brige, ondje su – odgovori mu domaćin smireno, pokazavši rukom bisage s novcima, što su bile obješene o klin na drvenom zidu orvnare.

– Oh, hvala vam, gospodine Luscomb, što nisam ostao bez novca – s vidljivim olakšanjem zahvalio se Jester.

– No? – podsjeti ga Nathaniel na prethodno postavljeno pitanje. – Kako je to bilo? Netko vas je napao?

Zločinac je grozničavo razmišljao kako bi svome dobročinitelju ispričao što uvjerljiviju laž. Naime, u priči s ubijenim i od vukova pojedenim traperom nije imao baš mnogo izgleda da se pojada o svojoj sudbini, pa se stoga trudio da izmisli neku novu, uvjerljiviju priču. Pravio se kao da je pod dojmom događaja, da razmišlja i proživljava. Napokon počne:

– Prije mjesec dana umrla mi je supruga... Od žalosti nisam više imao volje da živim na ranču, pa sam ga prodao i odlučio da se skrasim na drugome mjestu. Dakako, u Springfieldu nije bila tajna koliko sam novca dobio za prodaju svoga ranča, što se ubrzo pokazalo veoma opasno po mene, jer je miris tih zelenih novčanica uveliko zainteresirao petoricu razbojnika. Odlučili su da se dokopaju novca po bilo koju cijenu. Kad sam izlazio iz grada, postavili su mi zasjedu tri kilometra od grada. Bilo je pucnjave, ja sam pucao da obranim život i novac, oni nisu štedjeli metke da se dokopaju moje love... evo, budući da sam ovdje, znači da sam im ipak uspio pobjeći... ubivši pri tom trojicu od njih... ali, nažalost, izgubio sam, evo pola lijeve noge... otišla noga, ostali novci...

Rekavši to, pravio se potišteniji nego što je bio, pa ga rančer pokuša utješiti:

– Ne očajavaj, još je pred tobom mnogo sretnih godina, a sad je najvažnije da što prije ozdraviš... Nego, nisi mi odgovorio na pitanje kako se zoveš?

– Moje ime?... – Thorp Jester pravio se zbunjen, ali je zapravo protrnuo od tog pitanja, jer se nije mogao odmah dosjetiti nijednoga lažnog imena. Napokon se sabrao:

– Zovem se... Ben... Ben... Hammerschmidt!...

– Dobro, Bene, pošto smo se upoznali, mogao bi nešto pojesti, zar ne?

Varalica, ubojica i pljačkaš potvrdno kimne glavom, a rančer priđe kaminu, gdje je nad upaljenom vatrom na lancu visio mali, čađavi kotao, pa iz njega ulije juhe u tanjur. Bolesnik navali gladno na vruću juhu, što je bilo razumljivo, jer puni tjedan, koliko je znao, ništa nije pojeo.

– Gdje si naumio početi novi život? – upita veoma ljubazni domaćin nazovi Bena.

Lopov mu između gutljaja juhe odgovori:

– U... u... najvjerojatnije... negdje u saveznoj državi... Tennessee... u okolici grada... Knoxvillea... jer čuo sam da su ondje dobri uvjeti za uzgoj goveda... kupio bih mali ranč... – Nije govorio osobito tečno jer je bio zatečen postavljenim pitanjem, tražio je mislima što da kaže. – Možda se ondje opet oženim... Želio bih... jer nije lijepo pod stare dane biti usamljen...

– Imaš pravo, Bene, jer ja to znam već dobre dvije godine, otkako mi je umrla supruga... – sjetnim će glasom Luscomb.

– Oh, žao mi je, Nathaniele – lagao je bradati nezahvalnik, jer mu je to doista bilo svejedno. Nije htio da se zapazi njegova ravnodušnost, pa je zapitao rančera: – Živiš li sâm na ranču?

– Da, ali imam sina, koji sa suprugom i dvoje male djece živi u Springfieldu. Pa vjerojatno ga poznaješ, jer si podizao novac u banci, možda te je baš on poslužio. Mlad je, dvadeset i pet godina, visok, crnokos. Zaista se ponosim njime, jer je častan i neustrašiv. Vlasnik banke i mještani poštuju ga i vole, jer ne samo što je širokogrudan već je svojom hrabrošću prošle godine uspio sam samcat svladati trojicu pljaškaša banke! – odgovori mu domaćin, pa nadoda: – Zove se Arthur!

Razbojnik se zagrcne juhom kad je čuo Luscombovu priču. Zaista je život pun iznenađenja. Jest, sad je bio potpuno siguran: onaj mladi, visoki, ambiciozni i crnokosi mladić, Luscombov sin, to je bio upravo onaj neustrašivi mladić što je zapucao za njim kad je bježao s ukradenim novcem. Sad je mrtav... a on je bio ubojica Nathanielova sina, sad osim toga i vječiti njegov dužnik. No, iako je potišteno razmišljao, nije ga dugo grizla savjest, jer je shvatio da se prošlost više ne da promijeniti.

– Hajde, raspoloži se malko! – reče mu veselo Nathaniel Luscomb, ne sluteći da pred sobom ima ubojicu svoga sina. Na to se njih dvojica glasno nasmijaše. Ipak, za razliku od rančera, bandit je samo glumio veselje.

– Bene – reče rančer – prije nego što sam te izbavio pomislio sam da si traper Scotch Bendix, koji je moj dobar znanac. Bio si odjeven u sličnu bundu i jahao si konja poput njegova. Ali kad si odbacio bundu, spoznao sam da se varam.

Thorp Jester mu ništa ne odgovori, već samo problijedi, jer je shvatio da se za dlaku izvukao. Opet ga je prokleto poslužila sreća. Priča koju je ispričao rančeru, zasad je bila neoboriva, ali sasvim bi drugačije sve prošlo da nije vukovima bacio traperovu medvjeđu bundu, a i da je oni nisu sasvim rastrgali i prožderali konja, jer domaćin bi vjerojatno bio toliko oštrouman pa ustanovio pravu istinu i raskrinkao Thorpa Jestera kao zločinca, a vjerojatno i kao pljačkaša.

– Nathaniele, kako da ti se odužim za sve što si učinio za mene? – upita Thorp Jester, glumeći zahvalnost, jer se bojao da mu domaćin ne otkaže gostoprimstvo prije nego što ojača i bude sposoban za bijeg i eventualni otpor.

– Ne pričaj gluposti, Bene! Zar ti to i meni ne bi učinio? – Razbojnik kimne potvrdno glavom. – A osim toga, bit će mi drago budem li u ove duge zimske mjesece imao s nekim pročavrljati i razbiti samoću.

* * *

Zima je i nadalje žestokom hladnoćom harala Missourijem i okolnim državama. Za to vrijeme na ranču »Sedam borova«, zahvaljujući brižnoj njezi njegova vlasnika Nathaniela Luscomba, razbojnik Thorp Jester se veoma dobro oporavljao. Već nakon prvoga mjeseca oporavka ustao je iz kreveta zahvaljujući štakama koje mu je izradio domaćin. Tada je shvatio zašto se ranč zove tako čudnim imenom, jer je brvnara bila okružena sa sedam borova.

Zahvaljujući dobroj ishrani, čestom kretanju i čestom spavanju, zločinac je povratio izgubljenu težinu. Mjesec dana poslije rančer mu je izradio drvenu nogu, pa ju je kožnatim remenima svezao za batrljak lijeve noge. Upornom vježbom hromi bandit naučio je hodati bez štaka. Polovicom mjeseca travnja zima je napokon znatno popustila, i na pomolu su bili topliji dani.

– Bene – obrati se Luscomb Thorpu Jesteru. – Više od pet mjeseci nisam zbog ove proklete zime vidio sina Arthura, unuke i snahu, pa pošto se sad mogu probiti do Springfielda, otišao bih sutra ujutro da ih posjetim. Vratio bih se poslije podne sljedećeg dana. Nadam se da ćeš se za to vrijeme moći brinuti o sebi.

– Dakako, Nathaniele, budi bez brige, bit će mi dobro. Kupi mi u Springfieldu, molim te, nekoliko kutija virdžinija cigarilosa – zamoli ga naizgled veselo Thorp. Zapravo se prokleto bojao njegova odlaska u grad u kojem je opljačkao banku.

Naime, opravdano je zločinca uhvatio strah, jer je shvatio da će Nathaniel Luscomb, kad stigne u Springfield, saznati kakva je sudbina snašla njegova sina i neće mu biti teško po opisu očevidaca shvatiti da je baš on, Ben Hammerschmidt, odnosno Thorp Jester, počinilac ubojstva i pljačke. Naravno, postojala je samo jedna mogućnost u pogledu njegove najbliže i dalje budućnosti, a to je – pobjeći što dalje.

Čim je sljedećeg jutra Nathaniel Luscomb odjahao u grad, Thorp Jester je stupio u planiranu akciju. Najprije je iz staje ukrao jednoga konja svoga dobročinitelja, pa ga osedlao. Nakon toga je uzeo revolver jer je svoj bacio kad su ga napali vukovi. U veliku platnenu vreću spremio je namirnice. Nakon toga obrijao je višemjesečnu bradu, spalio u peći dlake i obrisao britvu kako se ne bi znalo da je obrijavši se promijenio izgled. Odjenuvši se toplo, zajahao je mladoga snažnoga konja i udaljio se s ranča »Sedam borova«. Iako je imao mnogo novca, nije ni centa odštete ostavio vlasniku ranča. Ne samo zato što nije osjećao potrebu da to učini već i zato što je znao da Luscombu odsad pa do dana osvete nije stalo do njegovih prljavih dolara, već do njegove razbojničke glave. Nadao se da Nathaniel neće uspjeti u naumu da mu se eventualno osveti, jer će on već biti daleko.

U posljednji čas se dosjetio da ne smije jahati na jug, jer je Nathanielu bio ispričao da se želi nastaniti u južnim državama, odnosno u Tennesseeju. Okrenuo se i usmjerio konja na zapad prema državi Oklahoma.

III

Napustivši ranč »Sedam borova«, prijestupnik zakona Thorp Jester jahao je ne odviše brzo prema Oklahomi, jer ne samo što se morao raspitivati kod slučajnih putnika kojim putem mora poći, već mu se i nakon višemjesečnog ležanja u krevetu zbog amputirane lijeve noge tijelo još nije prilagodilo takvom naporu. Po dva-tri puta dnevno, zbog bolova u cijelom tijelu, morao se odmarati. Iako je znao da je potjera iz Springfielda najvjerojatnije već opet krenula za njim, možda i pravim tragom, ipak se nije žurio, jer je bio previše oprezan da bi svoju prednost samo tako lako ispustio.

Nakon deset dana provedenih u sedlu zločinac se našao nadomak

granici Oklahome. Još samo dan jahanja i bit će siguran, mislio je, a ljudi s limenim zvijezdama na prsima iz Missourija mogu se sad samo poljubiti u lakat!

Nakon četiri sata ugledao je gradić Joplin, pa odluči u njemu kupiti najpotrebnije namirnice. Prijeđe granicu još za dana. Na ulasku u Joplin naglo je zaustavio konja, a zatim bijesno promrmljao:

— Prokletstvo, prestigli su me!

Naime, na ulazu u gradić, na oglasnoj ploči, ugledao je potjernicu sa svojim likom, pravim imenom i nagradom od 15 000 dolara. Bez obzira na to da li je živ ili mrtav. Lice mu se orosilo znojem, jer je shvatio da nije važno što ga dijeli tek nekoliko sati jahanja do slobode, jer ipak njegova glava može lako proći kroz omču ili okusiti smrtonosno olovo. S osjetnim i vidljivim strahom u očima ogledao se oko sebe da li ga netko možda promatra i uspoređuje s likom na potjernici. Odlanulo mu je jer nije vidio nikoga. Ne oklijevajući mnogo, strgnuo je potjernicu s ploče i spremio je u unutrašnji džep toploga zimskog kaputa. Nakon toga okrenuo je konja i u velikom luku zaobišao gradić Joplin.

U smiraj dana prešao je granicu i pronašavši u maloj pećini povoljno prenoćište za sebe i konja, zapalio je vatru, popio nekoliko gutljaja viskija iz već poluprazne boce i izvadio iz džepa potjernicu. Pri svjetlu vatre stao je pomno čitati tekst potjernice. Portret je bio vrlo vjeran originalu, a Thorp se sad zadovoljno osmjehnu, jer se ponosio time što je tako postao poznat. Jester nije zaobišao gradić Joplin samo zbog svoga uspjelog portreta na potjernici, ni radi visoke ucjene, već zbog podatka koji nije mogao promaknuti promatraču i koji bi ga prepoznao vrlo lako po tome što ima drvenu lijevu nogu.

»Taj je podatak vjerojatno predstavnicima zakona spomenuo Nathaniel Luscomb kad je stigao u Springfield i saznao sve o smrti sina i o meni. Sudeći po svježe odštampanoj potjernici, ona je svoje mjesto na oglasnoj ploči u Joplinu zauzela prije najviše tri dana, što je i razumljivo, jer nije springfildski šerif čekao podatak od moga spasioca, već ga je oštra zima onemogućila da prije pošalju potjernice diljem Missourija. Osim toga, nije čudno što se potjernica našla u Joplinu prije mene, jer ja sam polako putovao, a ona je najvjerojatnije išla brzinom nekadašnjih jahača Pony expressa.«

Pošto je to zaključio, presavio je potjernicu na četvero i spremio je u bisage s opljačkanim novcem. Zatim je prezalogajio sir i slaninu, pa pošao spavati.

Sljedećeg jutra ustao je oko devet sati i nastavio put tek kad se okrijepio lončićem tople kave. Imao je pravo što se sad osjećao sigurnim, jer se nalazio na sigurnom tlu. Što je dublje zalazio prema zapadu, snijega je bilo sve manje, i to ponajviše na vrhovima brda ili u dubokim kotlinama. Pošto nije imao geografsku kartu, nasumce je jahao, ali kad bi susreo kojeg čovjeka, raspitivao se za najbliži gradić. Sudeći po njihovim riječima, bio je to gradić Tulsa. Taj je gradić bio prilično velik, a nalazio se na rijeci Arkansas.

»Prošla su puna četiri mjeseca otkako sam sreo samo ponekog čovjeka, jer sam za to vrijeme živio samo s Nathanielom Luscombom«, pomisli Thorp Jester ujahavši jedno popodne, odnosno, dvanaestog dana življenja pod podnebljem Oklahome, u grad Tulsu, gdje je živost njegovih stanovnika naprosto opijala razbojnika.

Smjesta se zaputio u gradsku konjušnicu, gdje je zatražio svu potrebnu njegu za svoga konja. Zatim je otišao u hotel, ponijevši sa sobom i bisage s opljačkanim novcem. Nije zatražio najbolju sobu u hotelu, jer je već svojom drvenom nogom dovoljno upadao u oči, pa kako ne bi i znatnijim trošenjem novca. U maloj hotelskoj sobi uživao je kupajući se u drvenoj kadi punoj tople vode.

Nakon toga naručio je obilan ručak, pojeo ga s tekom i zalio bocom bijeloga kalifornijskog vina. Ubrzo

potom ispružio se na krevetu i gotovo odmah zaspao.

Probudio se u predvečerje, pa kad se odjenuo, zaputio se iz hotela u prodavaonicu mješovitom robom. U njoj je kupio novu odjeću, ali ne preskupu da ne bi bio previše uočljiv. Zatim je obnovio namirnice za dalji put, a kupio je sapun i britvu, jer je namjeravao obrijati jednomjesečnu bradu i nadalje održavati izbrijano lice kako ne bi bio sličan slici na potjernici. S kupljenim stvarima vratio se u hotel, pa večeravši obilno, stao je prije spavanja proučavati geografsku kartu, koju je također maloprije kupio. Rašivši je po krevetu, stao je pažljivo proučavati teritorij Oklahome. Grad Tulsa mu se sviđao, ali nije htio u njemu ostati duže od jednog dana, jer se radije želio nastaniti u nekom manjem gradiću, gdje ga Nathaniel Luscomb vjerojatno nikad ne bi potražio ako je naumio krenuti za njim u potjeru da mu se osveti zbog toga što mu je ubio sina Arthura.

Odluka je pala na gradić Muskogee, koji se od Tulse nalazio oko dvije stotine kilometara južnije. Ondje je namjeravao uživati uz bavljenje nekim lagodnim poslom. Odlučivši se tako, pošao je spavati.

* * *

– Do viđenja, gospodine Boldwin, bilo mi je drago što ste bili gost moga hotela – obrati se vlasnik hotela Thorpu Jesteru oko osam sati ujutro sljedećeg dana. Thorp se bio pod tim imenom upisao u knjigu gostiju. – Kamo putujete?

Razbojnik, s platnenom putnom torbom u ruci i bisagama prebačenim preko ramena, pri tom se pitanju zaustavi na pragu izlaza iz hotela, jer je bio zatečen. Brzo se ipak pribrao i odgovori mu:

– Odlazim u grad Lawton, jer želim pomoći svojoj staroj i nemoćnoj tetki.

– Oh, pa to je zaista dalek put! – iznenađeno će postariji muškarac.

– Točno, ali što se tu može. Moram. Obaveza je obaveza. Pa onda, do viđenja, gospodine! – odgovori mu razbojnik, pa se zaputi iz hotela.

Thorpa Jestera je u početku bilo zabrinulo maloprijašnje pitanje, ali malo poslije je shvatio da mu i te kako odgovara što je tako odgovorio na takvo pitanje. Bude li ga tražio Nathaniel Luscomb, poslat će ga na pogrešan trag.

* * *

Poslije tjedan dana jahanja ubojica i pljačkaš Thorp Jester stigao je u gradić Muskogee, koji je bio smješten u prostranoj, plodnoj, zelenoj dolini.

– Ovdje je vrlo ugodno! – zadovoljno je promrmljao razbojnik ujahavši oko četiri sata poslije podne u gradić.

– Nadam se da to nije samo vanjski dojam.

Vjerojatno se Thornu Muskogee nije svidio samo zato što je bio lijep i čist, već i zbog toga što je snijega posve nestalo i grijalo je proljetno sunce, no još nije bilo toplo kako bi trebalo jer zima tek što je prestala. Iako u gradićima poput Muskogeeja došljake uvijek dočekuju znatiželjnim pogledima, Jestera ipak nisu tako dočekali, što je ovaj put imalo svog razloga, jer ih je bila zaokupila neka čarka ispred malog saluna.

– Ma, pustite me, grubijani! – viknula je ljutito neka zanosna plavuša na dvojicu muškaraca koji su se motali oko nje i opkolili je da se nije mogla maknuti.

Žena je imala oko dvadeset i osam godina, a udovica je bila već tri godine. Dakako, priroda traži svoje, pa je žena za to vrijeme imala priličaj broj intimnih veza s muškarcima, ali emocionalnih veza, a ne onih za novac. Usprkos tome zadržala je dostojanstvo i nije bila laka žena kakvom su je smatrali neki stanovnici gradića. Takvom su je smatrala i ova dva polupijana tridesetpetogodišnja muškarca opasna izgleda, a njihovu opasnom i ratobornom izgledu još više su pridonijela dva revolvera sedefastih držaka.

— Amanda, pustit ćemo te tek kad svakog od nas... poljubiš, toliko da znaš... — reče jedan od dvojice napasnika, a zatim se obrati svome drugu: — Zar ne Hondo?...

— Potpuno se slažem, ortače Conrad, poljubac zasad, a onda... nasmije se Hondo s prijateljem, a onda još grublje stadoše napastovati prelijepu udovicu.

— Prokleti bili, bitange! Pustite me! Nisam ja vaša uličarka! — iznova je viknula žena na dvojicu nasilnika pokušavajući se bezuspješno otrgnuti iz njihovih ruku.

Iako se već skupina znatiželjnih i besposlenih građana, i to većim dijelom muškaraca, bila okupila oko dvojice napasnika i žene da bi pasli oči na prizoru, ipak se nitko od njih nije usudio suprotstaviti grubijanima, jer oni su bili već godinu dana poznati kao veoma opaki ljudi. Bili su zaposleni na obližnjem ranču kao predradnici.

— Ali... Amanda... tražimo samo jedan poljubac... Pa zar je to mnogo u usporedbi s onim što si davala drugim muškarcima? — Hondo je bio uporan, pokušavajući pri tom poljubiti ljepoticu.

— Prije bih umrla nego vas poljubila! — nije se predavala žena.

Uto se na vratima mjesnog zatvora pojavi vitki, dvadeset devetogodišnji predstavnik zakona, privučen oštrim ženinim glasom i pijanim smijehom. Šerif je bio visok i atletski građen, crnokos, preplanula lica, pravilna nosa, kobaltno plavih očiju i poput snijega bijelih zuba. Oko vrata je imao svezanu svijetloplavu maramu, odjeven je bio u crne hlače i sako od antilopine kože, košulja mu je bila tamnoplava. Izgledao je elegantno u novim, pomno ulaštenim čizmama i stetsonu. Za pojasom je nosio najnoviji model kolta 45.

— Pustite je! — vikne šerif ljutito s nogostupa pred kancelarijom dvojici nedoličnih muškaraca na suprotnoj strani ulice.

Nasilnici pustiše ženu, ali ne zato što su se uplašili, jer šerifa i nisu vidjeli, već su se našli uvrijeđeni što netko ima hrabrosti da im se suprotstavi.

Pošto se Amanda otrgnula od dvojice pijanih i nasilnih pokvarenjaka uzbuđeno je disala, posve blijeda od straha, odmaknuvši se nekoliko metara od njih, zahvalno gledajući svojim svijetloplavim očima šerifa što joj je priskočio u pomoć. Još do prije godinu dar bili su neko vrijeme emocionalno vezani i intimni, ali brzo su se razišli, jer su se razumjeli samo tjelesno. Ipak, i nadalje su se poštivali.

Ugledavši predstavnika zakona na suprotnoj strani ulice, dvojica napasnika, Hondo i Conrad, od ljutine se zacrvenješe u licu gotovo poput rajčice, a zatim Hondo dovikne:

— Kako se usuđujete, šerife, prekidati nas u zabavi, ha?

— Šerif je shvatio da su nasilnici dobrano nacvrcani alkoholom, pa je odlučio da bude krajnje oprezan, jer je znao da su ljudi u takvom stanju neuračunljivi, štoviše opasni. Odlučno je zakoračio s nogostupa na glavnu ulicu, koja je bila većim dijelom blatna od otopljenog snijega. Žitko blato je mljackalo dok se približavao polupijanim muškarcima. Stanovnici su nestrpljivo čekali dalji razvoj i rasplet napete situacije. Bili su pripravni da potraže zaklon ako bi progovorili revolveri. Zaustavivši se pred grubijanima koji su ga izazivali, šerif reče:

— Kao prvo, ovdje ja predstavljam zakon, pa prema tome i zapovijedam i imam neka prava. A drugo, govorim u ime gospođe Clayton, jer ona očito nije uživala u društvu vaših pokvarenih njuški. Pa ako ne želite provesti noć u zatvoru, što vam ne bi bilo prvi put, ispričajte joj se! Dakle?

Hondo i Conard problijediše zbog šerifovih riječi, ali ipak se suzdržaše od povlačenja oružja ili od daljih uvreda, te se bijesno stiskajući šake tiho obratiše napastovanoj ženi:

— Gospođo Clayton... molimo vas... izvinite što... što smo se maloprije nečasno ponijeli...

Rekavši to, ljutito se na peti okrenuše i zaputiše se prema svojim konjima, koji su bili privezani za drvenu motku na suprotnoj strani ulice. Bili su neizmjerno srditi, ne samo zato što ih je šerif slomio, odnosno, primorao na izvinjenje, već i zbog toga što su na licima okolnih znatiželjnika vidjeli podrugljive izraze. Znatiželjni promatrači stadoše se razilaziti, a i šerif okrene leđa dvadeset metara udaljenim izgrednicima, što se pokazalo pogrešnim korakom, jer je u Hondu eksplodirala nakupljena srdžba zbog poniženja, pa munjevito povuče svoja dva kolta iz korica i potrči prema šerifu.

Jedino je Thorp Jester od znatiželjnika opazio taj izgrednikov podmukli potez, pa snažnim glasom opomene predstavnika zakona:

– Šerife, pazite na leđa!... – a onda se skloni iza stupa.

Šerif je imao zaista brze reflekse jer je istog trena reagirao, shvativši što mu se sprema. Pravovremeno se bacio potrbuške u blato, a neznatni dio sekunde poslije dva metka su prozviždala opasno blizu njega, pa se zarila u blatno tijesto. Naravno, šerif se našao u nezavidnom položaju i nije smio dopustiti da ga protivnik zaspe novim mecima, jer bi to za njega moglo biti kobno.

Spretno se okrenuo na leđa i blatnjavom desnicom izvukao revolver. Hondo se i nadalje bijesno približavao i vjerojatno bi svoga protivnika s deset metara udaljenosti pogodio s nova dva metka da ga nije izdala sreća, jer se malo poskliznuo na blatu i promašio. Sad je već shvatio da je prokockao priliku da se osveti i da će teško ovako sačuvati život, jer ga je predstavnik zakona uzeo na nišan svoga revolvera u trenutku kad je izgubio ravnotežu i pokušao se uspraviti i zapucati. Šerifov revolver je zagrmio i vruće olovo pogodi prljavog napadača u prsa.

Iako je šerif zaključio da je pogodak savršeno precizan, ipak je još jednom povukao okidač i olovno je zrno pogodilo Honda dva prsta dalje od prvoga metka – u prsa. Napadač je pao bez glasa licem u blato.

– Hondo!? – kriknuo je Conrad, prijatelj poginulog, pa shvativši što se dogodilo gnjevno povuče revolver. – Ubit ću te zbog ovoga, prokleti šerife!

Rekavši to, uperio je hladnu i mračnu cijev pištolja u blatnoga šerifa, koji je bio u velikoj prednosti i kao da je samo to čekao. Istovremeno zagrmješe oba revolvera. Šerifa metak okrzne po desnoj butini, ali Conard je bio pogođen točno u adamovu jabučicu. Pao je na leđa u blato i sad su se u blatu našla tri čovjeka, ali kao pobjednik samo jedan od njih bio je živ i ustao je: samo šerif, sav u crvenkastom blatu, na što se ipak nije mnogo obazirao. Ostala je glava na ramenima. Pogledao je Thorpa, a zatim se obratio sugrađanima:

– Odnesite ove siledžije! Pogledajte imaju li novca, pa time platite pogrebnika! – Oni ga poslušaše, a on zatim priđe došljaku, Thorpu Jesteru, i reče mu: – Na žalost, blatnjav sam, pa vam ne mogu rukovanjem zahvaliti što ste mi spasili život, gospodine...

– Sam Porter! – predstavi se bez oklijevanja razbojnik, jer je već prije smislio svoje buduće puno ime, a onda nadoda naizgled veselo: – Prihvaćam, ali to ne znači da mi ne biste mogli platiti viski. Vrijedi?

– Dapače, bit će mi neizrecivo drago, ali prvo bih se, ako dopuštate, oprao i presvukao. Ovako ne izgledam nimalo šerifski ni autoritativno, shvaćate? – reče predstavnik zakona, a zatim se predstavi: – Inače, ime mi je Mike Orr!

– Drago mi je, šerife. Vi se operite, a i ja bih za to vrijeme imao obaviti nekoliko poslova: odveo bih konja u konjušnicu i smjestio se u hotel. Mogli bismo se za jedan sat sastati u salunu, a? – uzvrati naoko veselo Thorp, jer je u sebi zapravo bio ljutit što je uopće započeo taj razgovor.

– Dogovoreno! – složi se šerif, a zatim se rastadoše.

»Zaista mi nije jasno zašto sam opomenuo šerifa, ali kad sad bolje

razmislim, smatram da sam ipak dobro postupio. Ako se nastanim u Muskogeeju, onda bi mi on bio povoljna odskočna daska da se uklopim među građane. Zaista me sreća prati«, razmišljao je Thorp Jester. Sadašnji Sam Porter spremi konja u konjušnicu, plati konjušaru i smjesti se u hotel.

* * *

– Što ćeš popiti, Same? – upita ga šerif nakon jednog sata u salunu pošto se oprao i presvukao u čistu odjeću.

– Viski, Mike! – odgovori Sam Porter.

– Rede, dvije čašice viskija! – naruči kod točitelja predstavnik zakona.

– Živio! – nazdrave u jedan glas i šerif i Thorp, odnosno sad Sam Porter.

Pošto su iskapili piće u jednom gutljaju, Sam Porter reče:

– A sad ja častim, Mike! – Šerif se, šuteći, složi kimanjem glave, a zatim jednonogi naruči od točitelja piće: Rede, daj bocu najboljeg viskija!

Točitelju se oči zacakliše od tako velike narudžbe, i u trenu isporuči piće.

– Same, zacijelo je nešto veliko posrijedi kad to želiš proslaviti bocom viskija, je li? – upita znatiželjno šerif Orr.

– Imaš pravo, Mike, no sjednimo za stol da ti ispričam razlog – odgovori hromi debeljko ljubaznim tonom.

Kad su pošli prema najbližem stolu, drvenim podom saluna odjeknu tupi udarci razbojnikove drvene lijeve noge, pri čemu ga šerif Mike sažaljivo, začudno i upitno pogleda, a kad su sjeli za okrugli stol, Porter mu odgovori:

– Izgubio sam je u secesionističkom ratu!

– Žao mi je.... šerif je suosjećajno nasjeo sugovornikovoj laži.

– Meni nije, osim što su prokleti Sjevernjaci pobijedili. No, drugi put ćemo ih mi potprašiti, zar ne? – nastavio je razbojnik svoje uvjeravanje.

– Bojim se da drugi put više neće biti prilike, ali iako sam i ja Južnjak, Same, ipak mislim da je pravda pobijedila, jer ono što smo s crncima radili nije nimalo pohvalno, zar ne? – odgovori mu odlučno i razumno mladi šerif.

Sam Porter je uvidio da se zaletio u svojoj izjavi, pa s namještenim smiješkom odgovori naizgled veselo:

– I ja mislim kao i ti Mike, ali znaš kakvi smo mi ljudi, bojimo se priznati istinu.

– Znam ja kakvi su ljudi, imaš pravo, Same, no daj da popijemo još po jednu čašicu viskija – predloži Mike Orr, pa iskapiše drugu čašicu i natočiše treću.

– A koje te dobro, ako je dobro, donijelo u Muskogee? – zapitao je šerif.

Tobožnji Porter otpije malo viskija, pa počne pričati, dakako, izmišljenu pripovijest.

– Poslije rata između Juga i Sjevera radio sam kao kuhar na mnogim rančevima. U tih petnaest godina zaista sam vrlo malo trošio, pa sam uštedio prilično svotu novca. Sad sam odlučio da se osamostalim, dosta sam radio za druge, shvaćaš, i kad sam stigao u Muskogee, odmah mi je prirastao srcu, ne samo zato što je lijep i što je sad proljeće, već zbog toga što ima čvrstoga i pravednog šerifa. – Obojica se na to nasmijaše. – Želim se ovdje nastaniti, a i otvoriti nekakvu radnju, baviti se nekim poslom. Što mi ti preporučuješ, Mike?

Šerif se malo zamislio, a onda iznio svoj prijedlog:

– Muskogee je mali gradić, pa mu treba sve, ali ja ipak mislim da bi ti bilo najpametnije otvoriti salun. Kad padne noć, u ovome malom salunu tolika je gužva da mnogi stanovnici ostanu suha grla. Dakle?

Lopov se pravio da razmišlja, jer je i on već prije odlučio da se bavi tim poslom, pa onda napokon cmoknuvši jezikom odgovori:

– Slažem se s tobom, Mike, zaista je dobra ideja. Nazdravimo joj! Ti ćeš biti prvi gost.

Novopečeni prijatelji ispiše brzo čašicu viskija. I tako malo-pomalo, rastali su se tek malo prije pola noći, dobro nakresani, o čemu je najbolje svjedočila prazna boca viskija.

Mjesec dana poslije tog razgovora razbojnik, tobožnji Sam Porter, počeo je ostvarivati plan kupivši jednu nenastanjenu, veliku, staru kuću i stvorivši od nje salun, koji je nazvao »Kod veselog Sama«. Na katu je uredio svoj stan. Da bi proslavio otvorenje saluna, ispekao je tri vola i osim mesa dijelio je besplatno i piće. Dakako, opravdao je time ime saluna, o čemu je najbolje svjedočila činjenica da su ga stanovnici prihvatili kao starosjedioca. Smatrali su da je on najdivniji čovjek kojeg su upoznali, ali nažalost, uopće nisu ni slutili da se druže s najopasnijom zmijom. Jer najopasnija je zmija u vlastitom krilu.

IV

Početkom mjeseca srpnja ljeto je bilo u punom zamahu vreline, a za to vrijeme se varalica velikoga kova, navodni Sam Porter drastično promijenio naizgled i građana, iako je i nadalje u duši ostao podmukao, čak zacijelo i više nego prije. Dobrano se bio ugojio. Odijevao se vrlo elegantno. Svaki dan se brijao i dva puta mjesečno šišao. Prisustvovao je svim nedjeljnim misama i tim postupcima pridobio i one najsumnjičavije, uvjerivši ih da je vrlo plemenit čovjek. Iako je dobro zarađivao kao vlasnik saluna, ipak nije bio zadovoljan svojim novim životom. Naime, gotovo svaki dan je gledao svoju potjernicu i divio se sâm sebi kako je velik. Znao je da ga građani Muskogeeja simpatiziraju, ali što je sama simpatija. On je žudio za strahopoštovanjem, koje bi stekao da im otkrije svoj pravi identitet. Osim toga, iako nije oskudijevao u novcu, ipak nije bio zadovoljan svojim građanskim srednje stojećim statusom, jer je vjerovao da je predodređen za mnogo veće domete. A da bi to postigao, naravno, ne na pošteni način, morao je imati mnogo novca, gomilu dolara. Dakako, jedini put da to postigne vodio bi putem koji bi ga iznova odmetnuo u razbojnike. To mu zasad nije odgovaralo iz dva razloga: kao bogalj nije se mogao brzo kretati, a nije ni po koju cijenu mogao ni htio nikomu otkriti svoj pravi identitet. Stoga se naoružao strpljenjem, jer je ipak vjerovao da se sve to može u bližoj budućnosti ostvariti bude li to pažljivo organizirao. Inače, gotovo svakodnevno se družio sa šerifom Mikeom Orrom i postali su veoma prisni.

Polovicom mjeseca srpnja, jedne tople noći, u salunu »Kod veselog Sama« bilo je mnogo ljudi, koji su se zabavljali na razne načine. Među oblacima duhanskog dima i alkoholnih isparavanja nalazio se i šerif Mike sa svojim pedesetogodišnjim, podebelim i posve ćelavim prijateljem i poslovnim partnerom bankarom Allanom Attenbourgom. Bili su naslonjeni na tezgu i razgovarali veoma tiho, jer bila je riječ o vrlo povjerljivom poslu.

– Pa, Allane, u koje vrijeme sutra dolaze i odlaze ljudi iz rudnika bakra »Okno sreće« u banku po novce za plaću rudara?

– Mislim, Mike, da ovo nije baš najpogodnije mjesto da razgovaramo o tako odgovornoj temi, ali govorit ću tiše odvrati potiho bankar Allan Attenbourg. Imao je pravo što je sumnjao, jer je njihov razgovor čuo i pohlepni Thorp, odnosno sadašnji Sam Porter dok je za točionikom brisao čaše. Dakako da se zainteresirao za nastavak priče. Naslutio je da mu se pruža izvanredna i rijetka prilika da se domogne velike količine dolara i ostvari svoj zli naum.

– Dvojica provjerenih muškaraca, vještih baratanju oružjem – nastavljao je bankar Allan – doći će sutra jedan sat prije svanuća kolima iza banke, a iz grada će otići prije nego što svane sa svotom od 40000 dolara!

– Ali, Allane, pa to je gotovo dvostruko više nego što im inače šalješ, kako to, ne razumijem? – Šerif je bio vidljivo iznenađen.

– Točno, Mike, ali ovaj put su od mene zatražili i kratkoročni zajam da uvedu neka poboljšanja u rudniku. Dakako, dao sam im, jer oni vrlo unosno posluju, pa ću na tome i prilično dobro zaraditi – odgovori mu zadovoljan bankar.

– Nadam se! – odvrati zabrinuto Mike.

– Što te muči?

– Naime, to je zaista velika količina novca, pa postoji vrlo velika mogućnost da se za tim novcem netko od povjerljivih ljudi polakomi, ili, što je još gore, da ta vijest prodre u javnost, što znači da se lopovi neće samo tako lako odreći plijena, a i ne samo lopovi nego čak i pošteni ljudi. Stoga predlažem da se tolika količina novca preveze dva puta, a?

– Ideja ti nije loša, Mike ali bezrazložno se brineš, jer za taj plan osim nas dvojice, znaju još samo vlasnik rudnika Kenneth Gobert i njegovi prevozioci novca. A osim toga, već četiri godine taj nam sistem funkcionira, pa ne vidim razloga da sad zataji, shvaćaš?

– Ah, što ćeš, Allane znaš da sam izrazito alergičan na bilo koji oblik zločina i nesavjesnosti – odgovori mu Orr, sad već manje sumnjičav. No, dobro sad bih morao poći u patrolu.

– Idem i ja, jer bih želio malo odspavati da mogu svjež dočekati sutra ujutro ljude iz rudnika – reče bankar Attenbourg, a zatim njih dvojica ispiše ostatak pića i izidoše iz saluna u toplu ljetnu noć.

»Pa, prokletstvo, sad već zaista moram vjerovati u sretnu zvijezdu, jer otkako sam prije pola godine opljačkao banku u Springfieldu prati me više nego velika sreća! Ovaj razgovor između šerifa i bankara upravo je idealan kamen temeljac da ostvarim svoju davnu želju i da postanem bogat i moćan. No, ipak postoji teškoća: gdje da nađem pripravne ljude koji će znalački izvesti pljačku rudarskih plaća? Oh, srećo, molim te, ne izdaj me sad kad si mi najpotrebnija«, razmišljao je grozničavo Sam Porter.

Nakon nekog vremena njegovo lice se ozari, jer je ugledao kako u salun nabusito ulaze četvorica vrlo sličnih muškaraca u dobi od dvadeset i sedam do trideset i pet godina! Bila su to braća Szeemann, veliki grubijani, što su živjeli sami na svojem malom ranču, koji im baš nije donosio velike prihode, pa su se od muke često napijali i terorizirali stanovnike grada. Na svu sreću, šerif ih je znao uvijek pravilno i u pravo vrijeme smiriti ili ohladiti u ćeliji. Sad je Sam Porter vidio u njima svoje moguće buduće saučesnike. »Samo da pristanu, no, još moram smisliti kako da im tajnim putem dostavim prijedlog a da ne otkrijem svoj identitet«, pomisli vlasnik saluna i zabrinuto i ushićeno.

Četvorica braće bez isprika se poput bikova proguraše kroz gomilu do stola u desnom kutu saluna, a građani koji su sjedili za njim, vidjevši ih, šutke im ustupiše mjesto. Četvorka se na to osmjehne, a zatim sjedne za stol.

– Same, donesi nam bocu viskija! – vikne preko saluna najstariji od braće Szeemann.

Inače, Szeemannovi su bili plavokosi, a počev od najstarijeg zvali su se: Herbert, Klaus, Friedrich i Willy. Bilo je jasno da su porijeklom iz Njemačke.

Sam Porter ih brzo posluži usprkos gužvi i svojem hramanju, što je bilo razumljivo, jer se silno trudio da se dosjeti načinu kako da ih na tajnovit a jasan način pridobije za svoj pljačkaški plan. No, iako ih je poslužio, udaljio se od njihova stola samo korak, jer ga je zanimala tema njihova razgovora.

– Kad smo već kod pića, momci, neće nam smetati da se podsjetimo naše situacije, tako da se ne predajete trošenju novca, jer ćemo ove godine mnogo lošije stajati nego prošle – počeo je najstariji brat.

– Herbi ima pravo – složio se najmlađi, Willy. – Nije to ni teško

zaključiti iz onoga što vidimo na ranču. Život sâm po sebi nije loš, ali budućnost nije ružičasta.

Klaus je kimao glavom u kojoj je zacijelo kuhao neki plan koji bi osvijetlio tu mračnu budućnost barem na neko vrijeme dok se nebo i zemlja ne slože pa zajednički daju dobru ljetinu, od koje će se pošteno moći živjeti, dakako, skrštenih ruku, ako je moguće.

Thorp, odnosno Sam promatrao ga je ispod oka. Pretpostavljao je da Klausov mozak grozničavo radi na istom području na kojem i njegov – laka i brza zarada.

– Valjalo bi hitno nešto poduzeti – rekao je Klaus, a ostala trojica su ga znatiželjno pogledala. – Potrebno nam je mnogo novca.

– Da, to znamo... to nije ništa novo – spomene Friedrich – ali kako i gdje?

Braća su sad zaista živo razgovarala, ali su ipak potpuno iskrivljavala istinu, odnosno stanje na ranču.

Istina je bila da je njihov ranč bio malen i zemlja prilično škrta, ali ipak su mogli od nje sasvim pristojno živjeti. No, bili su ljenčine i gotovani. Pili su, kockali se i provodili se prilično često sa ženskama sumnjiva morala. A novac se topio...

– Ne mogu reći da vidim neki skoriji izlaz iz te situacije – nastavio je Herbert – a ako ostanemo bez love, ostali smo i bez pića, bez kartanja, a i djevojke će nas izbjegavati. Ja sam za brz i djelotvoran pothvat – otići na staze bezakonja, opljačkati nešto... – stišao je glas, ali je tobožnji Sam Porter imao dobre uši. Odmah se uzbudio. Willy je pak živnuo.

– To, to, to je pravi prijedlog, Herbe. Možda će nas jednoga dana i uhvatiti, ali dotle ćemo se dobrano i kao ljudi provesti. Bolje je nekoliko godina poštenog života s dobrim parama nego ono bijedno za što treba nažuljati ruke, a sve to doživotno.

Sam Porter je cvao kao voćka u proljeće, jer je shvatio da je našao najidealnije partnere za svoje planove, pa se vratio do točionika.

Hugh, zamijeni me, molim te, na časak – obrati se on svome trideset dvogodišnjem pomoćniku, a onda skine pregaču i zaputi se u svoju sobu na kat.

Ušavši žurno u sobu, zaključa vrata za sobom, a zatim se dadne na ostvarenje prvoga dijela svoga plana pljačke rudarskih plaća. Sjeo je za pisaći stol, izvadio tintarnicu, papir i držalo s perom, pa napisao sljedeće pismo:

»Braćo Szeemann, dobro sam upoznat s vašim novčanim problemima, koji su vrlo slični mojima. I meni, kao i vama, nedostaje novac, mnogo novca. Ja ga imam, zapravo imam plan i podatke, to jest, znam točno vrijeme kad se iz banke za rudnik bakra odvoze plaće rudara. Svota je 40 000 dolara. Da bismo ih se dokopali, morate biti toliko poduzetni i odlučni da ubijete dvojicu oružanih sprovodilaca tih dolara. Od te dolarske lovine meni bi pripala polovica plijena, a i vama polovica. Ako se slažete s mojim prijedlogom, kad ispijete viski iz svojih čašica okrenite ih naopačke na stol. Dalje upute dobit ćete poslije. Uništite ovu poruku.

Vođa«

Samu Porteru je za tih nekoliko rečenica trebalo punih 15 minuta pisanja, jer nije bio baš previše pismen. Taj list papira, kad se tinta posušila, presavio je nekoliko puta, a zatim spremio u desni rukav košulje.

Učinivši to, izišao je iz sobe i sišao niz stube u zagušljivi salun. Bojao se da braća nisu otišla, ali pao mu je kamen sa srca, jer su se oni još nalazili za stolom. Boca na stolu već je bila gotovo prazna. Odjenuvši pregaču, Sam je uzeo pladanj i zašao u gomilu da pobere prazne čaše i boce. Približivši se stolu braće Szeemann, iz desnog je rukava istresao pismo u mesnatu šaku i kad nitko od njih nije obraćao pažnju na njega, ubacio je poruku u džep sakoa najmlađeg brata Willyja.

Kad se vratio za točionik, najmlađi Szeemann slučajno gurne ruku u

džep gdje se nalazilo pismo. I zaista, kako je Sam i pretpostavljao, izvadio je iz džepa poruku. Naravno, začudio se odakle i kako se taj papirić stvorio u džepu i što piše na njegovoj bijeloj površini. Rastvorivši ga, stao je pažljivo čitati. Postajao je sve bljedi od uzbuđenja, a zatim se zacrvenio kao paprika kad je pročitao cijelu poruku.

– Što ti je, Will, da nisi bolestan? – upita ga najstariji brat vidjevši ga onako zajapurenog.

Mladić od uzbuđenja jedva pruži bratu nađeno pismo, a zatim promuca:

– Čitaj ... Herbe!...

Najstariji brat slegne ramenima i uzme pismo, jer nije shvaćao Willyjevu zbunjenost. No, kad je i on pročitao sadržaj Samove poruke, ostao je isto tako zbunjen i iznenađen kao i njegov brat. Preostala dvojica braće istrgnuše mu pismo iz ruku, pa ga pohlepno u jednom dahu pročitaše. Dakako, ni oni nisu ostali neosjetljivi na privlačan sadržaj pisma. Navodi i prijedlozi iz Thorpova pisma slagali su se potpuno s njihovim željama i namjerama, a planovi su bili privlačni. Prva akcija zacijelo ne bi bila i posljednja. Šutjeli su neko vrijeme zamišljeni, još ne vjerujući, a zatim se najstariji brat oglasi šaptom muklim od uzbuđenja:

– Braćo, ovu nam je poruku zapravo poslala sama sudbina!

– Tko li ju je mogao poslati! – zapita zamišljeno Klaus.

Sva četvorica zbunjeno slegnuše ramenima, a zatim se stadoše ogledavati po salunu ne bi li po nekom tragu ili znaku razotkrili autora dobrodošlog pisma. No, ostali su bez odgovora. Sam Porter ih je pažljivo i ispitivački promatrao u velikom ogledalu iza tezge i u sebi se smiješio, jer je naslutio da je pismo palo na plodno tlo i da će ih pridobiti za svoj plan.

– Možda je to nečija šala ili klopka? – zabrinuo se Friedrich Szeemann.

– Ne vjerujem ni u jednu od te dvije pretpostavke – odvrati odlučno Herbert. – Onda, da li se slažemo? Nešto u meni govori da je to idealna prilika.

Jedan za drugim složno ispiše piće iz svojih čaša, a zatim ih prema uputi iz pisma okrenuše. Sam Porter je likovao. Sve ide kako je predvidio i kako se nadao. Sad mora uslijediti nastavak poruke u kojem su podrobnije upute za braću koja su pristala da sudjeluju. Sam je brzo othramao u svoju sobu i latio se pisanja drugog pisma, dakako opet štampanim slovima.

U sobi se zadržao gotovo pola sata. Ovaj put nije presavio papir već ga je stavio u omotnicu i na njoj napisao ime Herberta Szeemanna. Pismo je spremio u veliki džep na pregači. Upravo kad je sišao stubama u salun, začuo je kako braća Szeemann ponovo naručuju piće. Zacijelo već sad na račun predstojećeg mogućeg dobitka.

– Same, daj nam još jednu bocu viskija.

– Odmah stiže! – odgovori im veselim glasom Porter, pa kad se probio do njih reče: – Izvolite, gospodo!

Rekavši to, spusti bocu viskija nasred kartaškog stola, pa kad su braća veselo i žedno posegnula za njom, on neprimjetno izvadi pismo iz džepa na pregači i ispusti ga kraj stolice na kojoj je sjedio Herbert Szeemann. Praveći se naivan, počne glumiti iznenađenje, sagnuvši se.

– Gle, netko je izgubio pismo! – Braća ga istoga trena prostrijeliše očima, no, on se pravio da to nije vidio, pa nastavio: – Oh, pa to je za vas, gospodine Herbert! – Podigao je pismo s poda. – Vjerojatno je to od neke zaljubljene djevojke, je li? Šteta što nije za mene ...

– Herbert Szeemann mu grubo i ljutito istrgne pismo iz ruku i reče:

– Daj mi to, stari, i smjesta da si se izgubio!

– Pa samo sam se šalio ... – odgovori mu Sam Porter, a zatim napravi takav izraz lica kao da se prestrašio njegova namrgođena pogleda, te se žurno i namjerno naglašeno šepajući uputi prema toči-

oniku, zadovoljan dosadašnjim uspjehom. Rezultati tek dolaze.

Kad su braća Szeemann ostala sama, Herbert žurno otvori omotnicu, pa izvadi pismo iz nje. Iz omota ujedno ispadne i mala bijela kesica. Nije bila otvorena, ali je na njoj pisalo: »**Ne otvaraj dok ne pročitaš u pismu zašto**«. Poslušaše prvu uputu. Preostala trojica braće natisnuše se oko njega, ali nisu odmah čitali pismo, jer čim su prepoznali rukopis, brzo su se ogledali po zadimljenoj prostoriji saluna ne bi li otkrili svoga tajanstvenog otkrivača veoma vrijednih tajni. Dakako, nisu ga naslutili, jer bi od svih najmanje posumnjali u šepavog vlasnika saluna Sama Portera.

Pomirivši se s tom zagonetkom, počeše čitati pismo, u kojem je pisalo:

»**Braćo Szeemann, drago mi je što ste pristali da izvedemo pothvat, uz obostranu korist. Dva rudarska veoma dobro naoružana namještenika stići će s kolima u Muskogee sutra, jedan sat prije zore. Uputit će se u banku, gdje će podići plaće za rudare, a zatim će se pod okriljem mraka brzo zaputiti opet u rudnik bakra »Okno sreće«. Dakako, tada vi stupate u akciju. Pričekat će te ih u zasjedi negdje na putu, a udaljenost od grada mora biti najmanje tri kilometra da se možebitni pucnji ne bi čuli u Muskogeeju. Po svaku cijenu morate ubiti oba pratioca, jer svaki svjedok može nas, odnosno vas, stajati glave. Šerif će možda poslije pljačke eventualno posumnjati na vas, pa da biste ga nadmudrili našao sam vrlo uvjerljiv alibi. Naime, noćas nećete prespavati na svome ranču već u hotelu, jer ćete se praviti pijani, nesposobni za jahanje. Dalje, konje ćete smjestiti u gradsku konjušnicu, a konjušaru ćete dati bocu vina u koju ćete istresti sadržaj iz priloženoga paketića, u kojem se nalazi prašak za spavanje. Konjušar je poznati pijanac i pohlepno će ispiti ponuđeno mu piće, pa od njega spavati gotovo do podneva, što će vama biti dovoljno da izvedete pljačku. Oko dva sata noću iskradite se kroz prozor hotelske sobe, koja se mora po svaku cijenu nalaziti straga, a ne s pogledom na glavnu ulicu, jer tako je manja mogućnost da vas netko opazi kad se budete šuljali poprečnim uličicama do konjušnice.**

Pošto uzmete konje iz konjušnice, odjašite prema rudniku bakra, ali, naravno, ne cestom, već obilaznim putem da ne biste sreli namještenike rudnika s kolima i u njih pobudili sumnju. Pošto ih ubijete, podijelite novce popola, jer se morate u grad vratiti neopaženo prije nego što se stanovnici probude. No, jedan od vas neka pred gradom sjaše i s mojim dijelom plijena pješice ode do velikoga sasušenog stabla, što se nalazi pola kilometra istočno od grada. Kad ga pronađe, neka plijen zakopa deset koraka zapadno od stabla, a potom se što prije vrati u hotel svojoj braći. koja će za to vrijeme spremiti konje opet u konjušnicu. Nadam se da ćemo poslije te pljačke i nadalje surađivati, jer ja se nalazim na mjestu gdje mogu čuti vrlo povjerljive tajne što se tiče novaca za naše buduće pljačke. Pravodobno ću vas o njima obavijestiti. Ne pretjerujte s trošenjem novca da ne biste upali u oči šerifu. Uništite pismo.

Vođa.«

— Taj naš Vođa zaista je genijalan mozak, ali nije baš pismen, jer **slovo S** većim dijelom piše naopako — reče Herbert svojoj braći, pošto su sa zadovoljstvom pročitali pismo.

Nakon stanovitog vremena zagrljeni, praveći se pijani i noseći bocu vina s omamljujućim praškom u njemu, odnijeli su je konjušaru u konjušnicu, gdje su smjestili svoje konje. Konjušar je ubrzo zaspao, pa su ostavili otključana vrata staje kad oko dva sata poslije pola noći dođu po konje. Nakon toga iznajmili su dvije odgovarajuće sobe u hotelu.

Za to vrijeme Sam Porter je zatvorio salun i otišao u svoju sobu, ali nije zaspao cijele noći, kao ni njegovi ortaci, jer je nestrpljivo

očekivao rezultate svoje zamisli o pljački. Inače, do praška za spavanje vrlo lako je došao, jer ga je povremeno noću boljela amputirana noga, pa mu ga je liječnik propisao.

* * *

Kad su otkucala dva sata poslije pola noći, braća Szeemann su počela ostvarivati plan iz pisma njihova tajanstvenog Vođe, Sama Portera. Bešumno su se išuljali kroz prozore svojih soba i tiho se spustili na zemlju. Šuljali su se malim sporednim uličicama gradića. Muskogee je spavao dubokim snom. Osim toga, braća su imala još jednu olakotnu okolnost: nije bilo mjesečine.

Stigavši do konjušnice, uz tihu škripu su otvorili jedno krilo njenih velikih vratnica. Potom su brzo osedlali konje, a zatim ih izveli napolje u noć. Nisu ih pojahali sve dok nisu izišli iz grada. Nakon toga zaputili su se na sjever, gdje se dvadeset kilometara daleko od Muskogeeja nalazio rudnik bakra »Okno sreće«. Dakako, prema dogovoru s »Vođom« nisu išli cestom već obilaznim putom. Nisu se žurili, jer su imali dovoljno vremena da stignu do mjesta gdje su naumili postaviti zasjedu.

Nakon jednoga sata, tri kilometra od grada, zaustavili su se jer su smatrali da su pronašli odgovarajuće mjesto za zasjedu. Naime, na okuci ceste s obje strane nalazile su se stijene, koje su mogle potpuno sakriti njih i njihove konje. Raspodijelili su se u dvije skupine, tako da mogu što bolje opkoliti prevoziоce rudarskih plaća, odnosno opljačkati ih i smaknuti.

Pošto su se smjestili, stali su strpljivo čekati. Petnaest minuta poslije začuli su topot konjskih kopita i kloparanje kolskih kotača po neravnom putu. Braća oprezno promoliše glave iz svojih skloništa. Odmah su shvatili da su to kola koja oni moraju opljačkati, ali ne sad, već tek kad se budu vraćala iz grada s rudarskim plaćama. Iako nikad prije nisu vidjeli kola i svoje buduće žrtve, ipak su shvatili da su to oni. Naime, dvojica namještenika rudnika bila su naoružana sačmaricama i revolverima, što je bilo neobično jer su bili odjeveni u odjeću siromašnih kauboja, a osim toga, na kolima su vozili sijeno, koje je bilo prekrito sivim voštanim platnom. Kola su vukla dva snažna konja, koja složno zafrkću, što je morala biti opomena kočijašu i pratiocima.

– Haj, Malcolme, konji su nešto nanjušili! – reče uzbuđeno naoružani tridesetosmogodišnji muškarac svome drugu kočijašu. – Možda je zasjeda?...

Malcolm se na to najprije glasno nasmije, a zatim odgovori sumnjičavom drugu:

– Ah, Spude, baš si smiješan, pa otkuda ti ta ideja? Ne vjerujem da je klopka, jer točno vrijeme prijevoza, dobro znaš, znamo samo nam nekoliko vrlo povjerljivih ljudi, pa ne vjerujem da je taj dugogodišnji sistem sad zakazao.

– Možda imaš pravo, Malcolme, ali 40 000 dolara može i najpoštenijeg čovjeka izazvati na grijeh, zar ne? – nastavio je sumnjičavo Spud, stežući rukama sačmaricu i pokušavajući proniknuti u dubinu tamne noći ne sprema li im netko zasjedu.

– Ali, Spude, prestani već jednom od buhe praviti slona – Malcolm se ljutito obrecne na druga, a zatim nastavi: – Pa, recimo da je i klopka, u to ne vjerujem, jer da razbojnici znaju točne podatke o prijevozu plaća, ne bi nam zasjedu postavili sad već pri povratku iz maskogijske banke. A osim toga, konji su najvjerojatnije nanjušili neku divlju životinju. A zar ih ne može naprosto zasvrbjeti nos, je li?

– Dobro, dokazi su ti prilično uvjerljivi, a nadam se i točni... – odgovori Spud slegnuvši ramenima. I time razgovor bijaše završen i oni prođoše kraj skrovišta braće Szeemann a da ih ne opaziše.

Tek kad više nisu čuli kloparanje kola i topot konjskih kopita, braća Szeemam izidoše ljutiti iz zaklona. Prvi se javi najstariji Herbert:

– Do vraga, umalo da propadne sve što je naš Vođa isplanirao! Imali smo veliku sreću što se naši konji nisu oglasili, jer onda bi zaista sve bilo gotovo i přije nego što je počelo!

– Pa dok se kola s rudarskim plaćama ne vrate, imamo vremena da konje sakrijemo negdje dalje, Herbe – oglasio se prijedlogom najmlađi brat Willy.

– Ne dolazi u obzir, jer ako nešto krene krivim tokom, konji su nam potrebni kako bismo mogli pobjeći – odgovori odlučno Herb.

– Ali pri povratku će konji namještenika rudnika najvjerojatnije opet nanjušiti naše konje i frktanjem upozoriti svoje gospodare, a njima će tada biti posve jasno da je postavljena zasjeda. A i naši se konji mogu oglasiti, i onda se vjerojatno možemo oprostiti od 40 000 dolara, i možda i od života, jer unatoč našoj takozvanoj prednosti imamo vrlo male izglede da ih pobijedimo. Ti oružani pratioci mnogo su vještiji u baratanju oružjem nego mi. Osim toga, mi imamo samo revolvere, koji se uopće ne mogu mjeriti s njihovim sačmaricama. Dakle, razmislimo dobro što nam je činiti, jer vjerujem da nikomu od nas neće biti drago ako ostanemo praznih džepova, a napose našem Vođi, jer on će tada uvidjeti da smo nesposobni i pronaći će nove ljude, ne? – Klaus je održao malo poduži govor braći.

– Klaus ima pravo, kao i Herb – uključio se u raspravljanje i četvrti brat Friedrich. – Ako se pri povratku opet frktanjem oglase konji rudarskih namještenika, neće to možda biti tako kobno ukoliko im se frktanjem ne pridruže naše životinje. A da bismo ih u tome spriječili, povežimo im njuške maramama, zar to nije dobro?

– Izvrsno si se dosjetio, Friedrich, ali si nešto smetnuo s uma! – reče Willy. – Naime, ako našim konjima damo marame, onda ćemo oružanim prevoznicima rudarskih plaća otkriti naš identitet.

– Brzopleto razmišljaš, Wil – iznova se u razgovor uključi Herbert – jer zaboravljaš da nam je naš tajanstveni Vođa naredio, a i mi smo se s njim složili, da ćemo ih ubiti, pa stoga nam uopće nije važno da li će nas prepoznati ili ne! Zar nije tako?

Braća se složiše s njim. Pošto su svojim konjima vezali njuške maramama, smjestiše se iznova u zasjedu. Minute su im sporo prolazile. Kad se na istoku pojavila tanka crta sive koprene i najavila rađanje novoga dana, spazili su kako se niz cestu iz Muskogeeja vraćaju kola s novcima za rudarske plaće i druge potrebe.

– Eno ih, dolaze! – oglasi se Herbert Szeemann. – Suspregnite svoje živce, braćo! Da se nitko nije usudio prije mene napasti!

Svojom šutnjom preostala trojica Szeemannovih se složiše s najstarijim bratom. Topot konjskih kopita i kloparanje kola sve se glasnije čulo i pojačavalo nervozu braće Szeemann. U trenutku kad su se kola približila zasjedi, zaprežni konji opet zarzaže, na što se oružani pratila trgnu, pa reče:

– Malcolme, konji su ponovo zarzali, i to na istom mjestu! Ostavi uzde i uzmi oružje, jer mi je sumnjivo, možda nam je postavljena klopka! Pa tko je, do vraga, među nama izdajica?

Malcolm shvati da je Spudova pretpostavka najvjerojatnije točna, odloži uzde i bič i uzme sačmaricu, pa stane promatrati stijene s lijeve i desne strane puta gdje su se nalazila braća Szeemann. Za to vrijeme u zaklonu je Friedrich Szeemann bio već paklenski nervozan, pa ne mogavši više izdržati neizvjesnost popne se brzo na vrh stijene, uperi revolver na dvojicu oružanih prijevoznika rudarskih plaća i vikne:

– Predajte se! Ovo je pljačka: Ruke uvis!

No, oružani namještenici rudnika bakra ne poslušaše njegovu zapovijed već u isto vrijeme povukoše jedan okidač na dvocijevki. Razbojnik Friedrich Szeemann naprosto je bio odnesen s vrha stijene. Gromoglasan prasak dviju sačmarica bio je znak preostaloj trojici Szeemannovih da stupe u akciju.

– Momci, slistimo ubojice našega brata! – dovikne Herbert Szeemann braći, provirivši iz zaklona.

Opalio je smjesta na Friedrichove ubojice, ali ih je u ljutnji promašio. Spud to iskoristi, pa povuče i drugi okidač na dvocijevki. Ni on nije pogodio, jer se najstariji bandit uspio u posljednji čas sakriti za stijenu, kao i preostala dvojica njegove braće, jer je na njih zapucao Malcolm.

– Malcolme, potjeraj smjesta konje! – dovikne Spud svom drugu i izvuče revolver iz korica. Njihovu zbunjenost iskoriste braća. Najmladi Szeemann, Willy, proviri iz zakona, a zatim zapuca na Spuda. Pogodio ga je u lijevo rame. Spuda od zadobivene rane izdadoše noge, pa se malaksalo sruši na sjedalo. Ali nije se predavao, već je mladom Willy odgovorio s nekoliko metaka, koji, na žalost, nisu pogodili.

Herbert je shvatio da im se sad pruža prilika za pobjedu, pa i on zaspe kočijaša i pratioca, ali pogodi samo kočijaša u desnu natkoljenicu. Kočijaš unatoč boli nije prestao žestoko bičevati dva zaprežna konja. Iako je Spud držao u ruci revolver, ipak više nije imao snage odgovoriti vatrom. Boljela ga je rana od metka u rame. Braća shvatiše da im je preostalo još vrlo malo vremena da svladaju već, kako su oni mislili, gotovo polumrtve protivnike.

– Ne dopustimo im da pobjegnu! – dovikne Herbert braći ljutito i panično.

Istog trena sva trojica otvoriše vatru na Spuda i Malcolma, ali u gromoglasnoj vatri ipak nijedan metak ne pogodi cilja.

– Konje, gađajmo konje! – vikne Willy.

Braća uvide da je to jedini način da zaustave zahuktalu zapregu, pa zapucaše. Opet u prazno.

– Pa to je nemoguće! – urlikne prenerađeno Klaus Szeemann vidjevši da nisu uspjeli pogoditi nijednoga konja.

Zaprežni konji izbezumili su se od silne pucnjave, pa stali juriti bjesomučnim galopom. Szeemannovi su prestali pucati, jer su zbog silnih promašaja imali dojam da u bubnju svojih revolvera imaju ćorke umjesto pravih metaka.

– Sad ili nikad, prilika je! – reče odlučno Klaus kad su se jureća kola našla točno ispod njega.

Bez oklijevanja je skočio na kola, na sijeno prekriveno navoštanim platnom. Dakako, zbog velike brzine i truckanja na neravnom putu, kola su poskakivala, pa Klaus nije mogao održati ravnotežu i tresnuo je postrance i najvjerojatnije bi pao s kola da se nije lijevom rukom uhvatio za konopce koji su bili prebačeni nekoliko puta preko platna, kako bi u slučaju vjetra ostalo na kolima. Njegova braća su tu njegovu samoubilačku akciju promatrali s divljenjem, žarko želeći da mu sreća bude naklonjena.

Klaus Szeemann se koprcao na brdu sijena prekrivenom platnom. Pokušavao je zauzeti klečeći stav, ali nije uspijevao, što zbog kočijaševe sulude vožnje, a i zbog toga što je u desnoj ruci imao revolver. Zapucao bi on vrlo rado u svoje protivnike, ali u revolveru je imao samo dva metka, pa se bojao da ne promaši, jer onda je vjerojatno gotovo i s njim i s novcem. Dakako, u takav rizik se nije usudio upustiti. Ipak, kočijaš Malcolm je izvukao svoj revolver iz korica, te se okrenuo na sjedalu i opalio u Klausa, ali ga nije pogodio, jer je zbog brze vožnje i svog položaja Klaus poskakivao na sijenu. Osim toga, i njegov protivnik se iz istog razloga tresao, pa mu ruka nije bila sigurna.

Malcolm prestane pucati nekoliko trenutaka jer je htio provjeriti idu li konji dobrim putem, a onda se ponovo okrene i zapuca na napadača. Ovaj put je bio precizniji i razbojnik je bio pogođen, okrznut o lijevo rame. Jauknuo je od bola, ali ipak krajnjim naporom volje nije ispustio konopac iz ruke. Sad je shvatio da nema više vremena taktizirati, jer kočijaš će ga vjerojatno trećim metkom ubiti. Gotovo bez nišanjenja opalio je u kočijaša, ali je metak pogodio i usmrtio Spuda.

Kočijaš se prestrašeno trgne, što je banditu poštedjelo život.

– Spude?! – krikne užasnuti Malcolm vidjevši mrtvoga druga, koji zbog naleta kotača na poveći kamen izleti iz kola.

Za to vrijeme Klaus je uspio kleknuti na jedno koljeno. U tom trenutku kočijaš se s osvetničkim bijesom u očima okrene prema njemu i uzevši ga na nišan revolvera zlurado mu reče:

– Prokletniče, osvetit ću ja svoga druga Spuda! Umri!

Ali ni Klaus nije mirno čekao da mu namještenik rudarske kompanije oduzme život, pa je i on njega uzeo na nišan svog revolvera. Bilo je pitanje djelića sekunde tko će od njih dvojice prvi povući okidač i biti precizniji. Revolveri gotovo istog trenutka rignuše vruće olovo iz svoje čelične utrobe. Obojica su se međusobno pogodila. Razbojnika je metak samo očešao po desnoj butini, ali je on kočijaša pogodio točno u nos i izbacio ga iz kola.

S mukom se dovukao do kočijaševa sjedala. Boljele su ga dvije lakše rane, a iscrpio se dok se pokušavao održati na sijenu, pri čemu je ogulio kožu s dlana lijeve ruke.

– Eeeha! – viknuo je s mukom i uz pomoć uzda uspio zaustaviti prestrašene konje, pa se onda iscrpljen zavalio u sjedalu.

Pošto su se kola nalazila prilično daleko od mjesta zasjede, braća su trčeći stigla do njih.

– Klause... čestitam... zaista se ponosim tobom, jer ovo si odlično izveo...! – ushićen i zadihan reče najmlađi Szeemann.

No, nešto suzdržaniji bio je najstariji brat Herbert, jer je dosad on uvijek bio uzor u obitelji. Sad se to prvi put promijenilo. Ipak je pohvalio brata:

– Zaista si bio sjajan, Klause!

– Hvala... ali uvjeravam vas da nije bilo lako – umorno će Klaus. – Ali zar sam mogao dopustiti da nam pobjegne tako mastan plijen? Morao sam ih zaustaviti, odnosno ubiti, jer da su nam pobjegli, javnost bi saznala da smo mi bili napadači, pa nam život ne bi vrijedio ni pišljiva boba, zar ne?

– Slažem se, Klause, no prestanimo pričati i prihvatimo se posla, jer svaka sekunda nam je dragocjena – odgovori Herbert Szeemann.

On i najmlađi Will stadoše tražiti na kolima mjesto gdje se nalaze novci i ubrzo ih nađoše pod sjedalom kola, u željeznoj blagajni sa tri lokota. Žurno je izvukoše, a zatim ponesoše do svojih konja. Za to vrijeme na istoku je bivalo sve svjetlije.

Sa tri precizna metka braća su razbila lokote. Put do 40000 dolara bio im je otvoren.

– Zaista ne mogu povjerovati da je to sve naše! – reče Klaus gledajući pohlepnim očima gomilu novca.

– Ne sve, Klause, već samo polovica! – upozori ga Herbert.

– Pošto je Friedrich poginuo zbog ovoga novca, trebali bismo našem vođi uskratiti njegov dio, zar ne? – reče najmlađi brat odlučno.

– Ako netko od vas dvojice tako nešto slično samo pomisli, a kamoli reče, ja ću ga osobno ubiti! Jasno? – reče ljutito Herbert Szeemann braći i oni kimnu glavom. – Osim toga – nastavio je – Friedrich je umro zbog brzopletosti. Mogli smo zbog njega ostati bez ijednog dolara, pa i bez glave, zar ne! Uzgred, nitko se od nas trojice ne smije kajati što je sve ovo počinio ili nekoga drugog optuživati, na primjer našega cijenjenog Vođu. Samo se sjetite da smo bez prisile svi dobrovoljno odabrali ovaj put!

Nakon toga brzo su po vrijednosti složili novčanice na dva jednaka dijela.

– Herbe, a što ćemo učiniti s Friedrichovim tijelom? – upita Klaus.

– Dakako, nećemo ga ostaviti ovdje, jer bi šerif Mike Orr odmah znao da smo i mi sudjelovali u ovome. Zakopat ćemo ga negdje, ali ovdje svakako ne – odgovori najstariji brat.

– Ali gdje i kako kad nemamo lopate? – zapita Klaus.

– Točno, Klause! – reče zabrinuto Herbert.

– Znam ja! – javi se Willy. – Kilometar dalje, prema Muskogeeju, nalazi se jedna rupa. Široka je oko dva metra, a duboka namjanje deset metara.

– Dogovoreno! – reče odlučno i s olakšanjem Herbert, a zatim se obrati najmlađem bratu. – Wille, vrati se brzo do kola i skini s njih platno, jer ćemo u nj umotati Friedrichovo tijelo.

Pošto se Willy vratio s platnom, umotaše mrtvog Friedricha u nj, pa ga prebaciše preko njegova konja i galopom se udaljiše s poprišta pljačke i ubojstava. Nakon petnaest minuta dojahali su do mjesta gdje su naumili sahraniti brata.

Friedrichov grob, to jest rupa, nalazila se podalje od puta. Herbert skine mrtvog brata s konja i ubaci ga u tamnu utrobu rupe.

– Herbe, a što ćemo s njegovim konjem? Ne možemo ga odvesti u grad a da stanovnici ne upitaju gdje mu je gazda – razmišljao je razborito i glasno Klaus.

– Točno, Klause, postoji samo jedan način kako da ne izazovemo znatiželju među gradanima Muskogeeja – reče odlučno Herbert, pa na zaprepaštenje ostale dvojice braće revolverom ubije Friedrichova konja, a zatim ga zajedno s opremom gurne u rupu, gdje mu se nalazio i gospodar. – Znatiželjnima ćemo reći da smo se s Friedrichom posvađali i da nas je napustio, da je odjahao na Divlji zapad!

– U redu! – složiše se jednoglasno ostala dvojica.

Ponovo uzjahaše konje i još žešćim galopom zaputiše se prema Muskogeeju. Nakon dvadeset minuta galopiranja ugledaše grad.

– Vas dvojica spremite konje u konjušnicu. Iako su prljavi, ne trebate ih timariti, jer konjušar ih zbog omamljujućeg pića nije mogao jučer istimariti, pa se i neće sjećati da li su bili manje ili više prljavi. Ja ću za to vrijeme pješice odnijeti kasu s Vođinim dijelom plijena i zakopat ću ga na dogovoreno mjesto, a zatim vam se pridružiti u hotelu – reče Herbert Szeemann.

Rastadoše se. Klaus i Willy ubrzo ujahaše u grad, koji je još spavao, što i nije bilo čudno jer su jutarnje sivilo na istoku okitili tek prvi sunčevi zraci. Zatim neopazice spremiše konje u konjušnicu i vratiše se u hotel kao što su sinoć izišli iz njega.

Za to vrijeme Herbert Szeemann je pola kilometra istočno od Muskogeeja pronašao, prema pismenoj uputi svoga Vođe, staro, veliko sasušeno stablo. Žurio se jer je htio što prije zakopati kasu s novcima i neopaženo se vratiti u grad.

– Prokletstvo, neću moći bez lopate zakopati kasu! – reče on bijesno i umorno.

No dosjetio se, pa je sa zemlje uzeo kraću granu i njome stao kopati rupu. Išlo mu je prilično brzo, jer je tlo bilo pjeskovito. Stavio je kasu u dovoljno duboko iskopanu rupu pa napisao sljedeće pismo:

»Vođo, premda smo izgubili jednoga čovjeka, ipak ćemo i nadalje biti voljni surađivati s vama, dakako, ako posao bude unosan kao i prvi. Obavijesti nam možete ostavljati u ovoj kasi, čiji ćemo sadržaj provjeravati dva puta dnevno: ujutro i popodne, ili na neki drugi način, koji će smisliti vaš genijalni mozak. Uništite poruku!

Prijatelji«

Pošto je Herbert stavio poruku u kasu i prekrio je pijeskom, udaljio se s mjesta zakopanoga plijena i žurno se uputio prema Muskogeeju. Oprezno se šuljao gradom, jer već je bilo pet sati.

– Uspjeli smo, braćo! – reče tihim i radosnim šapatom Herbert, pošto se našao u hotelskoj sobi. – Bogati smo!

– Sad ćemo napokon ljudski živjeti! – dopunio je Klaus brata.

– Zamislite, braćo, imat ćemo djevojaka, pića, jela, odjeće i obuće! Ludo ćemo se provoditi, zar ne? – radosno će najmlađi Will.

– Točno, braćo, ali ne smijemo biti previše uočljivi pri trošenju, kao što nam je napomenuo naš Vo-

da, jer mogli bismo se ubrzo skrasiti u hladovini mjesnog zatvora, a nakon toga se i zanjihati na vješalima! – upozori ih najstariji brat.

– Herbe, silno me zanima tko je naš Vođa? – upita Klaus.

– Ne znam i ne želim znati sve dok nam čini dobro, a to ujedno savjetujem i vama dvojici – odgovori Herbert.

Zavladala je malo napetija atmosfera, ali je ubrzo izgladi Willy promijenivši temu:

– Herbe, Klaus ne može izići iz hotela, jer mu je od onih sitnih rana odjeća krvava i poderana. Trebalo bi mu kupiti novu odjeću... a i nama dvojici, slažeš se?

– Ni govora, to je samo povod da na nas padne sumnja! Budimo strpljivi i sve će se polako i dobro razvijati ako svaki svoj korak dobro proučimo – odgovori Herbert, pa doda: – Wille, ti ćeš oko jedanaest sati odjahati na naš ranč da doneseš Klausu njegovu staru odjeću, a i ne zaboravi zavoje i mast za rane. Kasno ćemo izići iz hotela, jer ćemo se praviti da smo zbog popijenog pića dugo spavali, a zato vrijeme u gradu će se već donekle smiriti uzburkane strasti građana kad čuju vijest o pljački i zločinu. Uzgred, Wille, kad odeš po konja u konjušnicu, razviči se naizgled ljutito na konjušara što ti nije, odnosno što nam nije uredio konje, jer to će još više učvrstiti naš alibi! No, sad da podijelimo novce.

V

Oko devet sati ujutro sunce je već dobrano bilo pripeklo i sanovnici Muskogeeja izišli su raznim povodom iz svojih domova da se naužiju njegove topline. Gradić je toga jutra odisao veseljem i živošću, ali ne zadugo. Svima se na licu bio smrznuo smiješak jer su ugledali mučan i žalostan prizor. U grad su stigla kola koja su pred zoru bila opljačkana. Iza kola bio je svezan mustang četrdesetogodišnjeg nadzornika rudnika »Okno sreće«, koji je za to vrijeme sjedio na sjedalu kola i tjerao dvopreg. Na kolima su u sijenu ležala beživotna tijela pratioca i kočijaša. Nadzornik je zaustavio kola pred mjesnim zatvorom, a zatim sišao i ušao bez kucanja. U prostoriji je zatekao predstavnika zakona Mikea Orra kako sjedi za pisaćim stolom. Ovaj nije slutio nikakvo zlo, pa je srdačno ustao i pozdravio ga:

– O, Jack, dobro jutro, pa koje te dobro dovodi u Muskogee?

– Mike... Spud... i... Malcolm. – nadzorniku zadrhta glasno...su ubijeni...a... novac za rudarske plaće opljačkan!...

– Nemoguće... – uzvikne šerif posve blijed u licu.

– Istina je, Mike, nažalost, istina je...

– Ali... ali kako je netko mogao saznati točne podatke o pošiljci novca za rudarske plaće...kad je to bila tajna...vrlo strogo čuvana.

– Nažalost, ne znam, Mike, jer da znam već bih ja osobno osvetio drugove – odgovori mu ogorčeni nadzornk rudnika. – Vlasnik rudnika, gospodin Kenneth Gobert, poslao me jutros njima u susret, jer su kasnili s dostavom novca. Prethodno mi je ispričao sve o toj tajni.. Malcolma i Spuda sam dovezao u grad da ih ovdje sahrane, jer kako mi je poznato, nemaju nikoga od rodbine...

– Razumijem tvoje osjećaje, Jack, ali bilo bi bolje da si najprije mene obavijestio o pljački, pa ih tek onda dovezao kolima u Muskogee, jer izgubili smo namjanje sat-dva dragocjenog vremena u organiziranju potjere za razbojnicima – reče odlučnim glasom Orr, a zatim natakne stetson na glavu, uzme vinčesterku i dvije kutije municije za nju i revolver, a ponese i bisage i čuturicu.

Jack mu ne odgovori ništa, jer je bio svjestan svoje greške. Nakon toga zajedno izidoše iz kancelarije. Napolju su se građani Muskogeeja znatiželjno okupili oko kola s mrtvim ljudima. Šerif pride kolima, pogleda mrtvace, šutke kimne i pomisli:

»Prijatelji, zaklinjem se da se neću smiriti dok vas ne osvetim!«

Nakon toga reče pogrebniku koji se nalazio blizu njega:

– Harry, pobrini se za mrtvace.

– U redu, Mike! – složi se pogrebnik Harry.

– Jack! – šerif se obrati nadzorniku rudnika. – Molim te, podi mi po konja u gradsku konjušnicu, a za to vrijeme ću ja čuturicu napuniti vodom i kupiti namirnice, jer potjera za razbojnicima može potrajati i nekoliko dana.

Nadzornik rudnika kimne i pođe, pa su nakon petnaest minuta njih dvojica galopom izjahala iz Muskogeeja. Do mjesta obračuna stigli su za nešto manje od pola sata. Stali su pomno proučavati tlo gdje se dogodila pljačka i ubojstvo. Kad su pronašli mjesto gdje je ležao mrtav Friedrich Szeemann, Mike Orr reče:

– Čini se da je jedan od razbojnika bio pogođen, a sudi li se po količini krvi koju je izgubio, više nije među živima...!

– Onda su ga njegovi ortaci vjerojatno negdje blizu pokopali, zar ne? – zaključi nadzornik rudnika bakra.

– Pretražimo onda bližu okolicu, jer možda je tvoja pretpostavka točna, Jack – odgovori šerif i pojaše konja.

Cijeli sat su izgubili tražeći mogući grob ubijenoga razbojnika, ali, dakako, svaki trud im je bio uzaludan, jer Szeemannovi su mrtvog brata sahranili kilometar dalje od tog mjesta, gdje ga vjerojatno nitko nikad neće pronaći.

– Vjerojatno su ga razbojnici ponijeli sa sobom, što su vrlo lukavo učinili, jer da smo pronašli grob, otkopali bismo ga i prepoznavši mrtvaca otkrili bismo i njegove saučesnike – reče šerif pošto se s nadzornikom poslije potrage našao opet na mjestu obračuna.

– Pa što ćemo dalje, Mike? – upita ga Jack.

– Ako pronađem neki trag, poći ću za prijestupnicima, a ti se za to vrijeme vrati u rudnik i ispričaj sve gospodinu Kennethu Gobertu – odgovori mu Orr.

Nakon toga se rastadoše. Mike zaključi da su bila četvorica razbojnika po tragovima konjskih kopita u prašini ceste i ustanovio je da oni vode prema Muskogeeju. Pošao je za njima, ali se ubrzo razočarao. Sad je već na prašnjavom putu bilo i mnoštvo drugih tragova, pa nije mogao zaključiti točan smjer odlaska bandita. Kad se našao nadomak grada, pomisli:

»Po svemu sudeći, razbojnici su stanovnici Muskogeeja ili njegove bliže okolice. No, tko bi mogla biti ta četvorica ili trojica razbojnika? Morat ću širom otvoriti uši i oči da to saznam.«

U to ga iz razmišljanja trgnu poznati glas:

– Žao mi je, Mike, zbog ovog događaja. Kamo su mogli nestati razbojnici?

– Oh, pa to si ti, Same! – iznenađeno će šerif ugledavši vlasnika saluna »Kod veselog Sama«, odnosno tajanstvenog Vodu četvorke koja je izvela današnju pljačku. – Ne znam točno gdje se nalaze, ali po tragovima njihovih konja zaključio bih da su u gradu, a što je još gore, rekao bih da ih poznajemo!

– Nevjerojatno! – Porter se pravio iznenađen.

– Da. Nego, Same, pa kamo si se ti zaputio na konju? – upita ga mladi šerif.

– Ma, duboko me dirnulo jutrošnje dvostruko ubojstvo namještenika rudnika bakra, pa sam stoga malo izjahao u prirodu. Ne razumijem što se to u ljudima skriva da mogu biti tako okrutni? – prijetvorno će Sam Porter.

– Zlo, zlo je u njima, Same, od kojeg će ih jedino moći izliječiti vješala ili olovo! – odgovori ljutito šerif, jer je žudio da kazni te razbojnike.

Preostali dio puta jahali su šutke, jer je svatko od njih bio zaokupljen vlastitim mislima. Mikea Orra su mučile crne misli, a Sama Portera, naprotiv, obuzimale su ugodne misli. Pošto je šerif otišao u potjeru, i

on je izjahao iz grada. Dakako, zaputio se prema sasušenom stablu istočno od grada, gdje se nalazio zakopan njegov dio plijena. Nije neoprezno jahao prema svome cilju, jer ne samo što se bojao mogućnosti da se braća Szeemann skrivaju negdje blizu želeći možda otkriti njegov identitet, već je postojala mogućnost i da ga netko drugi vidi. No, pošto se uvjerio da mu ne prijeti opasnost, iskopao je kasu s novcem, pa kad ju je otvorio i ugledao njezin bogati sadržaj zadovoljno je cmoknuo jezikom.

»Još nekoliko takvih pljački i tko će mi biti ravan?!«

Prije nego što je spremio novce u malu platnenu vreću, pročitao je poruku koju mu je ostavio Herbert Szeemann, pa zadovoljno pomisli kako može biti posve siguran u vjernost te braće. Oni, uostalom, dobro znaju da ih vrlo lako može raskrinkati pred zakonom!

Nakon toga odgovorio im je da je zadovoljan njihovim pothvatom i da će ih zacijelo ubrzo obradovati novim unosnim poslom. Zatim je poruku i kasu prekrio debelim slojem pijeska. Jedini trag koji je ukazivao na to da je ovdje netko kopao bio je vlažan pijesak, koji će se, dakako, uskoro osušiti na vrelom suncu i izjednačiti s okolicom. Sam je i tragove izbrisao povećim otkinutim granama okolnog grmlja. No, vjerojatno ne bi mogao sakriti tragove drvene noge, jer bi u pijesku bili suviše duboko. Ali on se toga i prije dosjetio i uspješno izbjegao tu zamku. Sa sobom je ponio lijevu cipelu, svezao je za drvenu nogu i tragovi su bili plitki.

Kad se vratio u grad, smjesta je otišao u svoj stan iznad saluna i spremio novce u malu čeličnu kasu u kojoj se nalazila i njegova potjernica.

VI

Idućih dana šerif Mike Orr se osobito trudio da pronađe razbojnike i opljačkani plijen, ali tapkao je u mjestu. Istina, čuo je priču koji su Szeemannovi proširili Muskogeejem u povodu svoga brata Friedricha, ali ipak je posumnjao u njenu vjerodostojnost. No, makar je bio sumnjičav i budno pazio na njih, ipak nije imao nijedan dokaz protiv njih, to više što su se ponašali podjednako kao i prije kad se nisu domogli novca. Šerif se vrlo često sastajao i s bankarom i vlasnikom rudnika da razmotre gdje se pojavila šupljina u njihovoj strategiji, ali nisu pronašli krivca, što im je bilo važno, jer su uskoro pripremali novu pošiljku za rudnik bakra.

Desetog dana nakon pljačke, nešto prije podneva, u grad su ujahala dva prašnjava muškarca odjevena u odjeću kauboja. Smjesta su se zaputili u hotel. Privezavši konje pred njim, ušli su unutra, a zatim iznajmili jednu sobu sa dva kreveta. Pošto su se smjestili, naručili su da im se ugrije voda za kupanje. Bili su brzo posluženi. Kad su se okupali, obrijali i očetkali prašinu s odjeće, izgledali su sasvim drugačije. Sad se posve jasno moglo uočiti da su njh dvojica, po sličnim crtama lica, u krvnoj vezi, očito otac i sin.

Pošto su se osvježili, htjeli su u hotelu naručiti jelo i piće, a kako to ondje nisu mogli naći, vlasnik ih je poslao u salun »Kod veselog Sama«. Ondje je bilo desetak gostiju, ali ipak pronađoše jedan slobodan stol. Čim su sjeli za nj, priče im Sam Porter, te im se uslužno obrati:

– Gospoda, žele...?

– Najprije nam donesite dva dvostruka viskija da speremo višednevnu prašinu iz grla – reče stariji muškarac.

– A što bismo pojeli, oče? – upita ga dvadeset šestogodišnji mladić.

– Ja bih vam preporučio specijalitet saluna: polukrvavi pečeni odrezak, pečeni krumpir, zelenu salatu i neizostavno litru crnog vina! Dakle, gospodo?... – upita naizgled veoma uslužno vlasnik saluna. Zapravo je vješto glumio, jer je nanjušio da otac i sin nisu samo obični kauboji, dakle, da imaju priličnu svotu novca kod sebe, što znači posao za njega i braću Szeemann.

– U redu! – slože se otac i sin.

– Nećete se pokajati! – nastavio je glumiti veselje podmukli razbojnik, a onda živahno odšepesao po piće, pa kroz prozorčić u zidu izdiktirao kuharici narudžbu za jelo.

Zločinac je bio naslutio da su njegove slutnje opravdane, jer narudžba jela i pića prispjele dvojice govorila mu je da nisu siromašni.

– Jeste li upravo stigli u Muskogee? – upita Porter oca i sina malo poslije kad im je na stol donio dvije čašice viskija. Pokušao je iz njih ispipati koliko su teški u dolarima i da li se isplati da ih opljačka.

– Da – odgovori mu kratko pedeset četverogodišnji muškarac.

– Pa kako vam se sviđa naš gradić? – pitao je Sam dalje.

– Lijep je i šteta je što već sutra putujemo kući – odgovori mladić. – Pa, prije nekoliko dana otac i ja smo pro... – počne govoriti plavokosi mladić, ali ga namjerno prekine otac zapitavši odebljalog vlasnika saluna:

– Hoćemo li brzo dobiti hranu, jer umiremo od gladi?

Sam Porter shvati muškarčevu igru, ali to nijednim izražajem lica ne ispolji i praveći se naivan, veselo odgovori:

– Za pet minuta najkasnije bit će vam servirano. A sad me ispričajte, čeka me mnoštvo posla.

Rekavši to, udalji se od dvojice kauboja, ali ne daleko, već do stola najbližeg njima, jer ga je zanimao nastavak njihova razgovora. Pravio se da je zauzet brisanjem stola. Iako su došljaci tiho razgovarali, ipak ih je čuo.

– Pa zašto si me prekinuo u razgovoru, oče? – upita sin pomalo ljutito.

– Phile, zar te nisam najmanje deset puta otkako smo prodali stoku u Oklahoma Cityju upozorio da nikomu ne pričaš da smo prodajom zaradili 60 000 dolara?! – opomene ga otac a zatim nastavi: – Kad bi netko saznao koliko novca nosimo, vrlo lako bi mu na um pala ideja da nas opljačka, a možda i ubije!

Porter je likovao u sebi zbog te za njega povoljne vijesti, pa ostane brisati već posve čisti stol, jer je želio čuti još koju pojedinost.

– Jest, imaš pravo, oče – odgovori mu Phil. – Ali i da je ovaj ljubazan vlasnik saluna čuo našu tajnu, smatram da ne bi bilo ništa strašno, zar ne?

– Vjerujem da govoriš istinu, sine – reče otac – jer on toliko zrači dobrotom, a osim toga, jadnik je hrom, pa ne bi pucao ni u vuka kad bi mu prijetio da će ga zaklati. Ali u svojoj naivnosti mogao bi to nekomu izlanuti, pa bi se ta osoba možda polakomila da se odjednom obogati našom mukom, koju smo stvarali više od petnaest godina. Ne samo što bi nas opljačkao, već bi nas, da se zaštiti, vrlo lako i ubio, shvaćaš? – Phil potvrdno kimnè glavom. – Stoga je najbolje da o toj temi više ne raspravljamo ni pred kim, vrijedi?

– Slažem se. Kad stignemo kući u Tulsu, hoćeš li moći naći zamjenu za kauboje koji su nas naspustili u Oklahoma Cityju, jer na ranču će cijelog ljeta i jeseni biti mnogo posla? – zapita mladić.

– Budi bez brige, Phile, u ovo vrijeme vrlo je lako naći radnu snagu – odgovori otac, a zatim otpiše viski do pola čašice.

Saznavši sve što ga je zanimalo, Sam Porter otiđe u kuhinju po jelo za dvojicu došljaka. Bio je potpuno zadovoljan svojim špijuniranjem, ali spremio im je još samo jedno pitanje, jer je morao znati kakav će plan skovati nakon dobivena odgovora.

– Izvolite, gospodo! – reče nekoliko minuta poslije pošto je spustio pred oca i sina pladanj s jelom i pićem. – Nadam se da će vam se svidjeti...

– Budite sigurni da hoće! – obojica u jedan glas odgovoriše vidjevši pred sobom stol krcat jelom, koje je svojim izgledom i mirisom mamilo sline na usta.

– Pošto volite tako dobro jelo, onda vjerujem da ste i u hotelu iza-

brali sobu broj šest, jer je najudobnija...

– Sam je lukavo želio saznati gdje su se smjestili.

– Ne, nismo, iznajmili smo sobu broj dva – odgovori mu lakovjerno mladić, ne sluteći da je time ocu i sebi potpisao presudu, jer ih je Sam naumio na tom mjestu opljačkati.

Pošto je to saznao, Sam Porter smjesta ode u svoj stan na katu, jer je naumio napisati pismo svojim razbojnicima.

»Braćo Szeemann – pisao je – u hotelu u sobi broj dva nalaze se stariji i mlađi muškarac. Ubijte ih i oduzmite im 60 000 dolara. Ako ne uspijete nikako doprijeti do njih, pričekajte ih ujutro nekoliko kilometara od Muskogeeja na cesti prema gradu Tulsu. Podijelit ćemo plijen kao i pri prvoj akciji. Uništite pismo!

Vođa«

Nakon toga izišao je iz stana , a zatim je sišao u salun. Zatim je izišao i pošao prema gradskoj konjušnici. Konjušar mu osedla konja i on se zaputi prema starom sasušenom hrastu. No, prije nego što je stigao na odredište, sjahao je na mjestu gdje je sakrio lijevu cipelu za drvenu nogu, kako ne bi ostavljao uočljive i karakteristične tragove opasne po svoj identitet.

Kad je stigao do stabla, otkopao je pijesak gdje se nalazila zakopana kasa od prve pljačke. Brzo je poruku ubacio u nju a zatim, kao i prethodni put, uništio tragove prisutnosti. Nešto poslije, na povratku u grad, sakrio je i cipelu. Za jedan sat bio je opet u Muskoggeju.

– I kako vam se svidjelo jelo i piće, gospodo? – upita oca i sina kad je ušao u salun i vidio da su još ondje i da su pojeli svu hranu i popili sve piće što im je donio .

– Najbolji odgovor su naši trbusi! – odgovori mu zadovoljno Phil tapšući se po nadutom trbuhu.

Pošto im je naplatio jelo i piće, otac i sin izišoše iz saluna i uputiše se u razgledavanje Muskogeeja.

* * *

Bilo je prošlo pola noći kad su se tri jahača zaustavila pred Muskogeejem. Bila su to braća Szeemann: Herbert, Klaus i Willy. Odjeveni su bili u potpuno crnu odjeću. Sjahali su, konje su odveli nedaleko od ceste u obližnji šumarak, gdje su ih uzdama privezali za stabla.

– Provjerimo još jednom svoje oružje! – reče najstariji brat Herbert.

On i Willy izvukoše iz kožnih korica bowie-noževe, čija srebrnasta hladna površina sjevne na mjesečini.

– Klause, ti ćeš napolju čuvati stražu, a Will i ja ćemo se ušuljati u sobu bogataša i srediti ih dostojno kao što je naredio Vođa. Kao što smo se dogovorili, ti si u prvom zadatku obavio najveći dio posla, odnosno sve, i jedini uprljao ruke krvlju, pa je sad red da to i nas dvojica učinimo – reče autoritativno Herbert Szeemann.

Nakon dogovora tiho se zaputiše u grad. Muskogee je bio potpuno u tami. Svi su spavali osim vođe razbojnika, Sama Portera, koji je u mraku svoje sobe grozničavo pušio cigaretu za cigaretom i nestrpljivo očekivao da svane kako bi saznao rezultat svoga novoga zločinačkog plana.

Za to vrijeme braća su se uz pomoć mjesečine nečujno prikradala hotelu. Do njega su stigli straga, gdje se nalazila soba broj dva. U očima im se zacakli radost, jer je prozor na sobi bio otvoren zbog vrlo tople noći. Pošto su već imali iskustva u penjanju u hotelsku sobu, lako se uvukoše unutra.

Nad njihovom sigurnošću ostao je bdjeti Klaus. Negdje u nekom udaljenom kutku gradića čulo se zavijanje psa, kao da predosjeća da će netko noćas nasilno umrijeti.

Tiho poput pume dvojica sotonske braće šuljala su se prema krevetu usnulog oca i sina. Zbog punog mjeseca u sobi se prilično dobro vidjelo. Braća se kretnjama ruku dogovoriše kojem će pripasti koja žrtva. Na desnom krevetu spavao je

otac, a na lijevom sin. Zbog višemjesečnoga napornog gonjena stoke iz Tulse u Oklahoma City, još su se na njima osjećale posljedice iscrpljenosti, pa su sad spavali dubokim snom.

Herbert je bio odabrao za žrtvu mladića, a Will oca. Mladi Szeemann nije baš bio janje, ali nije bio ni ogrubio kao njegov stariji brat pa je sad, još nedovoljno ogrezao u zločinu, drhtao od nervoze, jer to je ipak bilo njegovo prvo ubojstvo. Visoko je podigao desnicu s bowie-nožem, a zatim je silovito spustio na prsa usnulog muškarca. Nož se snažno i duboko zabio u lijevu stranu prsa. Iako je udarac bio savršeno smrtonosan, ipak mladić nije poštivao prethodni dogovor s bratom. Naime, zaboravio je istovremeno žrtvi lijevom rukom začepiti usta, kako ne bi kriknuo. Upravo se to dogodilo.

Iako muškarac nije u samrtnom hropcu uzviknuo preglasno, ipak je to bilo dovoljno da iz sna probudi sina, koji sneno zapita:

– Oče... što ti je?...

Nažalost, to mu je bilo posljednje u životu što je izrekao, jer mu je već u sljedećem trenutku Herbert začepio usta i nožem prerezao vrat.

– Hajde, Wille, što si se ukočio? Traži brzo novce! – šapatom naredi stariji brat.

Willy ga posluša, iako je još bio u šoku zbog svoga prvog ubojstva. Stali su brzo tražiti po stvarima dvojice ubijenih muškaraca, ali nisu našli ni dolara.

– Do vraga, pa valjda nismo ubili pogrešne ljude. Ili se naš Voda prevario!? – tiho će Herbert svom mlađem bratu.

– Možda spavaju s njima – odgovori mu Willy, sad već pribranije.

Obojica pridoše svojim žrtvama i stadoše ih pretraživati.

– Dobro si se dosjetio, Wille – šapne zadovoljno Herbert. – Novci su im u kožnatim džepovima na opasaču, pa su zbog toga i spavali na leđima.

– I moj mrtvac ima isti opasač! – šapne mladi brat, sad već od pohlepe potpuno zaboravivši svoje zlodjelo. – Vjerojatno se u svakom nalazi po 30 000 dolara.

– Moguće – odgovori mu Herbert. – A sad – bježimo!

Poput pauka spretno se spustiše s prozora hotela na zemlju, gdje ih je čekao Klaus. Braća mu palcem okrenutim nagore staviše na znanje da je sve išlo kao po loju. Mladić je bio obradovan.

Deset minuta poslije stigoše do mjesta gdje su ostavili svoje konje, a zatim galopom odjašiše prema svom ranču, gdje su na dva jednaka dijela podijelili plijen. Čim je svanulo, Herbert Szeemann je odjahao do drveta i u kasu u zemlji stavio Vođinih 30 000 dolara, priloživši pisamce u kojem mu zahvaljuje.

VII

Dakako, sljedećeg jutra stanovnici Muskogeeja bili su zaprepašteni doznavši za sinoćnje ubojstvo u hotelu, jer su smatrali da se ubojica mogao isto tako ušuljati i u njihov dom i ubiti ih. No, šerif Mike Orr ubrzo ih je smirio, jer im je objasnio zašto oni nisu postali žrtve toga ubojice ili više njih.

Ljudi su se prestrašeni, tjeskobni, okupili oko njega pred njegovom kancelarijom.

– Ne moraš se bojati, Matt-rekao je Mike Matthewu Greenu, koji mu je bio najbliži. – Takvima kao što si ti neće on ući ni kroz otvorena vrata, jer ne bi od tebe odnio novca ni za pošteni ručak.

Matt se namrštio i slegnuo ramenima.

– Šalim se, Matt, htio sam svima slikovito protumačiti zašto su žrtve bili bogati otac i njegov sin – imali su mnogo novca. Dakle, oni koji imaju mnogo novca, neka imaju i puške kraj kreveta...

I samom šerifu je u početku bilo čudno što je netko ubio ljude koji su u grad stigli tek prije dvadeset i četiri sata, ali ubrzo je pronašao uzrok njihovoj okrutnoj smrti. Pretraživši detaljno njihove stvari našao je u njima dokumente koji su jasno govorili da su nedavno u Oklahoma

Cityju prodali stoku za 60 000 dolara.

Bio je zadovoljan što je pronašao razlog ubojstva oca i sina, ali premda se više nego ikad trudio, nije mogao zaključiti tko je počinilac tog zlodjela. Po cijelom gradu se raspitivao da li je još neki došljak toga dana stigao u grad, jer sumnjao je da ih je netko možda pratio iz Oklahoma Cityja i kad je uvrebao najpogodniji trenutak ubio ih i opljačkao. Znao je da to nije osobito vjerojatno, jer bi ubojica mnogo manje riskirao da ih je ubio negdje drugdje izvan grada, a ne na baš tako opasnom mjestu kao što je gradski hotel. Dakle, ubojica je zacijelo netko iz samoga Muskogeeja ili bliže okolice, razmišljao je šerif, ali nikako nije mogao ni na koga posumnjati, pa čak ni na braću Szeemann.

Naravno, samozvani i tajanstveni Vođa razbojnika Sam Porter već je istog dana otišao do staroga sasušenog stabla i iz skrovišta uzeo svoj dio novca, pa ga spremio u čeličnu kasu u svome stanu.

Tjedan dana bilo je prošlo otkako su u hotelskoj sobi broj dva bili ubijeni otac i sin, a za to vrijeme Samu Porteru se pružila nova prilika da se na razbojnički način obogati. Naime, toga dana u njegovom salunu, ne sluteći da je to preopasno, sastali su se šerif Mike Orr, bankar Allan Attenbourg i vlasnik rudnika bakra Kenneth Gobert da bi se uz ručak dogovorili o novoj pošiljci novca za potrebe rudnika.

– Gospodo – obrati se bankar dvojici prijatelja i poslovnih partnera – uvjeren sam da nitko od nas trojice nije kriv za prvu pljačku novca, no, na žalost, zasad ne postoji stopostotni razlog da se ne sumnja i nadalje, jer ima milijun razloga koji bi nas mogli natjerati da postanemo izdajnici našeg tajnog dogovora. No, ni vrijeme ni mnoštvo drugih stvari ne dopuštaju nam da prekinemo poslove.

– Točno, Allane – primijeti i šezdesetogodišnji vlasnik rudnika – jer »Okno sreće« bi se uskoro moglo nazvati »Okno nesreće« ako mi ne odobriš kredit od 80 000 dolara!

– Dobit ćeš ga, Kennethe, iako se silno bojim da ćemo ostati i bez tog novca na isti način kao i prije tri tjedna – napomene Attenbourg.

– Možda i nećemo – reče šerif.

– Predlažeš nešto, Mike! – jednoglasno ga i znatiželjno upitaju sugovornici.

– Naravno – reče Orr, a zatim im odgovori: – Znate, poslije prve pljačke neprestano sam razmišljao kako da osiguram drugu pošiljku novca. I zaključio sam da ga provezemo danju, ali čuvat će ga četvorica do zuba naoružanih stražara. Što mislite o tom prijedlogu?

– Meni se čini dobar, no, ne sviđa mi se što bi to bilo danju – odgovori bankar.

– Ja isto tako mislim – složi se vlasnik rudnika. – Ali, ipak imam dojam da bi sve moglo proći kako treba.

– Nadam se, ali iako su razbojnici brojčano slabiji i naši ljudi, sudeći po prvom okršaju, vičniji oružju, ipak se ta naša prednost može istopiti ako je netko od nas trojice izdajica. Naime, taj će imati dovoljno vremena da nas nadmudri – napomene odlučno predstavnik zakona i pogleda obojicu sugovornika.

– Ah, što je tu je, moramo nastaviti posao ako ne želimo bankrotirati – zamišljeno reče vlasnik rudnika, a kimanjem glave u znak da se slaže pridruži mu se i bankar.

– Pa kad mislite početi tom operacijom, gospodo? – zapita Mike Orr.

– Za tri dana u podne, može li? – predloži bankar Attenbourg.

– U redu! – složi se šerif i Gobert.

Nakon toga izidoše iz saluna a da i nisu zapazili da ih je slušao šepavko Sam Porter. Oni su slobodno razgovarali iako su vidjeli da on blizu njih pere prozor. Nisu ni na trenutak posumnjali da ih on špijunira.

»He-he, ponovo ću uzeti ono što im pripada« – pomisli zadovoljno hromi vlasnik saluna i Vođa, gledajući kroz prozor kako se trojica

njegovih maloprijašnjih gostiju rukuju i razilaze.

Naravno, istog dana je uobičajenim putem obavijestio o akciji braću Szeemann.

* * *

Za tri dana, točno u dogovoreno vrijeme, iz banke je kolima krenula pošiljka od 80 000 dolara. Čuvala su je četiri muškarca tridesetih godina, naoružana sačmaricama i sa po dva revolvera. Sudeći po njihovu izgledu, bili su veoma vični rukovanju vatrenim oružjem. No, je li to ipak dovoljno da bi se suprotstavili zločinačkom mozgu Sama Portera? – mislio je razbojnik, organizator nove pljačke.

Kočijaš je vodio dvopreg sigurnom rukom, a za to vrijeme preostala trojica njegovih drugova budno su motrili okolicu i u svako sumnjivo mjesto uperili bi dvocijevke.

I baš kad su kola progutala peti kilometar od Muskogeeja, ljudi na kolima nisu ništa sumnjivo vidjeli, iako će im se za nekoliko minuta upravo oko tog mjesta suprotstaviti braća Szeemann. Naime, na tom dijelu puta zaista ništa nije djelovalo sumnjivo, jer je cesta bila ravna, a bliža okolica posuta rijetkim žbunjem. Uz cestu se nalazilo i nekoliko stijena jedva metar visokih i dugačkih dva-tri metra. Naizgled nisu mogle pružiti zaklon pljačkašima, barem su tako mislili oružani pratioci rudarskog novca, iz jednostavnog razloga što nigdje nisu vidjeli konje, a oni su pljačkašima važni.

Očito je Vođa razbojnika proniknuo u psihu vozača kola i pratilaca i upravo je na tom mjestu smjestio trojicu braće. Prije dva dana jašući je razgledao taj dio puta i zaključio da je na tom mjestu najpogodnije smjestiti zasjedu. Ali kako, pitao bi netko – kad zaista djeluje suludo? Točno, ali ne i za njega!

Tri brata su se nalazila s obje strane puta u ležećem položaju da ih ne vide. Zasad je sve izgledalo u redu, no postavlja se pitanje kako će izvesti napad, jer čim se malo usprave, protivnici će ih ugledati i mnogo prije njih moći isprazniti svoja oružja... Ispravan zaključak površnog promatrača, ali u planu Vođe razbojnika izričito je pisalo da ih svladaju iz ležećeg položaja. Zaista se čini ludo i nevjerojatno. Ali, Sam Porter je za tu priliku izmislio specijalno oružje, koje mu vjerojatno i jedino može donijeti pobjedu.

Budući da nije mogao nabaviti dinamita, a da to ne bi poslije šerifu upalo u oči, izradio je ručno tri bombe. Kupio je deset kutija metaka. Pojedinačno je svaki otvorio i iz njega istresao barut. Zatim je taj barut raspodijelio u tri konzerve u koje je stavio i mnoštvo čavala. Nakon toga ih je zatvorio, ali ne sasvim, ostavivši malu rupu za tanku krpu koja je poslužila umjesto pravog fitilja.

Za to vrijeme u Muskogeeju je šerif Mike Orr nervozno šetao kancelarijom, jer je bio zabrinut hoće li pošiljka novca sretno stići u rudnik. Obuzela ga je nelagodna slutnja da će se nešto zlo dogoditi pošiljci i pratiocima, pa više nije mogao izdržati u uredu i istrčao je pa utrčao u konjušnicu. Ondje je brzo osedlao konja, a zatim se galopom uputio prema rudniku.

U tom trenutku kola s 80 000 dolara i četvoricom njihovih čuvara opasno su zašla u klopku. Dijelilo ih je još samo stotinjak metara od mjesta gdje će na njih biti izvršen bombaški napad. Herbert, Klaus i Will su se točno pridržavali uputa svoga Vođe: kad budu čuli da kola prolaze točno ispred njih, bacit će na njih ručno napravljene bombe. Dakako, nekoliko sekundi prije toga morat će zapaliti fitilj.

I kad su se kola našla točno između njih, oni počeše napad prema planu. Prvi je Klaus bacio svoju bombu, koja padne između dva konja i prasne im točno u visini glava, tako da ih je na mjestu ubila, a nekoliko čavala poput metaka pogodi i ljude na kolima.

Strahoviti prasak toliko je iznenadio i prestrašio pratioce da se nisu odmah snašli iako su držali

sačmarice u rukama. No, pitanje je i da li bi bilo kakve koristi da su se i snašli nakon zaglušnog praska, jer su sekundu-dvije poslije među njih bacili svoje bombe Herbert i Will. Od zaglušujućih prasaka uopće se nisu čuli krici ranjenih pratilaca. A kada je sve utihnulo i crni se dim razišao, ukazao se užasan prizor. Od četvorice muškaraca na kolima jedan je bio mrtav, drugi teže ranjen, a preostala dvojica lakše, pokušavajući se pomoću revolvera nekako obraniti.

Dakako, braća Szeemann im nisu dala priliku za to već hladnokrvno i nemilosrdno stadoše na njih pucati iz revolvera dok nisu ispraznili oružje.

– Živio naš Vođa! – usklikne radosno Herbert kao da još prije nekoliko sekundi nije ubijao ljude.

– Živio! – u glas mu se pridružiše preostala dva brata.

Kad su napunili bubnjiće ispražnjenih revolvera, priđoše kolima i iz njih izvadiše crnu željeznu kasu, koja je dobrim dijelom bila poprskana krvlju. Dva lokota na toj kasi popustila su pod revolverskim mecima.

– Sa svakom akcijom sve smo uvježbaniji! – primjeti Klaus.

– Točno – odvrati Herbert – ali ne zaboravimo da je to sve zasluga našeg Vođe!

– Ponekad pomislim da je strašno pametan i na visokom položaju – reče vatreno Willy.

– Ne bih se, vjerujte, nimalo začudio da to i jest, jer zaista je vražja stvar saznati sve ove povjerljive obavijesti i tako dobro isplanirati način sa svim pojedinostima kako da se domognemo plijena – odgovori Herbert.

Poslije hvalospijeva vođi razbojnici podijeliše plijen na dva jednaka dijela, u dvoje bisage. Sa sobom je svatko za sebe ponio i sačmaricu od mrtvih protivnika. Zaputili su se na istok, prema već poznatom starom sasušenom drvetu da ostave Vođin plijen. Nisu išli cestom, jer nisu željeli da nekoga slučajno sretnu.

Unatoč toj opreznosti spazio ih je šerif, kojeg je slutnja tjerala na stazu kojom se vozio novac. Prije nego što ih je ugledao dalekozorom je spazio da su kola opljačkana, pa shvati da su to ova trojica počinila.

»Znači, ipak su trojica razbojnika!« – zaključi Mike Orr, zadovoljan što ipak nije previše kasno stigao. – »Moram ih uhvatiti ili im se barem što više približiti da ih prepoznam!«

Potjera odmah konja za ubojicama i pljačkašima.

– Hej, Herbe, čini se da nas netko goni! – oglasi se Willy kad se slučajno okrenuo i spazio jahača.

– Do vraga, zbilja... pa tko bi to mogao biti?! – opsuje ljutito najstariji Szeemann. – Da nije možda naš Vođa?

– Ne bih rekao, Herbe, jer nešto mu je zasvijetlucalo na lijevoj strani prsa – primijeti Klaus.

– Pa to bi onda mogao biti samo moskogijski šerif Mike Orr, zar ne? – prvi posumnja Willy, najmlađi brat.

– Najvjerojatnije – složi se Herbert. – Dakle, predstoji nam da se odlučimo: da li da pobjegnemo ili da ga pričekamo i ubijemo?

– Iako smo trojica, a on je sâm, ja ipak glasam za bijeg, jer nećemo ništa dobiti ako ga ubijemo, a, osim toga, dobro znamo koliko je vješt baratanju oružjem, pa bismo vjerojatno iz tog dvoboja izvukli kraći kraj – reče Klaus.

– I ja mislim tako – složi se Willy.

– Pridružujem se većini, iako bih Mikeu vrlo rado probušio zvijezdu na prsima zbog svega onog što smo trpjeli od njega kad smo se znali veseliti u gradu – promrmlja Herbert. – Ali nećemo jahati na istok da ne bismo Orru otkrili svoje skloništе za plijen kod stabla, već ćemo se zaputiti na jug.

Nakon toga podboli su oštro konje u slabine i životinje krenuše u galop. Šerif se sve opasnije približavao.

»Ako sad ne uberem neki pozitivan rezultat, onda je pitanje da li će

mi se više ikad pružiti prilika da im dođem glave« – pomisli šerif Orr pa iz kožnate navlake izvadi vinčesterku.

Znao je da na toj daljini i pri galopiranju nema gotovo nikakvih izgleda da pogodi kojeg od njih, ali ipak opali, jer se ponadao da bi možda mogao pogoditi konja, nakon čega bi mu vrlo vjerojatno pošlo za rukom da ga uhvati. Zatim bi bilo pitanje vremena kad bi i ostale bandite raskrinkao i pohvatao.

– Braćo, čini se da se Mike ne šali, jer ako ubrzo nešto ne poduzmemo, on će nas zgrabiti! – vikne u galopu Klaus pošto je čuo pucnjeve i zujanje olova nedaleko od njih.

– Imaš pravo, Klause! – reče mrgodno Herbert. – Pratite me! Moramo se skloniti!

Rekavši to, usmjeri konja prema povišem brijegu, a braća za njim, jer su se pouzdali u njega. Brijeg je bio udaljen oko pola kilometra. Ondje je najstariji Szeemann zamislio kako da šerifu priredi zasjedu. Brijeg i skrivanje bili su zaista neodgodivi. Naime, Orrov konj bio je mnogo brži od njihovih i razmak se između njih smanjivao, pa bi ubrzo šerif mogao jednog po jednog skinuti sa sedla vinčesterkom.

Za pet minuta razbojnici stigoše do podnožja brijega, pa potjeraše već dobrano iscrpljene konje uza nj. Pri penjanju konji bandita podigoše veliku prašinu i to je Mikea na žalost omelo u pucanju, pa je ljutit spremio vinčesterku u navlaku i potjerao konja uz brijeg za trojicom bandita.

»Još samo malo i moji su, kad stignem na vrh brijega, imat ću ih na dlanu, pa ću ih lako poskidati vinčesterkom« – razmišljao je zadihano šerif uspinjući se uz brijeg, ne sluteći da su ubojice i pljačkaši njemu namijenili sličnu sudbinu.

Čim su se dokopali vrha brijega, razbojnici su smjesta sjašili, pa s revolverima u ruci polegli na tri različite strane da bi unakrsnom vatrom mogli smaknuti svoga upornog gonitelja. Dakako, žalili su što imaju samo sačmarice, ali nemaju municije.

Čim se šerif pojavio, oni nemilosrdno zapucaše na njega. Naravno, olovo je pogodilo i šerifa i njegova konja.

»Kako sam mogao tako bezglavo uletjeti u klopku«, pomisli Mike Orr kad je padao pogođen. Zatim je izgubio svijest.

– Jipiii, sredili smo ga! – usklikne radosno Herbert ugledavši šerifa kako pada na leđa sa smrtno pogođenoga konja i kotrlja se niz brežuljak.

– Ništa nas ne može zaustaviti! – prokomentira Klaus njihov novi uspjeh.

Poslije toga uzjahaše konje i laganim kasom zaputiše se na istok da ostave Vođi njegov dio plijena na označenom mjestu.

VIII

»Uh, gdje sam?...« – zapitao se u sebi šerif Mike Orr pošto je došao k svijesti poslije ranjavanja.

S naporom je ustao, jer ga je dobrano ranio metak u lijevo rame, pa je obilno krvario. Osim toga, cijelo tijelo ga je boljelo, jer se pri padu s ubijenoga konja prilično izudarao, na nekim mjestima prokrvario i poderao odjeću.

Teturajući, zaputio se prema Muskogeeju. Bila mu je prijeko potrebna brza pomoć liječnika koji bi mu izvadio metak iz ramena i zaustavio krvarenje. Pokušao je sâm zaustaviti krvarenje tako što je maramom svezao ranjeno rame. Koračao je gotovo kao u bunilu. Mislio je da ide pravim putem prema gradu, ali varao se, jer mu se zbog gubitka krvi i vrelog sunca na azurnom nebu mutilo u glavi pa je pogriješio smjer.

Kad je smatrao da bi morao biti blizu grada, vidio je svuda oko sebe samo divlju preriju. Zalutao je, dakle.

Nakon pola sata bio je već gotovo sasvim iscrpljen, pa je stao glavinjati. Toliko mu se maglilo pred očima da uopće nije zapazio da je ušao u prostor neke male farme.

Spotaknuo se i pao u prašinu potrbuške, i pri tom bolno jauknuo, jer je pao na ranjeno rame. Jedva jedvice je ustao. Marama je spala s rane i ona se opet otvorila i obilno krvarila.

– Vode... – jedva je izrekao suhih usana kad se našao nadomak kuće. Smalaksao je i srušio se na zemlju onesviješten.

* * *

Ranjeni šerif Mike Orr nekoliko puta zatrepće, a zatim širom otvori oči gledajući oko sebe i čudeći se.

– Dobro došao među žive, Mike! – poželi mu dobrodošlicu postariji, prosijedi muškarac u bijelom ogrtaču.

– Doktore...? – upita šerif još se ne snalazeći.

– Sve je u redu, Mike! Živ si jer sam ti na vrijeme izvadio metak iz ramena i zaustavio krvarenje. Za nekoliko dana opet ćeš biti naš dobri šerif, zar ne? – šalio se liječnik s ranjenikom.

– Hvala, Steve, što si me zakrpao, jer još mi se ne umire prije nego što ulovim i propisno kaznim one pljačkaše i ubojice... – odgovori mu Orr ogorčeno.

– Znači, od njih si zaradio to olovo... – primijeti liječnik. – No, naći ćeš ti njih, Mike, jak si ti mladić, pa vjerujem da ćeš im se uspjeti kad-tad odužiti za ovu ranu. No, da te jučer poslije podne nije kolima na vrijeme dovezla neka djevojka, ne vjerujem da bih te svojim medicinskim umijećem mogao otrgnuti od mrtvih. Stigao si pet minuta do dvanaest, mladiću – objasni mu Steve.

Šerif je načinio pokret kao da će ustati, ali ga je bol presjekla pa se smirio i skupio obrve.

– Djevojka!...?...Jučer...?... O čemu to govoriš, Steve?... – upita on začuđeno liječnika, koji se sad počeo smiješiti.

– Pa nisi ni bio u takvom stanju da bi se sjećao. Pošto si bio pogođen razbojničkim metkom, krenuo si da potražiš pomoć i naišao si na farmu Thaddeusa Beggsa, gdje si na samom pragu njegove kuće izgubio svijest. Na svu sreću, njegova nećaka je odmah shvatila da ti je hitno potrebna liječnička pomoć. Koliko-toliko previla ti je odmah ranu, a da to nije učinila vjerojatno bi iskrvario do Muskogeeja. Zatim te je položila na kola i što je brže mogla dovezla te k meni, a ostatak priče ti je poznat – odgovori mu liječnik. – Barem s moje strane. Još ti slijedi drugi dio priče od Beggsove nećakinje. Morat ćeš taj dio sâm obaviti...

– Nasmiješio se i namignuo, a šerif Mike je slegnuo ramenima ne shvaćajući odmah.

– Da, morat ću, čim se malo oporavim... Život je važna stvar, Steve, a pogotovo spašeni i vlastiti... – i on se pokušao malo kiselkasto nasmiješiti. Bio je znatiželjan kako izgleda ta djevojka. Razmišljajući i snatreći, osjetio je da mu se sklapaju oči, pa se prepustio snu.

Istog dana, praveći se zabrinutim prijateljem, Voda razbojnika Sam Porter posjetio je Mikea Orra, koji nije ni slutio kolika je njegova podmuklost.

– Oh, Same, hvala ti na posjetu – razdragano će šerif.

– Zabrinuo sam se, Mike, čim sam čuo... ne znam hoćemo li ikad imati takvog šerifa ako izgubimo tebe...

– Pretjeruješ, Same, ali ako si već prijatelj, možeš to i dokazati. Imam molbu. Odjaši na ono mjesto gdje sam ranjen, kod nekog brda kraj ceste za rudnik, pa skini opremu i oružje s ubijenoga konja.

– Hoću, Mike, još danas ću... a ti se što prije oporavi da možeš na nove zadatke, da štitiš nas ovako nemoćne. Jedva čekam da ponovo budeš gost mog saluna... častit ću te...

Dakako, nije to rekao bez razloga. U njegovu salunu su se povela oba razgovora nakon kojih je zaradio dosad hrpu dolara. Svaki takav razgovor bio je zlata vrijedan, a čašćenje je još najmanji izdatak.

Inače, Sam Porter je istoga dana bio otišao i na mjesto gdje se nala-

zilo staro sasušeno stablo i iz kase zakopane u zemlji uzeo svoj dio plijena i braći Szeemann ostavio poruku u kojoj ih hvali zbog dobro izvršenog zadatka. Osim toga, izrazio je želju, odnosno naredio je da iznajme sobu u hotelu, gdje će svake noći netko od njih ostajati spavati, jer ako bi iznenada saznao neke povjerljive podatke, bilo bi dobro da ih može što prije obavijestiti o njima i uputiti ih u plan akcije.

IX

Tokom sljedećih desetak dana šerif Mike Orr bio se već dobro oporavio, pa je čak održao i sastanak s bankarom i vlasnikom rudnika kako bi pokušali razjasniti propust zbog kojeg je, kako su oni mislili, opljačkana pošiljka od 80 000 dolara. Razgovarali su u bankarevu uredu. Bankar se i prvi javio za riječ, smrknuta i zabrinuta lica.

– Mike, ti si svojim zalaganjem dokazao da nisi izdajica, ali Kenneth i ja takvih dokaza nemamo izuzev naših riječi, što, nažalost, moram priznati, ne zvuči baš osobito uvjerljivo, zar ne? Ipak moram istaknuti da zaista nemamo veze s izdajom.

Umjesto šerifa riječ preuzme vlasnik rudnika Kenneth Gobert:

– Potpuno se slažem s tobom, Allane. I ja dajem riječ da nisam izdajica, ali osim riječi ništa. Kad sagledamo sve činjenice, i ja mogu biti izdajica, recimo iz razloga što mi rudnik loše posluje, pa bih ga iz gubitka mogao jedino izbaviti pljačkom. Ali, na svu sreću, »Okno sreće« je veoma bogata bakrena žila, iako, unatoč tome, moja riječ može biti lažna, kao i poslovne knjige rudnika. Očito, sličan razlog može navesti i Attenbourga na neki pothvat da dođe do novca, iako će se i on zakleti da ima čistu savjest. Sva trojica smo čisti, zar ne?

Bankar se kimanjem glave složi s Kennethom, ali tada se odlučnim glasom javi šerif:

– Ma, dajte prestanite pričati gluposti, prijatelji! Mi se predobro poznajemo da bi netko od nas mogao biti izdajica, zar nemam pravo?

– Točno, Mike, ali shvati da ne vidimo ništa opipljivo što bi nas navelo da nekoga osumnjičimo. A upravo to nam je potrebno, jer inače sve pada na nas – objasnio je potišteni bankar Allan Attenbourg.

– Pa možda je netko od ubijenih pratilaca novca nekomu izlanuo, a? – zapita Orr u nedoumici.

– Ne vjerujem, iako to možda nikad nećemo doznati – primijeti Gobert. – Naime, sve te ljude odabrali smo nekoliko sati prije slanja novca iz banke u rudnik, pa prema tome...?

– Jest, imaš pravo, Kennethe, jer to se moglo dogoditi i prvoj dvojici prevozilaca novca, ali oni su bili previše iskusni i savjesni u tom poslu da bi nekomu o tomu pričali... – reče bankar.

– U redu, njih smo prekrižili, pa koga bismo onda mogli nakon toga osumnjičiti?... – upita šerif Mike.

– Pa, kako mi se čini, opet ostajemo nas trojica, odnosno, dvojica: Mike i ja! – to posebno naglasi bankar Attenbourg, pri čemu ga dva prijatelja začudno pogledaju. Allan je sad iznio svoju misao: – Mike, sjeti se, dan prije prve pljačke nas dvojica smo o pošiljci novca razgovarali u salunu »Kod veselog Sama«, pa kako je bilo mnogo ljudi, lako je netko mogao čuti naš razgovor, zar ne? Šerif se zamisli i potvrdno kimne glavom.

– Dobro, a isto tako razgovarali smo o pošiljci i nas trojica nepcsredno prije druge pošiljke novca, ali tada u tom salunu gotovo da i nije bilo nikoga. I što da sad iz toga zaključimo?

– Točno je da je salun bio gotovo prazan, ali ipak nas je jedna osoba mogla čuti! – uskliknu živo vlasnik rudnika bakra, pri čemu ga prijatelji opet značajno pogledaše. – Zar se ne sjećate da se metar-dva podalje od nas nalazio vlasnik saluna, Sam Porter, a?

– Ha, ha, ha, Kennethe, baš si smiješan – smiješeći se napomene šerif Mike. Nije mogao povjerovati

u to kad se sjetio »jadnoga, hromog Sama«. – Točno je da je Sam bio kraj nas, ali ne namjerno, već zato što je morao prati prozorsko staklo. Baš si našao pravoga koga ćeš osumnjičiti! Pa on je najširokogrudniji čovjek u Muskogeeju. Sam zaista ne bi imao ni povoda a ni mogućnosti da se domogne našeg novca, jer ga i sâm ima dovoljno, a i dijeli ga siromašnima. No, dobro, pretpostavimo da nas je on špijunirao. Tko su mu pomagači, i kako je unajmio trojicu pomagača? Tko je još vidio Sama da se druži s pijancima ili čak s ološem koji je u stanju ubiti i opljačkati. I tu smo u slijepoj ulici.

– Mike razborito govori – podrži ga bankar.

– Izvinite, prijatelji, na mojoj sumnji, ali ja samo razmišljam – odgovori im vlasnik rudnika. Dakako, bilo bi bolje da su i Mike i Allan poput njega dublje razmišljali o njegovoj pretpostavci i počeli hvatati konce.

Na trenutak su zašutjeli i pušeći razmišljali, a nakon nekoliko minuta ponovo progovori Kenneth Gobert:

– Allane, nadam se da ćeš mi uskoro poslati novu pošiljku novca, jer gotovo dva mjeseca rudari nisu primili punu plaću. Imam ja gotovine još za dva mjeseca da rudniku produžim život, ali dotad bih morao dobiti kredit od tebe, i to dosad najveći, oko 120 000 dolara. Slažeš se?

– Mnogo je to novca, Kennethe, istina, imam ih, ali ako bi se razbojnici domogli i te pošiljke, ja ću bankrotirati i onda je gotovo s novcem. Pričekajmo još neko vrijeme, jer građani trenutno baš nisu zadovoljni što štede kod mene. Kad se smire, i kad pronađemo što bolje osiguranje za prijevoz novca, dogovorit ćemo se podrobnije o svemu – zaključi bankar Attenbourg, a zatim se njih trojica rastadoše, ne dogovarajući se ništa o sljedećoj pošiljci.

Dva tjedna je prošlo otkako je šerif bio ranjen u sukobu s razbojnicima i otkako se oporavljao, pa pošto se tek tada osjetio dovoljno snažnim da jaše, uzjahao je novoga mladog smeđedlakog konja i zaputio se na farmu svoje spasiteljice.

Nakon jednoga sata polaganog jahanja stigao je nadomak male farme smještene u plitkom usjeku između dva brdašca i okružene šumom. Na sredini posjeda nalazila se mala brvnara iz dimnjaka koje je izlazio dim, pa mladić shvati da je domaćin kod kuće. Po dvorištu su trčkarale kokoši kljucajući kukuruzna zrna. Uz brvnaru se nalazio kokošinjac, bunar, mali hambar i staja iz koje se čulo njištanje konja i mukanje krava.

U tom trenutku na pragu kuće u skromnoj crnoj haljini pojavi se djevojka od dvadesetak godina, brišući krpom mokre ruke. Ugledavši došljaka, osmjehne mu se srdačno, a zatim mu se isto tako srdačno i obrati:

– Dobro jutro, šerife! Upravo sam razmišljala da li ste se uspjeli izvući iz ralja smrti. Nisam imala vremena..., a, uostalom...

– Za dlaku sam se izvukao, zahvaljujući vama, gospođice...? – odgovori šerif. – Ne znam što znači ono: »uostalom, ali ne znam vam ni ime.

– Ne znate, šerife? Zbilja? Ja sam Patty – predstavi se djevojka.

– Beggs?

– Da.

– Oh, dakle, ti si ona Patty Beggs...! – iznenađeno će Mike Orr prepoznavši ovu prelijepu djevojku. Duge, smeđe kose, tamnih očiju, vitka ženstvena tijela i čvrstih grudi.

– Da, upravo ona mala, ružna, pjegava Patty Beggs, dragi moj Mike Orr, vječni ljepotan – odgovori mu djevojka smijući se, što ga je dovelo u nepriliku.

– Pa tko bi rekao, Patty, da će od tebe, od onako ružnog pačeta, izrasti ovako prekrasan labud – reče šerif začuđeno gledajući u djevojku.

– Da si manje trčao za drugim djevojkama, zapazio bi što će od

mene nastati – ironično ga je peckala Patty Beggs.

– Sudeći po tvom tonu, Patty, rekao bih da bi ti bilo draže da sam trčao za muškarcima, kad sam te ono tada bio zanemario, a? – uzvratio joj je šaljivim tonom Mike.

– Ne, to bi bila šteta za ženski svijet, zar ne? – nastavila je ljepotica prastaru igru odnosa među spolovima.

– Da, vjerujem, zacijelo najviše za tebe – nije se predavao Mike. – Jesi li ti time nešto izgubila, Patty?

– Pa, jesam, vrijeme... ali druga je strana izgubila više jer joj je, osim drugih stvari, izmakao proces pretvaranja... recimo, ružnog pačeta... u .. kako si ono rekao... u labuda, a taj je labud bio... nadohvat ruke.

Mike, koji ovaj put nije bio šerif već običan mladić, svojim se prodornim pogledom zagleda u zanosnu nasmiješenu djevojku, koja pri tom svojim crvenilom lica pokaže da nije tako iskusna djevojka u kontaktima s muškarcima, već samo biće koje se zna veseliti.

– Govoriš u zagonetkama... ukoliko druga strana nisam ja.

– Eh, pa šerife, na tebi je da rješavaš zagonetke... predstavnik si zakona... a i inače je na upitanome da rješava zagonetke – zlobno se smiješila Patty.

Orr je htio nešto reći, ali ne htjede produbiti u njoj nelagodu, pa sjaše i priveže konja za kokošinjac, a zatim pride djevojci i pogledavši je pravo u oči reče:

– Patty, oprosti što nisam mogao prije doći da ti se zahvalim, ali ne samo što se nisam dobro osjećao od rane, već sam imao mnogo zaduženja.

– Ne zamjeram ti što prije nisi došao, jer i bez toga bih znala da si mi zahvalan, a ono: »uostalom«, značilo je, ... znaš, da bi ti i sâm došao... a ja, opet... – odgovori mu djevojka kao da je zbunjena, ali ipak toplo, a zatim ga nježno primi za rame, pa ga upita: – Da li te još boli?

Njena blizina i brižnost prisile Mikea da na neko vrijeme zaboravi i brige i bol, a srce mu brže zakuca. Iako je bio veliki ženskar, prvi put osjeti želju da s jednom takvom djevojkom osnuje obitelj. Imao je silan osjećaj bliskosti spram ove djevojke. Poznavao ju je kao djevojčicu, bio je i on tada vrlo mlad. Osjeti potrebu da joj iskaže sve one osjećaje koje je čuvao u srcu i koje nije mogao nikad reći nekoj drugoj djevojci, jer među njima se nijednom nije osjetila tako bliska intimna nit. Očigledno, i Patty je, sudi li se prema sanjarskom izrazu lica, plela slične misli kao i mladić. Njihova uzajamna šutnja potraje neko vrijeme, sve dok Mike ne odgovori na postavljeno pitanje. Htio je izvući i malo suosjećajnosti za sebe:

– Da...da..znaš da boli, ali bolje mi je...bolje... mi je sad...

Rekavši to, desnicom razgiba lijevu ruku, koja mu je visjela o marami prebačenoj oko vrata.

– Oh, Mike, oprosti – djevojka se prenula iz misli u zbilju – toliko smo se zapričali da sam te posve zaboravila pozvati u kuću.

– Prihvaćam ispriku i poziv, Patty, nadam se da ću popiti jaku kavu – odgovori joj Orr, pa uđe u kolibu.

– Ukoliko od moje kave ostaneš živ...ali ja sam te već jedanput vozila liječniku, pa mogu još... – djevojka se čarobno i vragolasto nasmiješila i prišla štednjaku, na kojem se kuhalo neko jelo ugodna mirisa, što podsjeti šerifa na prazan želudac i na vrijeme ručka. Zatim Patty stavi lončić s vodom da zavrije, pa mu reče:

– Skuhat ću ti toliko jaku kavu, Mike, da nećeš moći spavati tjedan dana!

– Da, ali samo ako to vrijeme mogu provesti s tobom, jer bilo bi mi dosadno.

– Eh, moj šerife, tolike si godine propustio, pa možeš i tjedan dana – prasne u smijeh Patty.

I šerif se na to slatko nasmije, pa sjedne za stol. Dok je Patty pripremala kavu na štednjaku, Orr je pregledavao kolibu, koju je djevojčina ruka držala čistom. Gledajući nju kako priprema kavu, on osjeti neobjašnjivo zadovoljstvo.

– Lijepo mi je ovdje, Patty! Je li i tebi?

Djevojka mu se na to osmjehne, pa stavi na stol skuhanu kavu i pridruži se mladiću za stolom.

– I ja se prvi put osjećam lijepo nakon smrti djeda i bake – odvratila je.

– Oh, nisam znao da su umrli? – iskreno će iznenađeni Orr, a zatim otpije iz šalice gutljaj vruće kave.

– Umrli su prije mjesec dana, istog dana, naprosto se toga jutra nisu probudili. Bili su srčani bolesnici, a imali su već blizu osamdeset godina – odgovori sjetno Patty.

– Najprije roditelji, pa sad baka i djeda. Ostala si sama – suosjećajno će Mike.

– Ne osjećam se usamljeno, a ne osjećam ovdje ni neku osobitu potrebu da se družim s ljudima – odgovori ona, a zatim nadoda: – Izuzevši, ponekad, kad osjetim nezadrživu želju da imam kraj sebe nekoga tko mi može pružiti nježnosti i toplinu... Dođe to svakome, zar ne? To je ljudski, ha?

Mikea nešto stisne u grlu, jer je osjetio da mu je djevojka takvih osjećaja sve bliža. I on je kao i ona rano ostao bez roditelja, ali se ipak, dakako uz pomoć tetke, izborio za svoje mjesto pod suncem. Mnoštvo osjećaja bilo se nagomilalo u njemu, nije znao kako da nastavi razgovor pa bubne ono što je najmanje želio:

– Vrijeme je da se vratim u Muskogee...

Rekavši to, neodlučno ustane. Čekao je da Patty nešto reče. A djevojka je zbilja također ustala i gurnula ga blago natrag na stolac.

– Ne trebaš žuriti zbog ručka u grad, jer ja sam sebi za ručak skuhala cijelo pile i mnogo krumpira, pa bismo ga mogli podijeliti, zar ne? Jedino... ako ti je neugodno sa mnom... ili, ovaj, ako te tko čeka u gradu.

– Ali... – pokušao se obraniti mladić, ali ne prejako, jer mu se uopće nije odlazilo od nje. – Znaš, da, čeka me...

Sad se vragolasto nasmiješio, čekajući da djevojka iz znatiželje zapita: tko? Patty je malo problijedila, ali kad je opazila osmijeh, bila je sigurna da je neka duhovita klopka u pitanju. Ipak, upitala je:

– Ali tko te čeka, Mike?

– Pa, posao, Patty. On uvijek čeka...

– Znala sam da si jak na poslu, ali da si jak i na jeziku, to... Ipak, Mike, mislim da moraš ostati, kad si već došao i kad ima dovoljno jela – djevojka će šaljivom odlučnošću, a onda stane na stol iznositi tanjure, jedaći pribor, hranu i piće.

Jeli su šuteći, pogledavajući se povremeno. Patty je prčkala po tanjuru, ali nije joj išlo. Mike je to pokušavao protumačiti svojom prisutnošću, što bi mu bilo neobično drago, ali djevojka možda i nije gladna. Što ju je više gledao, sve više mu se svidjela. Već dugo ga netko nije tako obuzeo. Patty bi pocrvenjela kad god bi je on duže gledao.

– Sudeći po onom što si pojela, ti kao da se bojiš jesti... da li si to ti svjesna svojih... kuharskih sposobnosti?

– Slučajno danas nemam teka – odgovori zbunjeno Patty. – Vidjet ćemo što će se tebi dogoditi kad pojedeš – nastavila je nasmiješivši se. – Možda ću te opet morati voziti...

– A ja se ne bih branio... bio bih duže... – zašutio je, ne želeći da do kraja izreče misao. Neke se stvari i riječi naslućuju, pa će Patty možda i ove naslutiti.

– Uh, zaista sam se prejeo, Patty – primijeti Mike Orr držeći se za trbuh. Ustane od stola. – To si ti kriva. Kako ću sad jahati...?

– Galopom – šaljivo mu odvrati djevojka.

– Mislim da bih onda ispustio dušu – odgovori joj mladić. – Pripazi malo, možda me opet nađeš negdje onesviještenog. – Patty se smijala, a mladiću je bilo drago što je ostao. Ipak, morao je sad otići. – Do viđenja, Patty, i hvala.

Djevojka je ostala na pragu kolibe, gledajući ga kako uzjahuje konja. Mike se okrene u sedlu pa pogleda Patty. Čini se da su oboje tada shvatili da se uzajamno privlače. Mike se oduvijek sviđao ženama, ne samo zato što je bio privlačan, već i zato što ih je zavodio lažima i obećanjima. No, sad prvi put osjeti kako su niski ti njegovi nekadašnji postupci. Bilo mu je stalo do Patty, ali kako da joj to kaže a da ona ne pomisli da su to prazne riječi.

– Patty... – ona ga značajno pogleda kao da je znala što će joj reći. – Uživao sam ne samo u tvom jelu, već i u tvom društvu.... pa... ako bi željela... ja bih predvečer došao po tebe i odveo te na večeru u salun »Kod veselog Sama«. Nemoj me pogrešno shvatiti, Patty, tvoj sam dužnik, evo već dvaput, čak bih rekao triput.

– Oh, Mike, bit će mi drago... – odgovori mu ljepotica. – Ali zašto triput?

– Pa, evo, prvi put si me odvezla liječniku u posljednji trenutak, drugi put si me počastila dobrim jelom, a dužnik sam ti jer sam jedan sat uživao u... tvom društvu.

– Nemoj, Mike, s tim komplimentima... bit će mi neugodno. I meni je bilo ugodno u tvom društvu. Što se tiče tvog prijedloga i poziva, ja ću biti pripravna dotad. Ne trebaš dolaziti kolima, dojaši na svome konju, a u grad ćemo mojim kolima.

– Dogovoreno – odgovori joj zadovoljno šerif Mike, obuzet uzbuđenjem bliskog susreta. – Do viđenja, Patty!

– Do viđenja, Mike! – uzvratila je djevojka, a zatim gledala za njim sve dok joj nije nestao s vidika.

x x x

U šest sati poslije podne Mike Orr je dojahao do Pattyne kolibe, ali sad nije imao ni oružja ni zvijezde, već je odjenuo tamno odijelo i bijelu košulju, a bijeli mu je bio i stetson na glavi. Čim ga je Patty Beggs ugledala kroz prozor kolibe, izišla je napolje ozarena lica. Smiješila se i odmahivala glavom. I ona je bila vrlo ukusno obučena u zelenu haljinu, a i kosu je začešljala tako da je naglasila svoje lijepo lice.

– Znači, tako izgledaju šerifi u slobodno vrijeme, ha? – zapitala je i nakrenula glavu vragolasto.

– Ne svi, samo oni koji imaju razloga. A i ti, Patty, izgledaš sjajno – dobaci mladi šerif kompliment.

– Čini mi se da smo u odijevanju ravnopravni.

– S time što ja nisam prije bio ružno pače – bocne je Mike, što ona ne shvati kao uvredu već se nasmije, pa čak i njega zarazi prirodnim smijehom.

Pet minuta poslije njih dvoje udaljiše se kolima sa farme i ne baš ugodnim putem zaputiše se u Muskogee. Tokom cijelog puta, koji je potrajao nešto manje od sata, čavrljali su živo i smijali se neprestano, pa se iznenadiše kad su »odjednom« stigli u grad, jer im je vrijeme naprosto preletjelo. Zbog mnoštva privezanih konja pred salunom morali su kola ostaviti malo podalje. Gradić je počeo svoj noćni život, jer se mrak upravo bio spustio, a nebo se osulo zvijezdama i okitilo dukatom mjeseca. Noć je bila topla i upravo stvorena za zaljubljene, kao što su bili njih dvoje, iako to nisu riječima pokazivali. Svjetlo petrolejki meko se prosipalo iz domova po nogostupima i po ulici.

Kad su se približili salunu »Kod veselog Sama« i popeli se na nogostup pred njim, Mike Orr otvori jedno krilo leptirastih vrata i oni uđu. Kao i svake večeri, u salunu se znalo okupljati mnogo ljudi, pa je tako bilo i te noći. Kad je djevojka kročila u salun, njena ljepota privukla je poglede svih prisutnih kao prerijski požar. Žamor smjesta na trenutak utihne, ne samo zato što je Patty bila lijepa, već i zbog toga što je bila prva ženska koja je stupila u salun, ako se ne računa kuharica.

– Dobra večer, lijepa gospođice! – prekine tišinu naizgled srdačnim glasom Sam Porter. – Izvolite za mnom, za svoj rezervirani stol.

Gomila se razmakne više nego što je trebalo, jer iako ih je privukla djevojčina ljepota, ipak su je gledali kao da je zarazna, jer se nisu mogli priučiti na ženskog uljeza u salunu, koji su smatrali utočištem muške zabave.

– Gospođice Beggs – obrati joj se Sam Porter pošto su ona i mladi šerif sjeli za stol. – Pripazite malo na Mikea!

– Zašto? – upita ga djevojka u nedoumici, a ni šerif Mike nije shvaćao što šepavko smjera.

– Bolestan je! – odgovori joj Sam.

– Bolestan!? – iznenađeno će Patty pogledavši jednog pa drugog muškarca.

– Danas je u oblacima! – još zagonetnije odgovori Porter. Smatrao je da bi sad djevojka morala shvatiti.

– Oblacima!? – djevojka je još bila zbunjena, a i mladić ništa nije razumio.

– Da, u oblacima jer, jer kad je danas poslije podne rezervirao ovaj stol za vas dvoje, cijeli sat mi nije dao mira, neprekidno mi je pričao o vama kao da sanja! – odgovori joj šepavi debeljko i pri tom ne odoli da svojim pogledom ne prijeđe preko njezinih oblina.

Djevojka osjeti nelagodu od njegova pogleda, ali ipak se prisili da to ne ispolji, pa osmjehnuvši se veselo reče:

– Ne znam kako sam mogla zaboraviti da se nalazim u salunu »Kod veselog Sama«, a to ste vjerojatno vi, gospodine Porter, a? Mike mi je pričao o vama!

– Dobro ili loše? – Sam je odglumio da je namrgođen.

– Naravno, dosad sve najbolje – odvrati Patty. – A i ja se pridružujem njegovu sudu.

– Polaskan sam, gospođice Beggs! – izjavi Sam Porter, a zatim primi njenu bijelu i lijepu ruku, pa je zvučno poljubi.

– Hej, Same, pa to je moja djevojka! – šaljivo mu priprijeti Mike Orr, na što se sve troje nasmijaše.

– Strpite se još malo dok vam ne donesem jelo – reče šepavi debeljko, a zatim žurno othrama.

Za to vrijeme Mike Orr je shvatio da je pogriješio što je Patty Beggs doveo na večeru ovamo u salun, jer su je muškarci naprosto proždirali očima. Njoj to ipak nije toliko smetalo, jer joj je najvažnije bilo da bude s njim.

– Mike, nadam se, da me nećeš pogrešno shvatiti – počela je Patty tiho – toliko si mi napričao o Samu da sam pomislila da je zaista takav, tako dobar, ali ja se s time ne bih složila, jer mi se on ne sviđa osobito, čak nikako, jer osjećam da ima nešto u njemu izvještačeno, loše, prijetvorno, što on vješto prikriva. To sam zaključila čim sam ga ugledala, a još više se to potvrdilo kad me je ovdje za stolom odmjerio kao da sam drolja. – U djevojčinim očima bilo je prijekora i nezadovoljstva.

– No, Patty, moram ti reći da sve to sanjaš, jer on je toliko dobar čovjek, premda hramlje, da se ja ponekad u usporedbi s njime osjećam kao zločinac – odgovori joj Mike Orr, ne sluteći da djevojka osjeća i govori istinu, a on da je u krupnoj zabludi.

Nakon toga promijenili su temu razgovora.

Kad im je Sam donio večeru, brzo su je pojeli, pa izišli iz saluna. No, nisu samo zbog toga brzo izišli iz saluna, već i zato što su kroz prozor opazili da je nebo nekoliko puta proparala munja, kao da poručuje da bi se iz sivih i tmastih oblaka uskoro mogla proliti kiša.

Kad su sjeli u kola, Mike Orr potjera konja galopom prema Pattynoj farmi. No, ipak nisu uspjeli izbjeći prolom oblaka, koji ih je zahvatio, na sreću, tri stotine metara pred kolibom. Smijali su se od srca. Patty je žurno utrčala u kuću, a Mike je brzo ispregnuo konja i uveo ga u konjušnicu. Pošto ga je za dvije-tri minute posušio, ušao je za djevojkom u kolibu.

Za to vrijeme Patty Beggs je upalila vatru u peći da zagrije prosto-

riju, jer su oboje bili mokri. Mike skine šešir, kaput i košulju. Djevojka je gledala njegovo tijelo golo do pojasa. Zaista je bio lijepo građen. I on je nju gledao. Mokra haljina joj se bila pripila uz tijelo i ocrtavala svu raskoš prekrasnih ženstvenih i privlačnih oblina.

– Nije kiša ni tako loša stvar – reče nasmijani Mike.

– Da nije bilo nje, ne bih možda nikad saznao da si tako lijepo građena.

Patty pogleda niz svoje tijelo i zarumeni se.

– Oh, Mike, nemoj tako... zbunjuje me... nisi ni ti u drukčijem položaju... a odrasli smo, Mike, ja više nisam ono nekadašnje ružno pače... – Vidjela je da joj se Mike približio.

– Znam da nisi – rekao je – ali ipak moraš skinuti tu lijepu haljinu sa sebe...

A gdje... valjda ne vani, a znam, znam već iz tvoga pogleda, Mike, da se nećeš okrenuti....

– I ne samo to dušo.... – primio ju je za ramena, iako ga je pri tom malo zaboljelo njegovo vlastito rame. Privukao ju je k sebi i poljubio.

Stadoše se gladno ljubiti i rukama se milovati. Ona se tada skinula, a on za njom. Soba se već ugrijala. Samo je vatra iz peći obasjavala sobu. Legli su na krevet i tijela su im se ispreplela u ljubavnom grču. Noć je bila duga i za njih prelijepa.

Iscrpljeni i sretni zaspaše zagrljeni tek pred zoru.

Sljedećeg jutra, nakon doručka, Mike se vratio u grad. Od toga dana njih su dvoje bili nerazdvojni. Mike je gotovo svakog dana bio kod nje, na obostranu radost, planirajući sutrašnjicu, omatajući snove ružičastim velom.

– Ne znam Patty, može li dugo trajati ovakvo šetanje.. – primijetio je jednoga dana, odnosno večeri.

Patty je problijedila, ne shvativši što je time želio reći.

– Mike... nemoj sad ti u zagonetkama... ako sam ti dojadila...? – gledala ga je tjeskobno.

– Znaš, Patty – on će ozbiljno, načinivši nakon toga malu stanku. – Ja više ne mogu... ovako, mislim ne mogu. Hajde da se vjenčamo, pa da se preseliš k meni.

Zagrlila ga je žestoko i poljubila. Poljupcima, dakako, nije bilo kraja. Odlučili su još iste večeri da se vjenčaju za mjesec dana.

X

Jednog dana u predvečerje u Muskogee je stigla kočija »Wells Fargo & Co«, sa dvojicom putnika i dvojicom poštanskih namještenika.

– Zdravo Same, stigli su vukovi! – vikne kočijaš kad je kroz pokretna vrata ušao u salun sa svojim drugom, oružanim pratiocem kočije.

– Gladni i žedni, zar ne, Shorty i Leroy? – odvrati naizgled veselim tonom Sam Porter.

Otkako je stigao u Muskogee i otvorio salun, sprijateljio se s tom dvojicom namještenika putničko-poštanske kompanije. Naravno, u početku nije imao nikakvih zlih i nepoštenih interesa, ali kad se odlučio da iznova krene stazom bezakonja, častio ih je obilato, jer se nadao da će jednog dana od njih ispitati podatke o vrijednoj pošiljci novca ili bilo kojih drugih dragocjenosti.

Namještenici »Wells Frago & Co«. proguraše se kroz gomilu do točionika.

– Kako je, Same? – upita ga krupni pedesetogodišnji kočijaš Laroy.

– Dobro je, Leroy, ali kad predstoji promjena vremena, paklenski me žiga amputirana noga – odgovori mu točitelj.

– Zar si zaboravio na viski, Same? On liječi sve bolesti – primijeti srdačno Vince, trideset četverogodišnji oružani pratilac kočije.

– He, he Vince, zbog te dosjetke zaslužio si čašu najboljeg viskija! – reče mu Sam, skine s police iza svojih leda bocu viskija i natoči čašu. – I Leroy je zaslužio jednu – reče Sam i natoči drugu čašu. – Prijate-

lji, sjednite za stol u kutu. Večera će odmah stići.

Zatim im je za stol donio još bocu viskija – častio ih je. Ne sumnjajući nimalo u njegovo prijateljstvo, namještenici poslušaše, prihvatiše bocu dok su čekali večeru. Razbojnik Sam Porter naumio je te večeri izigrati prijatelje. Kad su stigli kočijom u Muskogee, zapazio je na njezinu krovu među ostalim putnim torbama veliki željezni, tamno obličeni sanduk. Dakako, to ništa ne bi značilo da nije bio osiguran sa četiri velika lokota. Pretpostavljao je da se u njemu skriva neka velika vrijednost. Znao je da će Vince i Lorey tek sutra ujutro nastaviti put, a prespavat će, kao i obično u hotelu, što će mu dati dovoljno vremena da obavijesti Herberta, Klausa i Willyja. A osim toga, viskijem ih je častio zato što je htio da ih napije, jer će iz njih tako lakše izvući potrebne podatke.

Da bi »prijatelji« bili pijaniji, kasnio je i s donošenjem večere, pa se dvojici kočijaša već pomalo pleo jezik.

– Nije važno, prijatelju... što kasniš s jelom... jer.. viski je toliko dobar... da smo na hranu... posve zaboravili... odgovori mu polupijano kočijaš Leroy.

– Dobro... kaže... Le...Leroy... Same... viski je zaista ... božanstven... – potvrdi Vince.

– Dobar tek, prijatelji – reče patvorenom udvornošću domaćin, pa sjedne za njihov stol. Noga me boli, jer sam danas mnogo radio... U koliko sati ujutro nastavljate put?

– U sedam... odgovori Leroy.

– U Tulsu?

– Da... – kratko odgovori Vince.

Porter se nasmiješi u sebi.

– A što će vam onaj mrtvački sanduk na kočiji?

Krupni kočijaš najprije proguta zalogaj, a zatim otpije gutljaj viskija iz već poluprazne boce, pa tek onda odgovori:

– He, he, dobro si rekao... mrtvački sanduk... ali sa... srebrnim mrtvacem...

– Srebrnim mrtvacem? – pravio se zbunjen vođa razbojnika. – Ne razumijem. – Zatim se obrati njegovu drugu:

– Je li on to mene zafrkava?

To je tajna... Same... ali kako si nam ti veliki... prijatelj... – zapletao je jezikom oružani pratilac kočije... onda ti je možemo... bez straha..... otkriti. U tom željeznom sanduku.... su srebrne poluge...

– Srebrne poluge! – Sam se pravio iznenađen. – Pa kome vozite te poluge?

– U... Kansas City... u kovačnicu novca...

– Uh, ne bih vam rado bio u koži, prijatelji, jer pljačkaše lako može primamiti tolika količina srebra. Zacijelo je vrijedno 50 000 dolara?

– Dvostruko više – odgovori mu Leroy smiješeći se.

I sam razbojnik se iznenadio, pa onda ustao.

– Oprostite, prijatelji, što idem, ali čeka me posao. Laku noć i sretan put ako se više ne vidimo – reče vlasnik saluna, dakako, dvosmisleno.

Nije otišao za tezgu već se popeo stubištem u stan. Zaključavši vrata za sobom, upalio je petrolejku, a zatim sjeo za stol i napisao pismo braći Szeemann da ih obavijesti kako da opljačkaju kočiju »Wells Fargo & Co«. Napisavši poruku, stavio ju je u omotnicu i gore ispisao prezime svojih ortaka. Pismo je namjeravao odnijeti kradomice u hotel, gdje je u jednoj sobi svake noći noćio jedan od braće Szeemann.

Napisavši poruku, zaputio se je na stražnji izlaz saluna kroz polumračne uličice. Zatim je izašao na glavnu ulicu. Bilo je deset sati i grad je već bio pust. Polako je koračao da bi se udarci drvene nego što slabije čuli. Prije nego što je ušao kroz glavni ulaz u hotel, ogledao se da ga netko ne vidi kako ulazi pa da ga poslije možda ne poveže s pljačkom poštanske kočije.

Nakon toga zavirio je u predvorje hotela. Namrštio se zabrinuto, jer je za prizemnim pultom drijemao šezdeset petogodišnji vlasnik hotela.

Odjednom se sjeti: pa ne mora ići do vrata sobe. Prišao je pultu i kraj usnulog vlasnika hotela ostavio pismo.

Poslije toga žurno je izišao, zadovoljan što nikoga nije vidio. U salun se vratio istim putem.

Pola sata poslije stari vlasnik hotela se probudio i iznenađeno se zagledao u pismo na pultu, a potom se ogledao po predvorju ne bi li slučajno ugledao donosioca. Pročitavši za koga je pismo, popeo se da odnese primaocu. Istina, vođa razbojnika bio je svjestan da bi se moglo dogoditi da pismo dospije u pogrešne ruke, ali ipak se nije zabrinuo jer on ne bi bio ni time ugrožen.

Starčić pokuca na vrata s brojem četiri, a kad je iznutra čuo glas: »Tko je?!« rekao je:

– Pismo za vas, gospodine Szeemann, ili za vašu braću! – odgovori mu vlasnik hotela.

Ubrzo je netko otključao i vrata se do pola otvoriše. Na njima se zaogrnut plahtom oko bedara pojavi bandit Klaus Szeemann, pa reče:

– Daj mi ga!

Starčić se iznenadi zbog takve grubosti, ali prije nego što je došao k sebi, razbojnik mu istrgne pismo iz ruke. Kad je prepoznao rukopis na poleđini omotnice, zaprepasti se, pa zgrabi vlasnika hotela za prsa.

– Tko ti je dao ovo pismo?!

Starčić se prestrašio.

– Ne... ne znam... zaspao sam... pa.... tek kad sam se probudio... ugledao sam pismo...

Iako se vlasnik hotela bio dobrano prestrašio, ipak nije odolio znatiželji i zavirio je kraj nasilnika u sobu. Ugledao je na velikom krevetu golu crvenokosu djevojku, koja ga opazi pa mu osmjehnuvši se nazdravi čašom šampanjca. Klaus pusti staroga, pa se vrati u sobu i zaključa vrata. Nakon toga otvori omotnicu i pročita vođino pismo.

– Srce... tko ti to piše... nadam se da nije od neke djevojke... jer bih mogla biti ljubomorna...? – upita ga polupijana crvenokosa djevojka.

Klaus je pogleda, pa oštro reče:

– Nisam te ništa pitao. Zaveži!

Djevojka slegne ramenima i načini grimasu, pa se odjene. Klause se obuče, a kad je otvorio vrata, djevojka mu dovikne:

– Kamo ćeš!?... Ako sad odeš, više ti se nikad neću vratiti!... Godinu dana si me salijetao...

– Dušo, nemoj da se pokaješ – odgovori joj prijeteći Klaus, zalupi vratima i žurno iziđe iz hotela da obavijesti braću o Vođinom novom zadatku.

* * *

Sljedećeg dana oko osam sati, šest kilometara daleko od Muskogeeja, na cesti prema Tulsi, braća Herbert, Klaus i Willy postavili su zasjedu putničko-poštanskoj kočiji »Wells Fargo & Co«, koja je morala svaki čas stići. Smjestili su se u gustom grmlju šumarka, tri metra od puta. Naoružani su bili sačmaricama, koje su oteli pri drugoj pljački oružanim pratiocima rudarskog novca.

Vođa im je u svojem pismu poručio da sačmaricom pucaju u drvene žbice kotača kočije, a ne u konje, jer će im oni dobro poslužiti da prenesu kovčeg s polugom do onoga staroga stabla.

– Evo je, dolazi! – upozori Herbert braću ugledavši kočiju kako se pomalja iza zavoja.

Napeli su kokote sačmarica, pa kad se kočija našla točno ispred njih, ispraznište ih uz gromoglasan prasak i veliki oblak barutnog dima. Čim je kočija ostala bez dva kotača s desne strane, prevrnula se na bok. Začuli su se krici dvaju prestrašenih putnika u kočiji i kočijaša i pratioca. Obojica su pala pred kola, koja predoše preko njih.

Braća Szeemann iznova napuniše sačmarice i potrčaše do kočije iz koje su dopirali krici putnika. Kad su prišli kočiji, ispraznište u unutrašnjost svoje dvocijevke.

Kad su vidjeli da su putnici mrtvi, napuniše novom municijom ispražnjena oružja, pa se dadoše na posao. Teškom mukom su skinuli s krova kočije kovčeg sa srebrnim

polugama, jer je bio težak oko dvije stotine i pedeset kilograma. Zatim su iz kočije ispregnuli šesteropreg, jer su uz pomoć lasa namjeravali privezati plijen između dva konja, odnijeti ga do staroga stabla i ondje zakopati.

– Čekajte! – obrati se Herbert braći – Prije nego što konji ponesu kovčeg, treba razbiti lokote.

Rekavši to, podigne sa zemlje sačmaricu, pa opali iz obadvije cijevi u jedan od četiri lokota.

– Prokletstvo, pa za ovo nam je potreban top! – vikne najstariji brat.

– Ne razbijaj glavu time, Herbe, jer će takvu sitnicu naš Vođa riješiti bez poteškoća – reče Klaus.

Pola sata poslije zaputiše se na istok da zakopaju plijen, ali ne cestom, jer su htjeli ostati nezapaženi.

Dva sata poslije toga sanduk je bio zakopan.

XI

Oko jedanaest sati prije podneva šerifa Mikea Orra dva su kauboja obavijestila o pljački poštanske kočije i ubojstvu putnika i dvojice namještenika. Dakako, šerif se smjesta zaputio na mjesto zločina sa još desetoricom ljudi.

– Sudeći po tragovima, rekao bih da su kočiju napala tri razbojnika, možda isti oni koji nam već dva mjeseca zagorčavaju život. Malo dalje vidi se pet tragova konjskih kopita. No, rekao bih da su sobom uzeli petoga i šestoga konja i natovarili ih plijenom, koji je veoma težak. Njihovi su tragovi nešto dublji. – Obratio se ljudima. – Četvorica će poći sa mnom po tragu bandita, a ostali će sahraniti ubijene ljude i ukloniti s puta kočiju.

Mike i četvorica muškaraca lako su pratili trag razbojnika.

– Ako su ti pljačkaši moji stari znanci, onda su, čini se, ovaj put počinili grešku, jer nam ne mogu pobjeći i sakriti tako uočljive tragove – reče šerif svojim pratiocima. – Uputili su se na istok, kao i posljednji put kad sam ih pratio.

Za jedan sat stigli su na proplanak gdje se nalazilo staro stablo. Zastali su iznenađeni. Na tom su mjestu svi tragovi bili izbrisani. No, kad su se ogledali naokolo, shvatiše da su tri konja pošla na zapad, četvrti na jug i peti na sjever.

– Ovdje su se rastali i oslobodili plijena – reče šerif. – Ali kako kad nigdje ne vidim tragove kola? Pretražimo okolicu!

Ne silazeći s konja, petorica jahača stadoše pretraživati proplanak oko stabla.

Kad je jedan jahač iz potjere konjem prešao preko mjesta gdje je zakopan kovčeg, kopita su proizvela sasvim drugačiji zvuk. Jahač žurno sjaše s konja, a zatim stane rukom kopati po tom mjestu. Kad je prodro desetak centimetara u dubinu, naiđe na željezni sanduk, pa vikne:

– Hej, ljudi, našao sam plijen!

Ubrzo se svi sjatiše oko njega i pridružiše mu se u kopanju. Sanduk je uskoro bio iskopan. Nekoliko ljudi ga je podiglo. Uz taj veliki kovčeg pronađoše i željeznu kasu i u njoj poruku razbojnika Vođi.

– Dakle – reče šerif – ovdje su skrivali plijen. No, da vidimo što to piše na ovom papiriću. – On stade naglas čitati poruku braće Szeemann:

»Vođo, zahvaljujući tebi, ponovo smo uspješno izvršili pljačku, no kako je kovčeg suviše čvrst, ne možemo podijeliti srebrne poluge. Vjerujem da ćeš ga ti znati otvoriti i pravodobno nas obavijestiti. Uništi poruku.«

Prijatelji«

– Tako, dakle, šerife, po svemu sudeći, ta trojica razbojnika su samo lutke u rukama toga tajanstvenog Vođe! Da mi je samo znati tko je to i kako je dolazio do svih onih povjerljivih informacija – primjeti jedan muškarac iz potjere.

– Što ćemo sada, Mike? – upita ga drugi.

– Odnijet ćemo kovčeg sa srebrnim polugama u Muskogee i ondje pokušati još dublje proniknuti u tajnu ličnost vođe i njegovih razbojnika – odgovori mu šerif.

– Zar ne bismo mogli ostati i prirediti iznenađenje banditskom

vodi kad dođe pogledati plijen? — upita Orra neki mladić.

— Dobro razmišljaš, Trigo, ali uzalud bismo ga čekali, jer je on zacijelo prepametan da bi svoju zločinačku karijeru skončao na tako neslavan način — odgovori Mike.

Nakon tri sata donijeli su sa sobom u Muskogee opljačkani plijen. Građani su bili vrlo radosni, osim Sama Portera, koji je, videći to, kipio od bijesa i želje za osvetom.

* * *

Kad je grad usnuo, zločinac Sam Porter išuljao se iz svog stana i polako se došuljao do šerifove kancelarije, da ispod njegovih vrata ubaci pismo sljedećeg sadržaja:

»Šerife Mike Orr, ako mi se još jednom nađete na putu, kao jučer, silno ćete zažaliti!

Voda

Šepavko ubaci pismo, pa se neopaženo vrati u svoj stan. Od silnog bijesa nije mogao zaspati sve do jutra. Kad je šerif došao u svoj ured, pa pročitao pismo, došao je do zaključka da bi taj zločinac mogao prijetnju zaista i ostvariti, pa mora biti oprezan. Zapazio je i da nije baš odviše pismen, jer poneka slova S piše naopačke. To pismo bit će jedan od dokaza.

XII

Iako je već prošlo tjedan dana otkako je šerif pronašao kovčeg sa srebrnim polugama, bijes je još gorio u Samu Porteru. Već je tada bio odlučio da mu to bude posljednja pljačka, jer će imati dovoljnó novca da počne pomoću njega polako preuzimati vlast u Muskogeeju.

Bio je petak navečer i u salunu »Kod veselog Sama« bilo je izrazito živo, ali vlasnik se nije mogao uklopiti u tu živost, jer su ga morile crne misli. I braća Szeemann bila su u lokalu. Sam je pošao u svoj stan, sjeo za pisaći stol i stao pisati pismo razbojničkoj braći:

»Braćo Szeemann, odlučio sam da izvedemo posljednju pljačku. Sutra je subota, sajmeni dan, upravo idelna prilika da opljačkamo banku. Kad opljačkete banku, bježite konjima i s novcima na sjever, a zatim se u velikom luku vratite na svoj ranč, gdje dobro sakrijte novce. Kad se situacija malo smiri, posjetit ću vas i ujedno vam otkriti tko sam. Nakon toga dogovorit ćemo se podrobno kako da zavladamo gradom. Banka će ostati bez novcam ljudi će se meni obraćati za zajam. Dakako, tako će me ljudi brzo postaviti za gradonačelnika, a onda ja vas za šerifa i pomoćnike. Dobro se maskirajte, promijenite odjeću, koju kasnije spalite, a s nekog ranča ukradite nove konje, kojih se poslije otarasite. Uništite poruku!

Voda

Nakon toga spremio je pismo u omotnicu i na poleđini ispisao prezime svojih ortaka. Zatim se zaputio ú hotel da preda braći pismo.

Nitko ga nije vidio kad je ušao u hotel, a ni u predvorju hotela za prijemnim pultom nije bilo nikoga. Stao se žurno uspinjati stubama praveći pri tom neznatnu buku svojom drvenom nogom. Brzo je turnuo pismo ispod vrata, a potom se žurno neopaženo iskrao iz hotela i vratio u salun.

Pola sata poslije braća su pošla iz saluna u hotel, gdje je Willy imao bocu viskija.

— Pismo!? — reče Willy kad je otključao vrata hotelske sobe i prvi ušao unutra.

— To je pismo od Vode! — primjeti Herbert i prije mladeg brata podigao pismo s poda, prepoznavši rukopis na njemu.

Kad ga je Herbert naglas pročitao, svi umuknuše, jer su bili uzbuđeni.

— Tko bi mogao biti Voda? — zamišljen je zapitao Klaus.

— Pa najvjerojatnije netko od glavnih u gradu — reče Willy.

— Budući da gradonačelnika nemamo, onda bi to mogao biti bankar, ha? — odgovori neodlučno Klaus.

— Nisam uvjeren da je bankar ta tajanstvena ličnost, jer je nemoguće

da bude toliko nepismen kao naš vođa, da slovo S piše naopačke – odgovori Herbert.

Njihov razgovor prekine kucanjen na sobnim vratima. Braća se pogledaše, a onda Herbert odloži Vodino pismo na krevet pa priđe vratima i otvori ih. Na hodniku se nalazio stari vlasnik hotela.

– Što je, stari, što želiš? – upita ga neljubazno Herbert.

– Gospodine Szeemann... ovaj... čuo sam kad ste stigli... pa bih vas htio podsjetiti... da mi još niste platili ni centa... za protekla dva tjedna... – strašljivo reče starčić.

– Evo ti i gubi se! – odgovori mu Herbert, izvadi iz džepa šaku papirnatih dolara i baci ih vlasniku hotela u lice, pa mu pred nosom zatvori vrata. – Idemo – obrati se braći – vrijeme je da krenemo, jer nemamo mnogo vremena da se sutra pripremamo za akciju.

Smjesta su izišli iz hotela i u žurbi zaboravili uništiti Vodinu poruku, koja je ostala na krevetu. Uzjahavši konje, galopom su izjahali iz Muskogeeja.

– Kuda nas vodiš, Herbe? – upita ga Willy kad su se uputili na zapad.

– Po konje, k Dwightu Webbu.

– Onom čudaku što živi sâm i lovi divlje konje?

– Upravo tako, Wille. Evo nas! – reče Herbert. – Budimo tihi, jer ako se Dwight Webb probudi, jao si ga nama. Izbušit će nam kožu kao sito. Čuo sam da on divlje konje lovi puškom...

– Puškom?! – iznenađeno će Klaus.

– Aha! Metkom im okrzne vrh vrata i kad oni padnu, ostali dio posla mu je lak reče Herbert.

– Nadam se da će shvatiti da mi nismo konji, a? – primijeti u šali Willy.

– Nismo konji, ali smo konjokradice – ubaci Herbert doskočicu, na što se sva trojica nasmijaše.

Sjahaše dvije stotine metara pred malim rančem. Kuća na ranču bila je u mraku. Stali su se tiho šuljati prema koralu gdje su bili smješteni mustanzi. Sa sobom su ponijeli i lasa kako bi ih mogli uhvatiti. No, konji ih nanjušiše, pa se stadoše vrpoljiti i prestrašeno rzati.

– Proklete životinje, probudit će Webba – šapne Herbert.

– Sad me više ne brine Dwight, već konji. Naime, kako ćemo znati koji je ukroćen? – zapita Willy.

Tada su se vrata na maloj kući širom otvorila i na pragu se s petrolejskom svjetiljkom u jednoj ruci i vinčesterskom u drugoj pojavi vlasnik ranča.

– Tko je to vani?!

Iako je bio lovac, ipak je pogrešio što se na pragu pojavio sa svjetiljkom, jer je postao idealna meta za konjokradice. Braća povukoše revolvere, pa olovom zasuše neopreznog domaćina. Pri padu mu iz ruku ispadne petrolejska svjetiljka, razbije se na pragu i petrolej se prolije po drvenom podu kuće. Odmah zatim bukne vatra.

– He, he, barem ćemo bolje vidjeti što radimo – cinički će Klaus.

Uskoro im je pošlo za rukom da uhvate tri smeđa i vrlo mlada i snažna konja. Pomoću lasa su ih privezali za svoje konje da ih odvedu.

Odjednom s praga kuće odjekne puščani hitac. Braća se iznenađeno i prestrašeno trgnuše, a Klaus krikne bolno i sruši se. Pogodio ga je metak iz Webbove vinčesterke, koja se nalazila otkočena u požaru kuće, pa se zagrijala i pri tom odapela..

– Do vraga, Klause, kako ti je!? – uzvikne Herbert, pa mu priđe.

Klaus je ležao na zemlji. Metak ga je pogodio u trbuh. Shvatili su da neće preživjeti.

– Kako... glup kraj... – reče Klaus, pa izdahne.

Will se žalosno uspravi, obriše dlanom i nadlanicom suze s obraza i reče:

– Herbe, odustanimo od pljačke banke... Vidiš da nas u posljednje vrijeme prati nevolja.

– Nema nam povratka na prijašnje grane, Wille, jer našim životima raspolaže naš tajanstveni Voda.

Ako ga iznevjerimo, može nas raskrinkati, a onda znaš što nas sljeduje – odgovori stariji brat.

– A što ćemo s Klausom?

– Ostavit ćemo ga.

– Ali zašto, pa tako će znati da smo bili njegovi saučesnici pri ubojstvu Webba i u krađi konja!

– Baš si glup, Wille pa tko nam to može prišiti? Klaus je dovoljno punoljetan da bude odgovoran za ovo ovdje – odvrati Herbert. – Hajde, pokreni se dok netko nije došao privučen požarom.

Za pola sata stigli su na svoj ranč sa dva ukradena mustanga.

* * *

Sljedećeg jutra probudili su se oko osam sati, a zatim se stadoše maskirati. Odjenuli su se u crnu odjeću, lica će prekriti maramama iste boje. Banku su naumili opljačkati revolverima pet minuta prije podneva, kad se zatvara.

– Herbe, mislim da se nismo prerušili toliko da nas stanovnici Muskogeeja ne bi mogli prepoznati – reče Willy gledajući se u ogledalu.

– To me ne zabrinjava – odgovori stariji brat. – Kad naši revolveri progovore, stvorit će se takva zbrka da ljudi neće znati kako se zovu, a kamoli da moraju paziti kako izgledamo da bi nas prepoznali.

– Bojim se, Herbe, ne slutim dobro pri ovoj akciji. Mislim da ju je vođa površno smislio.

– Dosta, Wille, tvoje nepovjerenje počinje djelovati i na mene! – vikne ljutito Herbert. Spremili su se.

Točno pet minuta prije dvanaest sati braća Szeemann sjahali su s ukradenih konja pred bankom. Sajmeni dan bio je u punom jeku, pa je vladala neopisiva gužva, vika, smijeh i cika. Herbert i Willy smjesta se zaputiše u banku, noseći dvije velike platnene vreće za plijen.

Sekundu-dvije zastali su pred staklenim vratima da vide kakvo je stanje unutra. Bili su zadovoljni. Nije bilo nikoga osim bankara, trojice službenika i jednoga vrlo starog seljaka, koji se upravo spremao uložiti nekoliko stotina dolara. Navukoše crne marame preko nosa, tako da su im se vidjele samo oči, pa žurno uđoše u banku.

– Ruke u vis i novce na sunce! – vikne smiješeći se Hrbert i zaprijeti revolverom namještenicima i štediši.

Za to vrijeme Willy je brzo zaključao vrata, navukao neprozirnu platnenu zavjesu i izvjesio tablicu sa natpisom: »ZATVORENO«.

Svi u banci problijediše od straha i podigoše ruke uvis.

– Takve vas volim, gospodo, tako vas barem neću morati napuniti olovom! – reče stariji Szeemann prigušenim glasom zbog marame preko lica. – Tako, a sad mi vreću napunite novcima! – on dobaci platnenu vreću najbližem službeniku. Primamo samo papirnate novce!

– Moju vreću također – naredi Willy, pa svoju vreću dobaci drugom službeniku. – Ali brzo jer smo roditeljima obećali da ćemo na vrijeme stići na ručak. Willy je bio oduševljen svojom šalom. Bankovni službenici stadoše drhtavim rukama trpati svežnjeve novca iz sefova i za pet minuta napuniše vreće.

– Hvala, gospodo – reče sarkastično stariji Szeemann, pa prebaci vreću preko ramena. Zatim se obrati bratu: – Hej, ortače, otključaj mi vrata i digni zavjesu, pa bježimo, a vi, gospodo, legnite potrbuške!

Vlasnik banke Allan Attenbourg, njegova tri službenika i sedamdesetgodišnji štediša poslušaše. Prije nego što je najmlađi brat uzeo vreću s novcem, on priđe starom seljaku ispruženom na podu i istrgne mu iz ruke nekoliko stotina dolara koje je namjeravao uplatiti.

– Stari, budući da banka danas više ne prima uplate, pa ću to umjesto njih obaviti, a ako se budeš bunio, priznanicu dobivaš u obliku olovne kuglice!

Rekavši to, uzme s pulta vreću s novcem. A tada s dogodilo nešto čemu su se svi iznenadili. Naime, ljutit i živahan, ustao je starčić s poda

unatoč opasnosti da bude ubijen, pa nasrnuo na Willa.

– Prokleta ništarijo, vrati mi moje novce! Dvije godine sam krvavo radio da unuku priuštim školovanje!

Willy se iznenadio kad je na njega slabašnim šakama navalio starčić i u navali bijesa skinuo mu maramu s lica.

– Idi do vraga, kosture! – obrecne se mladi pljačkaš na suhonjavog starčića pošto mu je ovaj otkrio lice. Bankar i tri njegova službenika uspravili su se znatiželjno iza pulta, jer su htjeli vidjeti što se to zbiva.

– Umri, bakalaru sasušeni! – vikne Willy pa ispali starom metak u suhonjava prsa.

– Ljudi, pa to je Willy Szeemann! – vikne bankar Allan Attenbourg, prepoznavši ubojicu i pljačkaša.

– A ovo bi mogao biti njegov najstariji brat Herbert – primjeti četrdesetgodišnji službenik.

– Točno, pronicljivče! – odgovori Herbert pa ga iz neposredne blizine pogodi među oči.

Dakako, ni razobličeni Willy nije stajao skrštenih ruku, već opali u bankara, koji je iz unutrašnjeg džepa sakoa izvukao deringer. Pogodio ga je u desno rame, pa Attenbourg padne iza pulta i time si spasi život.

Treći službenik nije čekao da postane njihova meta, pa skoči iza vrata dva metra visoke čelične kase.

Stariji brat shvati da više nemaju vremena da poubijaju svjedoke, pa dovikne:

– Bježimo!

Rekavši to, otvori vrata pa istrči napolje, gdje je već vladao opći metež, a onda pojača metež sa još dva pucnja. Za Herbertom se u bijeg dade i mlađi brat, no ne stigne dalje od praga, jer ga je tada u leđa pogodio metak iz revolvera jedinoga preživjelog službenika.

– Herbe!.. Pomozi mi!... Ranjen sam!... pozove Willy brata, ležeći na podu s kravavom mrljom na leđima.

No, ranjenikov brat se nije vratio već se nastojao dokopati svoga konja i što prije se udaljiti iz grada.

Tada odjekne još jedan hitac iz banke i najmlađi Szeemann se oprosti sa životom. Kad se bjegunac dokopao svoga konja i odvezao mu uzde, na njega je zapucao neki građanin, ali na žalost smrtno je pogodio njegova konja.

– Proklet bio! – vikne Herbert, pa opali i pogodi čovjeka u srce.

Nakon ubojstva Herbert odveže Willova konja, pa ga zajaše. No u to je na mjesto oružanog obračuna dotrčao šerif Mike Orr, pa mu doviknuo:

– Predaj se Herberte!

– Idi u pakao Mike! – odgovori mu zločinac, opali u njega, ali ga za dlaku promaši. – Prokletsvo, više nemam metaka u revolveru – zaprepasti se.

Razbojnik zaključi da se možda može spasiti još samo bijegom. Ali kad je namjeravao podbosti konja, iz banke je istrčao službenik koji je ubio njegova brata, te zapuca na njega. U silnoj želji prvi put ga promaši. Zatim ispali i drugi metak koji bi vjerojatno bio smrtonosan po bandita da se on pravovremeno nije dosjetio i pred sebe postavio vreću s opljačkanim novcem. No, tada ga šerif pogodi u leđa. Herbert se sruši s konja na leđa. Bankovni službenik prišao je razbojniku i nanišanio revolverom u njegovu glavu.

– Ne pucaj, Lone! – dovikne mu šerif.

– Zašto Mike, kad je to i te kako zaslužio nakon ovoga krvoprolića u banci? – upita službenik šerifa kad mu je prišao.

– Razumijem te Lone, ali htio bih ga pitati nešto što me silno zanima – odgovori mu šerif, pa se obrati teško ranjenom banditu: – Herberte, nemaš izgleda da preživiš, pa mi reci tko je taj tvoj tajanstveni vođa?

Herbert Szeemann se iznenadi što šerif zna za vođu.

– Idi do vraga, Mike!... Ne znam tko je vođa.. jer nam se javljao na tajanstveni način, pismima... a da i znam tko je.... ne bih ti rekao...

– Prokleti gad, i na samrti je dosljedan svojim prljavim načelima – srdito će Orr pošto je Herbert izdahnuo a on ništa nije uspio izvući od njega.

Gomila prestrašenih znatiželjnika stala se izvlačiti iz zaklona i okupljati pred bankom. Uto se kroz mnoštvo stane žustro gurati neki mladić i dozivati Mikea Orra:

– Serife... šerife!...

– Što je, Ray? Sto se dogodilo? – upita ga šerif kad mu je uzbuđeni mladić pristupio.

– Dwight... Dwight Webb... je mrtav! Morao sam danas doći k njemu.... radi kupnje mustanga...užas! Kuća mu je do temelja izgorjela... a on je na pragu izgorio... No, podalje od njega... ležao je mrtav.... Klaus Szeemann... Pretpostavljam da mu je Klaus noću htio ukrasti konje... jer je koral bio otvoren... pa je zacijelo došlo do obračuna između njih dvojice... Dwight je vjerojatno napolje izašao s petrolejskom svjetiljkom... sudeći po nenim izgorjelim ostacima... od nje se zapalila kuća – brzo je zadihano govorio Ray. Tada je na zemlji ugledao mrtvoga Herberta i konja. – Slušaj, pa to je jedan od Dwightovih mustanga!...

– Koje je Herbert te iste noći s braćom ukrao – nadopunio ga je Mike Orr jer je brzo povezivao današnje s jučerašnjim događajima.

Uto se kroz gomilu progura stari vlasnik hotela pa reče šerifu:

– Mike, braća Szeemann su u mom hotelu stanovali gotovo cijeli mjesec, pa ako želiš možeš pretražiti njihovu sobu.

– Dakako, Jaramille, podimo smjesta! – Odgovori mu šerif. Zatim doda: – Osim toga, namjeravao sam pretražiti i njihov ranč, gdje se najvjerojatnije nalazi i dio plijena koji su oni dobivali nakon pljačke.

Naravno, kad su ušli u sobu u kojoj su stanovali braća Szeemann, našli su onu poruku njihova vođe.

Vlasnik hotela zapazi omotnicu u kojoj se nalazila vođina poruka.

– Mike – reče on – braća Szeemann su istu takvu omotnicu dobili i prije sedam dana. Ja sam je odnio, našao sam je na pultu.

– Vjerojatno im je tada vođa dao upute da napadnu poštansku kočiju i opljačkaju pošiljku srebra. Sve sam sigurniji da je vođa netko iz grada, netko poznat, jer je samo tako svojom povjerljivošću mogao iz mene i ostalih ljudi izvući inače neizdavane tajne. Ali tko je on?

Nakon toga izišao je iz hotela, a zatim odjahao sa četvoricom muškaraca na ranč braće Szeemann.

Njegov je odlazak pratio iz svog saluna razbojnik Sam Porter bijesno, pa ljutito prošapće:

– Zažalit ćeš, Mike, još danas, što si mi nagazio na žulj!

* * *

Pošto je šerif odjahao iz grada, ubrzo poslije njega izjahao je i zločinac Sam Porter. No, nije pošao za njim već je najprije odjahao na istok, do mjesta gdje je bila skrivena njegova lijeva cipela. Svezao ju je za drvenu nogu i okrenuo konja prema sjeveru, prema svome cilju.

Sat poslije toga stigao je do željenog mjesta, do farme Patty Beggs, šerifove zaručnice. Kućna vrata na kolibi bila su zatvorena, ali iz dimnjaka se dimilo pa je razbojnik zaključio da se djevojka nalazi unutra. Sjahao je pa zlobno se smijuljeći zakucao na vrata.

– To si ti, Mike?! – začulo se pitanje iz kolibe, a zatim se vrata širom otvoriše i ukaže se Patty Beggs.

S lica joj se istog trena izbriše sretan izraz i ona problijedi u nelagodi. – Ah, pa to ste vi, gospodine Porter!?

– Dakako, ljepotice – odgovori joj Sam smiješeći se. – Zar me nećeš pozvati unutra, kraljico ljepote?

Djevojka mu u očima spazi požudu, pa shvati zašto ju je posjetio. Brzo se povuče korak unazad i pokuša zatvoriti i zaključati vrata, jer se silno prestrašila šepavog muškarca. Ali razbojnik ju je prozreo, pa turnuo svoju drugu nogu između vrata i dovratka.

– Uzalud ti je svaki trud, lutko, ne možeš mi pobjeći! – reče joj Sam Porter cerekajući se zlurado.

Patty Beggs odjedanput shvati da je on taj tajanstveni vođa razbojnika, o kojem joj je Mike Orr pričao i koji mu je zaprijetio da će mu se osvetiti ako mu se i nadalje bude suprotstavljao. »Očito se sad želi osvetiti na meni, što će Mikea pogoditi više nego da on osobno strada«, pomisli prestravljena djevojka.

– Ne! – krikne naslonivši se svom snagom na vrata da debeli nasilnik ne bi ušao.

Dakako, bila je preslaba za njega, te on ubrzo svom silinom navali svojim debelim tijelom na vrata. Od siline udarca vrata se otvoriše i djevojka bude odbačena čak do suprotnog zida. Zatim je Sam Porter uhvati za dugu crvenu haljinu. Djevojka ubrzo ostane gola do pojasa.

– Upravo sam te takvu zamišljao, Patty! – reče debeljko glasom punim pohote gledajući njeno vitko tijelo.

– Pusti me, gade! – vrisnu ona i pokuša mu noktima iskopati oči ili izgrebsti lice.

Na žalost, zločinac se uspije izmaknuti, a onda prijeđe u protunapad. Naime, morao ju je što prije smiriti, jer ako ga noktima izgrebe, njen će zaručnik brzo shvatiti da je on počinilac zlodjela. Snažno ju je šakom pogodio u vrh brade, pa Patty izgubi svijest.

Sam Porter ponese onesviješćenu djevojku na krevet.

Za jedan sat zadovoljan je izišao iz kuće, uzjahao konja i vratio se u Muskogee. Nakon toga otišao je u svoj stan i napisao pismo Mikeu Orru.

»Šerife, pošto se niste držali moje opomene da mi se miješate u posao, morao sam vas kazniti. Osvetu sam već izvršio, ali ne na vama!
Vođa«

Pošto je napisao pismo, izišao je iz stana i nogostupom glavne ulice zaputio se prema šerifovoj kancelariji. Iako je zbog sajmenog dana još prilično ljudi bilo na ulici, ipak je uspio Mikeu u ured kroz otvoreni rešetkasti prozorčić ubaciti pismo.

U pet sati poslije podne šerif i četvorica njegovih ljudi vratili su se zadovoljni s ranča braće Szeemann, jer su ondje pronašli opljačkani novac, iako ne sav. Građani i ranjeni bankar radosno su ih dočekali. U to ime ispili su u Samovu salunu nekoliko čašica viskija. Porter ih je častio pićem besplatno, i ako ih je u dubini želio otrovati.

Ipak se naslađivao pri pomisli kako se danas sotonski osvetio šerifu. Dakako, nije se namjeravao zaustaviti na tome, već je smjerao da okupi nove pogodne ljude, koji će biti pripravni da izvrše bilo koju njegovu zapovijed, kao što su bili pokojna braća Szeemann.

Oko šest sati Mike Orr izađe iz saluna, pa se zaputi u kancelariju da ondje ostavi pušku u bisage. Dakako, smjesta je zapazio na podu prostorije pismo Vođe pljačkaša. Protrne jer je po rukopisu na omotnici shvatio od koga je. Brzo ga izvadi iz omotnice, rastvori i pročita, pa kad shvati smisao osvetničke poruke, bolno krikne:

– Patty!

Nakon toga poput metka izleti iz kancelarije, pa u jednom skoku zajaše konja, podbode ga žestoko i galopom izjuri iz grada. Tjerao je konja nemilosrdno, a za to vrijeme u glavi mu je bio pravi košmar. Poslije pola sata vratolomnoga galopa, ujahao je u je u farmu svoje zaručnice.

– Patty!... poviče i skoči s konja, jer su mu poluotvorena vrata govorila da se unutra zbilo nekakvo zlo, odnosno, da se tajanstveni vođa nemilosrdno osvetio. Voljena se djevojka još nije pojavila, unatoč povicima.

– Patty! – krikne prestravljeno i kao sulud jurne u kuću. Istog trena zastane šokiran. Shvatio je istinu.

– Patty!

No, njegov krik, na žalost, nije probudio djevojku, jer je bila mrtva.

Prizor je zaista bio stravičan. Patty je bila svezana gola konopcima za noge i ruke. Najprije je po njenom trbuhu užarenom cigaretom napisao »Vođa«. Da ne bi mogla vikati, u usta joj je stavio kuhinjsku krpu.

Nakon tog mučenja nasilno ju je obljubio, a zatim zadavio.

– Tkogod da si, Vođo, nećeš mi pobjeći, pa makar se zavukao u mišju rupu! Kad te uhvatim, umirat ćeš stostruko bolnije nego što je umirala Patty! – zakleo se suznih očiju šerif Mike Orr.

Nakon toga sahranio je voljenu djevojku podno jednoga staroga hrasta, pa se zaputio u Muskogee. Od žalosti je bio na rubu ludila, ali je znao da mora biti prisebniji ako želi osvetiti Patty.

XIII

Bilo je deset sati navečer kad se Mike vratio u grad. Smjesta se zaputio u salun »Kod veselog Sama«.

– Mike, pobogu, što ti se desilo!? – zapita naizgled zabrinuto Sam Porter kad mu je šerif tmurna lica i blijed pristupio s druge strane točionika. Vođa pljačkaša se u sebi naslađivao njegovom boli.

– Patty... Patty je mrtva!... Ubio ju je Vođa pljačkaša!... Proklet bio! – odgovori Mike, gotovo plačnim glasom. – Same, daj mi bocu viskija!... Moram se napiti... jer mislim da ću poludjeti!...

Sam mu pruži bocu, Mike Orr je uzme pa sjedne za najbliži stol uz točionik. Kad je otčepio bocu, potegne iz nje dug gutljaj, zatim još jedan, pa još jedan. Živci su mu bili prenapeti.

– Same, daj mi jedan sendvič! – dovikne vlasniku jedan kauboj nalaktivši se na točionik.

– Pa, do vraga, zar si ćorav i nepismen kad ne vidiš što piše na oglasnoj ploči!? – obrecne se Porter na njega.

– U redu, ali što odmah vičeš, pa nikad te dosad nisam vidio tako mrgodna – odgovori mu kauboj.

– Pa zar i ja ne mogu biti jedanput loše volje, a? – Sad se Sam već zajapurio od ljutine.

Njihova svađa trgne iz turobnih misli Mikea, pa i on pogleda tekst ispisan na oglasnoj ploči. Istog trena iz njega ishlapi alkohol. Spoznao je u tom času tko je vođa bandita.

Na oglasnoj je ploči slovo S bilo napisano isto kao i u pismima koje je sačuvao. U trbuhu osjeti kao da ga nešo golemo žari i ruka mu strelovito posegne za revolverom. Stegao je grčevito držak, ali u posljednji čas se predomisli. Ne, ubojica će morati patiti, kao što je i djevojka patila, čak i duže. Mike ustane i izađe iz saluna teturajući, jer ga je viski već dobrano svladao.

Smjesta se zaputio u kancelariju, no na pola puta je zastao, pa gur-

nuvši duboko kažiprst u usta povratio viski. Želio je da za predstojeći obračun sa zločincem bude što trezniji. Uđe u kancelariju, zatvori vrata i upali petrolejsku svjetiljku.

Nakon toga upali vatru u peći i na nju stavi lonac s vodom jer si je namjeravao skuhati jaku kavu. U umivaonik nalije hladne vode te njome opere lice i ruke. Popio je zatim nekoliko šalica kave i sasvim se otrijeznio.

Oko jedanaest sati zaputio se stazom osvete. Zašao je iza Samovog saluna, i vidjevši da mu je prozor stana na katu odškrinut zadovoljno se osmjehne, pa se stane penjati uza žlijeb. Kad se našao u sobi, kresne šibicu o petu čizme, upali petrolejsku svjetiljku pa se ogleda po prostoriji.

Oko mu najprije zapne za malu čeličnu kasu, koja se nije otvarala pomoću šifre već pomoću ključa. Brava je bila velika, pa šerif shvati da i ključ mora biti povelik. Našao ga je u ladici pisaćeg stola, a s njim još jedan dokaz da je Sam Porter vođa pljačkaša. Naime, bili su to listovi papira na kojima je Vođa pisao poruke. Još su se vidjeli tragovi pritisnute olovke.

Zatim je otvorio kasu. Nije se iznenadio kad je ugledao opljačkani novac. Pogled mu zapne za žuti presavijeni papir.

– Sad mi je jasno kako je mogao biti tako okrutan! – reče šerif kad je rastvorio požutijeli papir. Bila je to potjernica. Pitao se kako ga nije prije progledao. Samo ga je njegova voljena Patty progledala pri prvom susretu.

Zatvorio je kasu, potjernicu zadržao, ugasio petrolejsku svjetiljku i sjeo u naslonjač, gdje ga razbojnik neće odmah spaziti kad uđe u sobu. Još malo i Patty će biti osvećena.

Pola sata poslije pola noći začu se škrgutanje ključa u vratima sobe, a zatim s petrolejkom u ruci uđe razbojnik Sam Porter. Ne sluteći ništa, zaključa za sobom vrata, a kad je stavio svjetiljku na pisaći stol, javi mu se šerif:

– Dobar večer, Same!

Porter se od iznenađenja trgne kao da ga je pogodio grom.

– Mike!? – jedva je promucao.

– Došao sam po tvoju glavu, Same!

– Ne samo što si me prestrašio, već sa mnom zbijaš ovakve neslane šale. Znam da si pijan, pa ću prijeći preko toga – odgovori mu šepavko sad već donekle sabrano.

– Nisam pijan, Same... ovaj ... molim te... oprosti što sam se pogrešno izrazio: Vođo... zar ne? – podbo ga je Orr.

– Ha, ha, ha, što to trabunjaš, Mike? Ja vođa pljačkaša?! Ha, ha, ha! – bandit je pokušao odglumiti smijeh.

– Dobro, Same pošto vidim da ne priznaješ, da vidim što imaš reći za ovaj tvoj slavni portret iz države Missouri, a? – reče mu šerif pa mu pokaže potjernicu.

– Proklet bio, Mike! Kako si me, do sto vragova, otkrio?! – zapita zločinac.

– Otkrila te je tvoja nepismenost, odnosno slovo S, jer ga nisi znao pravilno napisati! – odgovori mu Mike.

– Pa... pa što ćeš sad sa mnom... Mike? – zabrinuto ga upita razbojnik znojeći se obilno.

– Sjeti se Patty! – podsjeti ga Mike Orr.

– Ne, Mike, molim te, smiluj se! – preklinjao ga je debeljko blijed u licu kao kreda.

– I Patty je to isto tražila od tebe, ali ti si se oglušio, zar ne? – hladnokrvno mu se obraćao predstavnik zakona, jer je znao da ima u rukama karte s kojima ne može izgubiti. Zatim mirno nanišani u Sama-Thorpa.

– Ne, Mike, nemoj! – krikne prestravljeno zločinac, ali hitac prasne i vođa pljačkaša se sruši pogođen među oči.

– Imao sam pravo da te mučim, gade, nekoliko dana, ali time bih se spustio na tvoju razinu! Više nikad ne bih mogao bez grižnje savjesti nositi ovu zvijezdu, a to ne bih želio da doživim, jer namjeravam uništiti još mnogo razbojnika tvoje vrste! – reče već mrtvom razbojniku šerif Mike Orr.

KRAJ

U PRIPREMI:

Al Mills:

ŠERIF U SUKNJI

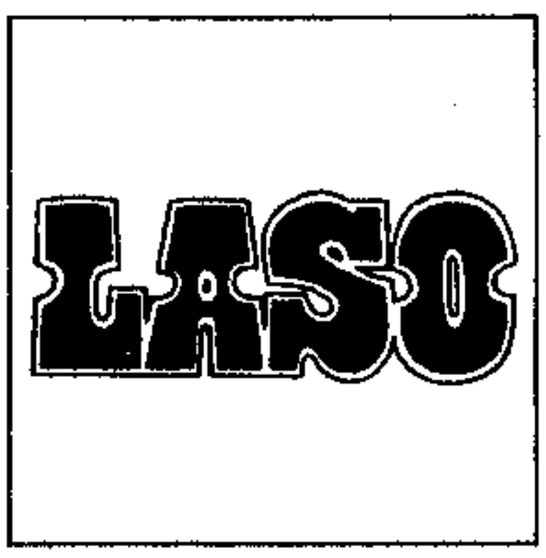

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 9.360 d, a za šest mjeseci 4.680 d. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: NIŠPRO »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-2052, za »LASO«.
Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 33,00, ASCH 234,00, SFR 27,00, HFL 37,00, SKR 116,00, FF 109,00, US$ 17,00 (avionom US$ 20,20), C$ 24,00 (avionom C$ 28,30), Australia £ 12,00 (avionom £ 15,00).
Uplata na devizni račun 30101-620-16-25731-3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb (za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI).
Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.
Zadnja kolor stranica 75.000 d, c/b stranica 50.000 d.
Oslobođeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI. 1973.
Rukopisi se ne vraćaju.
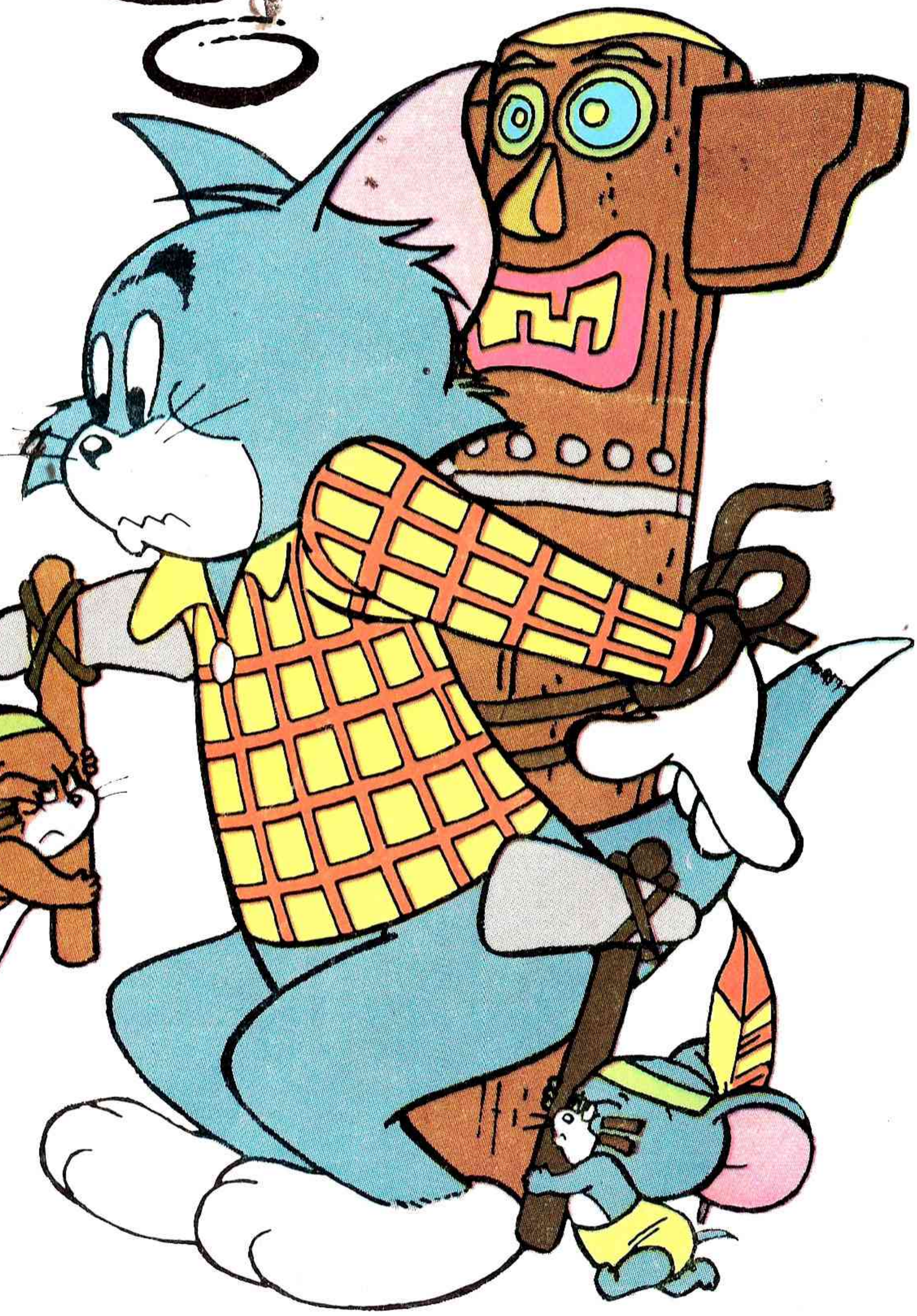
Tatice, tatice!!!
Tebi — »Laso«
Djeci — »Tom i Jerry«!